ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Η ΝΕΑ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938- ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμούς.

Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι,

Πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους ἡ Νεολαία τοῦ Ἔθνους ᾐσθάνετο μία ἀνησυχία. Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ἦτο πολὺ διάφορος ἐκείνης, ποὺ τὴν εἶχε καταλάβει εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ποὺ ἦτο ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀπολέσαντος τὴ πίστι του, τὰ ἠθικά του κριτήρια, τὴ ψυχική του ἰσορροπία καὶ μαστιζομένου ἀπὸ τὴν ἠθικὴ κρίσι. Ἦτο διάφορος τῆς ἀνησυχίας, ποὺ καὶ σήμερα κατέχει τὴ Νεολαια τοῦ Ἔθνους. Διότι ἡ σημερινή της ἀνησυχία εἶνε ἐκείνη, ποὺ νοιώθει ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος, ὁ συνειδητὸς ἀγωνιστὴς, ὁ ἀληθινὸς στρατιώτης ποὺ ποτὲ δὲν ἀρκεῖται μὲ τὰ ἐπιτελεσθέντα, ἀλλὰ τείνει πρὸς νέας πάντοτε κατακτήσεις. Ὅταν λείψῃ ἡ τάσι ἡ γεννῶσα τὴν ἀνησυχία αὐτὴ καὶ καταλάβῃ τὴ θέσι της ἡ ἡσυχία, τότε ἐπέρχεται ἡ ἀποτελμάτωσι, παύει ὁ ἀγὼν καὶ ἡ δημιουργία, δηλαδὴ ἡ ζωή. Ἦτο λοιπὸν διαφορετικὴ ὅλως διόλου ἡ ἀνησυχία ἡ περυσινή. Ἦτο ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξαφνιασμένος ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό του καὶ ἐνῷ περίμενε νὰ δῇ νέκρα καὶ συντρίμμια γύρω του βλέπει ἀγῶνα μεγάλο, δημιουργία ὑπέροχο, ζωὴ ἀληθινή. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ φυσικὸ εἶνε νὰ θέλῃ νὰ μετάσχῃ καὶ νὰ προσφέρῃ ὅ,τι μπορεῖ. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀνησυχία, ποὺ αἰσθανόταν πέρυσι ἡ Νεολαία τοῦ Ἔθνους θέλουσα καθ᾽ οἱονδήποτε τρόπο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴ πίστι, ποὺ τῆς μετεδόθησαν ὅταν ἄξαφνα τὴν ξύπνησε μιὰ βροντώδης φωνὴ ποὺ προστάζει: Σήκω ἐπάνω Νεολαία Ἑλληνική.

Ἦταν τὸ ἐγερτήριο, τὸ ἀναστάσιμο σάλπισμα τοῦ Ἰωάννη Μεταξᾶ.

Αὐτὸ ποὺ ἀντικατέστησε τὴν ἀδικία μὲ τὸ δίκαιο καὶ τὴν ἠθική, τὴν ἀπελπισία μὲ τὴ πεποίθησι καὶ τὴν αἰσιοδοξία, τὴν ἀτίμωσι μὲ τὴ τιμή, τὴν ἀμφιβολία μὲ τὴ πίστι, τὴν ἀποσύνθεσι μὲ τὴ ρώμη καὶ τὴν ὑγεία, τὴν ἡττοπάθεια μὲ τὴ θέλησι καὶ τὸ θάρρος τῆς ζωῆς.

Ἦτο τὸ σάλπισμα ποὺ μᾶς ξανακάλεσε στὸν ἐγκαταλειφθέντα καὶ προδοθέντα ἀγῶνα γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο καὶ τὴν Ἑλληνικὴ ὑπεροχή, ἕναν ἀγῶνα ποὺ ἡ διεξαγωγή του ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸ χρέος τοῦ Ἔθνους.

Ἦτο ἡ φωνὴ ποὺ ἀνέστησε τὴν Ἑλλάδα, ὅταν αὐτὴ ψυχορραγοῦσε καὶ ποὺ μὲ μια λέξι μᾶς ἔδωσε πίσω τὴ ζωή μας, μιὰ ζωὴ γεμάτη ὡραιότητα καὶ δημιουργία καὶ πίστι καὶ ἁρμονία καὶ ἀγῶνα, ποὺ ἐμεῖς τὸν εἴχαμε ἀπαρνηθῆ.

Ἔτσι ἐπάνω στὰ ἐρείπια ἄρχισε νὰ κτίζεται λαμπρὸς καὶ ἀντάξιος ὁ νέος Ναὸς τῆς Ἑλλάδος, αὐτός, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ τελειότερος ἀπὸ κάθε προηγούμενο καὶ ποὺ θὰ παραδίδεται ἀπὸ τὴ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη γιὰ νὰ τὸν ἐξωραΐζῃ καὶ νὰ τὸν συμπληρώνῃ ἡ καθεμιὰ μὲ τὴ σειρά της. Καὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἡ πρώτη γενεὰ ποὺ θὰ τὸν παραλάβῃ.

Ἔτσι ξύπνησε καὶ σηκώθηκε μαζὶ μὲ ὅλο τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Νεολαία του. Καὶ ὅταν ξύπνησε καὶ ὅταν σηκώθηκε καὶ ἔνοιωσε πάλι μέσα της τοὺς ἁγνοὺς παλμοὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς, τότε ἤθελε νὰ λάβῃ μέρος καὶ αὐτὴ στὴ συντελουμένη μεγαλουργία, στὸν ἐπαναληφθέντα ἱερὸ ἀγῶνα.

Καὶ ἀνησυχοῦσε, πῶς θὰ λάβῃ μέρος, πῶς θὰ λάβῃ μέρος τὸ ταχύτερο, ἀφοῦ ὅλο καὶ τὴν οἰστρηλατοῦσαν καὶ τὴ δυνάμωναν τὰ Κηρύγματα καὶ τὰ Ἔργα τοῦ Μεγάλου Ὁδηγοῦ.

Αὐτῆς τῆς θελήσεώς της ἐκδήλωσι, αὐτοῦ τοῦ σπόρου τοῦ Ἀρχηγοῦ καρπός, αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς καὶ πίστεως δεῖγμα ὑπῆρξε ἡ δημιουργία τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι πρὸ ἑνὸς περίπου χρόνου ἤρχισε τὰ πρῶτα της βήματα, κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὴ Δύναμι, ποὺ ἐμπνέει ἡ πίστι σὲ ὅ,τι Αὐτὸς συμβολίζει καὶ ἡ αὐταπάρνησι, ποὺ Αὐτὸς ἐμφυσᾷ.

Τὰ πρῶτα αὐτὰ βήματα ἐξελίχθησαν σὲ μιὰ μεγαλειώδη ἐξόρμησι. Καὶ ἔτσι ἡ Γαλανόλευκη Σημαία τοῦ Διπλοῦ Πελέκεως κυματίζει σήμερα ὑπερήφανα πάνω ἀπὸ 300.000 κεφάλια, ποὺ ἀτενίζουν σὲ μιὰ κατεύθυνσι, στὴν κατεύθυνσι ποὺ χαράζει ὁ Ἀρχηγός, πάνω ἀπὸ τριακόσιες χιλιάδες καρδιές, ποὺ δὲν πάλλουν παρὰ μὲ ἕνα παλμό, τὸν παλμὸ τῆς Ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος, πάνω ἀπὸ 300.000 ψυχὲς μὲ ἀκατάβλητη θέλησι, ποὺ δὲν εἶνε παρὰ μία θέλησι, ἡ θέλησι τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἔτσι ἔφθασε ἡ 4η Αὐγούστου τοῦ 1938 καὶ μὲ αὐτὴ ἔκλεισε μιὰ περίοδος, ἡ πρώτη στὴ ζωὴ τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι καὶ Νέαι τῆς Ἑλλάδος,

Ὅ,τι μέχρι σήμερον ἐπετεύχθη χάρις στὴν πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ στὴν πίστι καὶ στὸν ἐνθουσιασμὸ τὸν ἰδικό σας, ποὺ αὐτὴ σᾶς ἐνέπνευσε, ἀποτελεῖ τὸ πλέον ἀδιάψευστον δεῖγμα τῆς συντελουμένης ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 μεγαλουργίας καὶ τὴν ὡραιοτέρα κατάκτησι τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως. Διότι ἔργα σὰν κι᾽ αὐτά, ποὺ ἄρχισαν τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, τότε μόνον μένουν αἰώνια καὶ ἀποδίδουν ὅλους τοὺς καρπούς των, ὅταν κατορθώσουν νὰ μεταβάλουν τὴν ψυχὴ τοῦ Ἔθνους, νὰ τὴν ξυπνήσουν καὶ νὰ τὴν ἀνορθώσουν.

Ἤδη, ἀφοῦ ἐπεβλήθη ἡ ΕΟΝ εἰς τὴ συνείδησι ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους ὡς μία ἐκ τῶν πλέον δυναμικῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς του καὶ ὡς φορεὺς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀφοῦ ἐτέθησαν τὰ βασικὰ θεμέλια, ἀρχίζει μία νέα περίοδος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὀργανώσεως. Τὴ νέα περίοδο χαρακτηρίζει ἡ προσπάθεια, ὅπως ἡ Ε.Ο.Ν. ἀναχθῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, τεχνικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς της διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας καὶ τὰς ἀξιώσεις, ποὺ ἔχει ἀπὸ αὐτὴ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Ἔθνος. Διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο, ὀφείλομε πάντες νὰ ἔχωμε ὑπ᾽ ὄψει μας, ὅτι πρωταρχικαὶ προϋποθέσεις εἶνε ἡ ἐνεργὸς καὶ ἔμπρακτος ἄσκησι καὶ βίωσι τῆς πίστεώς μας οὕτως ὥστε πᾶσα, οἱαδήποτε ὁπουδήποτε καὶ ὁποτεδήποτε ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς μας νὰ εἶνε ἀπολύτως συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ συνιστοῦν τὸ ἰδεολογικὸ μας περιεχόμενο καὶ ποὺ εἴμεθα οἱ στρατευόμενοι καὶ ἐνσυνείδητοι φορεῖς.

Καθ᾽ ὅμοιο τρόπο ἀπαιτεῖται ἡ εἰς τὸν ὑπέρτατο βαθμὸ ἔντασι τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἐργατικότητος, τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως καὶ τῆς αὐτοπειθαρχίας καὶ τοῦ αὐτοσεβασμοῦ ὅλων μας. Νικᾷ ὅποιος γνωρίζει νὰ πιστεύῃ, νὰ ἀγωνίζεται, νὰ νικᾷ τὸν ἑαυτό του πρωτίστως καὶ νὰ ἐμμένῃ στὴν προσπαθεια. Γι᾽ αὐτὸ δὲ καμμιὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία διὰ τὸν τελικὸ θρίαμβο, ποὺ θὰ σημαίνῃ, ὅτι κατωρθώθη ἡ διαπαιδαγώγησι τῆς νέας ἀλλὰ καὶ τῶν ἑπομένων γενεῶν τοῦ Ἔθνους, οὕτως ωστε τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος νὰ καταστοῦν ἄξιοι πολῖται τοῦ Νέου Κράτους καὶ συνειδητοὶ ἀγωνισταὶ τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, Ἕλληνες μ᾽ ἕνα λόγο ποὺ μποροῦν νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο, ποὺ χάραξε στὸ Ἔθνος ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος πάνω ἀπὸ θυσίες, ἀγῶνας καὶ ἐξάρσεις ὁδηγεῖ στὸ Τρίτο Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, στὴν ἀνασύστασι τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὴν γνώριμο μορφὴ τῆς πνευματικῆς κυριαρχίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Νέοι καὶ Νέαι τῆς Ἑλλάδος,

Στὸ δρόμο αὐτὸ καλοῦμε συνοδοιπόρους καὶ συναγωνιστὰς ὅλους τοὺς νέους Ἕλληνας καὶ ὅλας τὰς νέας Ἑλληνίδας, ἀφοῦ ἡ Ε.Ο.Ν. φιλοδοξεῖ νὰ δεχθῇ ὅλους ἀνεξαιρέτως στοὺς κόλπους της.

Καὶ ἔτσι μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι ὅλοι ἀντιλαμβανόμεθα, πὼς κάθε ἀνέλιξι συνεπάγεται μεγαλυτέρας ἀκόμη προσπαθείας καὶ βαρυτέρας ἀκόμη θυσίας, ὁ ἀγὼν συνεχίζεται. Συνεχίζεται μὲ τὴ νέα ἐξόρμησι πρὸς κατάκτησι ὑψηλοτέρων καὶ ὡραιοτέρων ἀκόμη σφαιρῶν δημιουργίας, ποὺ ὀφείλει νὰ τείνῃ πρὸς τὴν τελειότητα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν μεγάλων ἰδανικῶν καὶ τὴν πληρότητα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑψηλῶν σκοπῶν ποὺ ἔθεσε ὁ Ἀρχηγός.

Εἰς τὴν νέα αὐτὴ ἐξόρμησι οὐδεὶς ἀσφαλῶς συναγωνιστὴς καὶ οὐδεμία συναγωνίστρια θὰ παραλείψῃ νὰ ἐντείνῃ τὴν προσπάθεια ἑκάστου καὶ ὅλων μαζὶ εἰς τὸ ὑπέρτατο δυνατὸ σημεῖο.

Διότι, ὅσο ὑψηλότεροι οἱ τιθέμενοι πρὸς κατάκτησι καὶ πραγμάτωσι σκοποί, τόσο μεγαλύτεραι αἱ δυσχέρειαι πρὸς ὑπερνίκησι. Συνεπῶς τοσο χρειάζονται μεγαλύτεραι θυσίαι, ἐντατικώτεροι ἀγῶνες, ἐπιμονώτεραι προσπάθειαι, ἐνεργωτέρα πίστι. Χωρὶς ἀγῶνα καὶ χωρὶς μόχθο, χωρὶς θυσία καὶ φρόνημα, χωρὶς αὐταπάρνησι καὶ ἱδρῶτα τίποτε τὸ ὡραῖο καὶ ὑψηλὸ στὴ ζωὴ δὲν ἀποκτᾶται, οὔτε καὶ δημιουργεῖται. Πιστεύω δὲ ἀκραδάντως, ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ σᾶς θὰ κατεδέχετο ποτὲ νὰ βαδίσῃ ἕνα δρόμο εὔκολο καὶ ἄκοπο. Οἱ ἀνηφορικοὶ δρόμοι εἶνε δύσκολοι, ἀλλὰ εἶνε οἱ μόνοι, ποὺ ὁδηγοῦν στὶς ψηλὲς κορυφές.

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Ὅταν μετ᾽ ὀλίγας ἑβδομάδας, τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Νοεμβρίου, πανηγυρίσωμε τὴν πρώτη Ἐπέτειο τῆς ἱδρύσεως τῆς Ὀργανώσεως δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ κανεὶς φαλαγγίτης ἢ σκαπανεύς, καμμία φαλαγγίτισσα ἢ σκαπάνισσα ποὺ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ πῇ ἐνσυνείδητα καὶ ὑπερήφανα στὸν Ἀρχηγό:

«Ἀρχηγέ, σ᾽ ὅλο αὐτὸ τὸ χρόνο ἔκανα τὸ καθῆκον μου καὶ ἐτήρησα τὸν ὅρκο μου, ὅπως θὰ τὸν τηρήσω καὶ εἰς τὸ μέλλον».

Γιὰ ὅποιον μπορέσει νὰ τὸ πῇ αὐτό, καὶ θὰ πρέπει ΟΛΟΙ καὶ ΟΛΕΣ ἀνεξαιρέτως νὰ μπορέσουν, δὲν θὰ εἶνε δυνατὸ νὰ ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα ἠθικὴ ἱκανοποίησι.

—Ζήτω τὸ Ἔθνος.
—Ζήτω ὁ Βασιλεύς.
—Ζήτω ὁ Διάδοχος.
—Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.
—Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου.
—Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος

ΑΛ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου

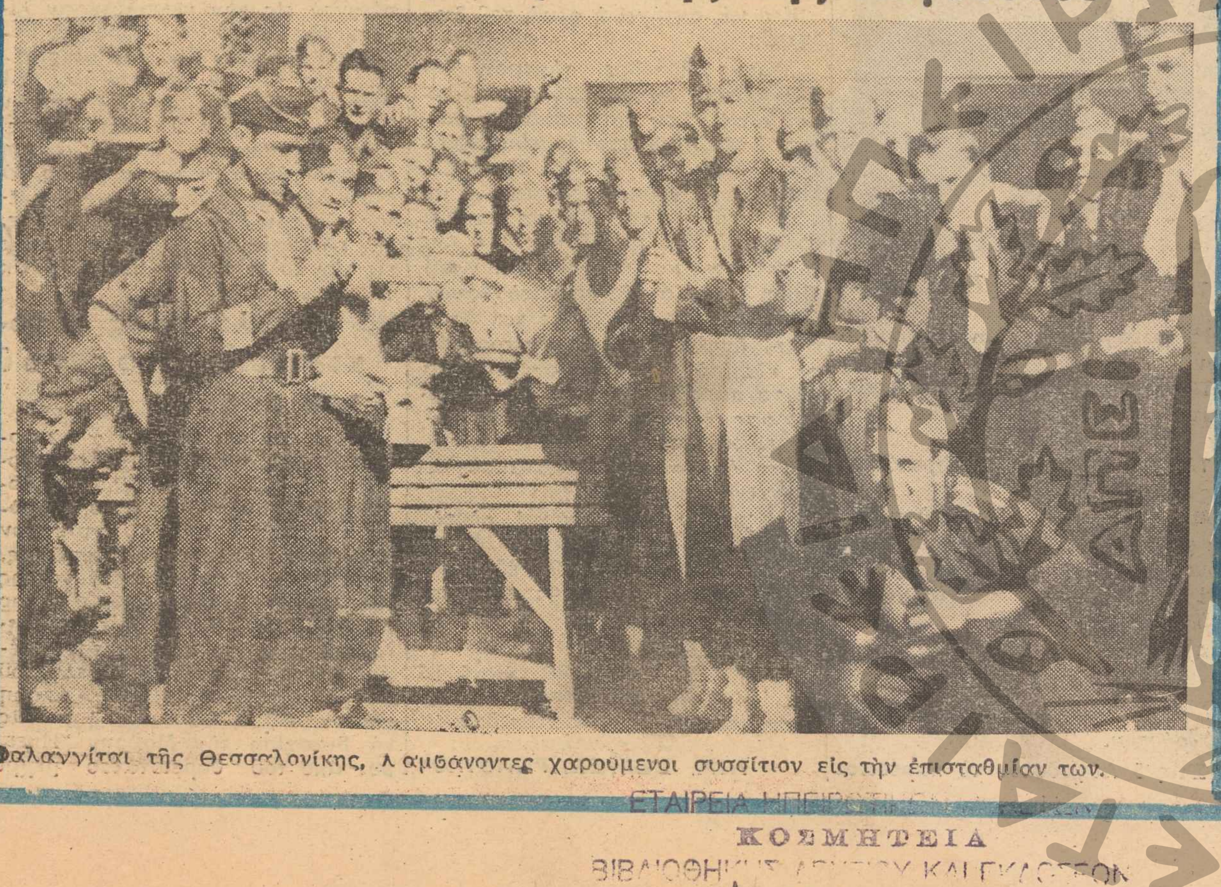

Φαλαγγῖται τῆς Θεσσαλονίκης, λαμβάνοντες χαρούμενοι συσσίτιον εἰς τὴν ἐπισταθμίαν των.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΓΚΑΛΕΡΙ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν 11ην πρωϊνὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸ εἰς Ζούμπερι Πρότυπον Στρατόπεδον Ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Τὸν κ. πρωθυπουργὸν ὑπεδέχθησαν ὁ στρατοπεδάρχης λοχαγὸς κ. Θεοτικὸς καὶ οἱ φαλαγγῖται οἵτινες τὸν ἐζητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς.

Κατὰ τὴν δίωρον παραμονήν του εἰς Ζούμπερι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεσκέφθη τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ στρατοπέδου, ζητήσας διαφόρους πληροφορίας διὰ τὴν ἐν γένει διαμονὴν τῶν φαλαγγιτῶν.

Τὸν κ. Μεταξᾶν ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ Στρατοπέδου ἐζητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς οἱ φαλαγγῖται καὶ οἱ παραθερισταὶ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΝΔΡΕΑΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξέδραμον εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν 110 φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ.

Τὴν 11ην πρωϊνὴν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς διερχόμενος ἐξ Ἁγίου Ἀνδρέου διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ πρότυπον στρατόπεδον τοῦ Ζούμπερι, ἐπεσκέφθη τὰς ἐκδρομεῖς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐζητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ ὑποδιοίκησις Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς τὸ χρονικὸν διάστημα ὅπερ διέρρευσεν ἀπὸ τῆς 5ης Αὐγούστου ἐ.ἔ. μέχρι σήμερον τὸ διῆλθεν οὐχὶ ἐν ἠρεμίᾳ καὶ ἀδρανείᾳ ἀλλὰ ἐν πλήρει διοικητικῇ δράσει καὶ προοδευτικῇ συντονισμένῃ θετικῇ ἐργασίᾳ.

Ἡ φροντὶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἔφεσις πρὸς ἐργασίαν τῆς Διοικήσεως πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν περιωρίσθησαν εἰς τὸν εὐρὺν μὲν ἀλλ' ἄχαριν τομέα τῆς τυπικῆς διεκπεραιώσεως τῆς ἐσωτερικῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας, οὔτε ἐξήντλησε τὴν πλουσίαν εἰς ἀπόθεμα δραστηριότητα εἰς τὴν ρύθμισιν καὶ ἐπίλυσιν, διευθέτησιν καὶ τακτοποίησιν ζητημάτων, ἅπερ εἶνε φυσικὸν καὶ ἀναπόφευκτον καθημερινῶς καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ δημιουργῇ ὁ δυναμικὸς ὀργανισμὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἕνεκεν τῆς ὑφῆς του, τῆς ἀποστολῆς του καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑψηλοῦ σκοποῦ του, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὸ τὸ διαυγὲς πρίσμα τῆς κρίσεως ὑγιοῦς καὶ λογικοῦ ἀνδρὸς πρέπει νὰ λεχθῇ, ὅτι παρετηρήθη καὶ ἐσημειώθη μία χαρακτηριστικὴ καὶ ἀξιομνημόνευτος στροφὴ τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας πρὸς τὸν αἴθριον ψυχαγωγικὸν ὁρίζοντα.

Κατηύθυνε τὰς συντονισμένας ἐνεργείας της πρὸς ἐκπολιτιστικὸν δρόμον τῆς ψυχαγωγίας, ὡδήγησε τὸν φαλαγγίτην καὶ τὸν σκαπανέα εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀνυποκρίτου καὶ ἀνεπιτηδεύτου χαρᾶς καὶ τῆς φυσικῆς εὐθυμίας καὶ τέλος ἔφερε τὸν φαλαγγίτην καὶ σκαπανέα εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν στοργικὴν μητέρα φύσιν, τὴν ἄναρχον πηγὴν τοῦ παντός.

Πλὴν τῆς ἐκ τεσσαράκοντα φαλαγγιτῶν πρώτης ἀποστολῆς, εἰς τὸ παρὰ τὴν πευκόφυτον θέσιν Ζούμπερι ἱδρυθὲν καὶ λειτουργοῦν πρότυπον στρατόπεδον ἐκπαιδεύσεως τῆς Ε.Ο.Ν., ἔνθα διεξάγεται μία πραγματικὴ ἐθνικὴ διαμόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος τῶν φαλαγγιτῶν, ἡ διοίκησις διωργάνωσε καὶ ὑπὲρ τὰς δέκα ἐκδρομὰς εἰς διαφόρους ἐξοχικὰς τοποθεσίας.

Διὰ τῶν ἐκδρομῶν αὐτῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπερίσχυσε τὸ συναίσθημα τοῦ ἀδόλου καὶ πηγαίου ἐνθουσιασμοῦ τῆς νεότητος πλαισιούμενον μὲ τὴν εὐκοσμίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν τῶν βαθμοφόρων, φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἡ μοναδική, ὅπως ἅπαντες οἱ σχηματισμοὶ τῆς ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς, ἤτοι ὁ 1ος, 2ος, 3ος τῆς 6ης φάλαγγος, 3ος, 7ος καὶ 8ος τῆς 16ης φάλαγγος καὶ 5ος τῆς 18ης φάλαγγος μετὰ τῶν διοικητῶν τῶν ὑποτομέων καὶ τῶν προϊσταμένων τῶν φαλάγγων ὑπὸ τὸ ἐκ περιτροπῆς γενικὸν πρόσταγμα τοῦ κ. διοικητοῦ καὶ κ. ὑποδιοικητοῦ τῆς ὑποδιοικήσεως ἔλθωσιν εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν δημιουργικὴν φύσιν. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀναπεπταμένον πεδίον τῆς ὑγείας καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος οἱ βαθμοῦχοι, φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς ἠδυνήθησαν μὲ εὐκοσμίαν καὶ τάξιν νὰ διασκεδάσουν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ πλήρους συναδελφικῆς ἐγκαρδιότητος καὶ νὰ σφυριλατήσουν εἰς τὸ ἀμόνι τῆς πειθαρχίας τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοπεποιθήσεως καὶ αὐτενεργείας καὶ νὰ ἐκδηλώσουν ἅπαντες ὁμοῦ ὡς ἓν πειθαρχημένον ἄτομον τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν λατρείαν των εἰς τὸ ἰσχυρὸν Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὰς διοργανωθείσας καὶ στεφθείσας ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐκδρομὰς δὲν παρελείφθη, οὔτε τὸ πρόγραμμα τῆς στρατιωτικῆς ἐπαιδεύσεως, οὔτε ἐλησμονήθη ἡ ἀπαραίτητος διδασκαλία πρὸς ἐθνικὴν συνειδητοποίησιν τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων — τῶν φορέων τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους —εἰς τὴν πλατειὰν μᾶζαν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς).

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΖΟΥΜΠΕΡΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΣ

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅπου κι' ἂν πάῃ κανείς, ὅπου κι' ἂν σταθῇ, ὅ,τι κι' ἂν διαβάσῃ θὰ δῇ τί γίνεται στὴν Εὐρώπη γιὰ τὴν νεότητα.

Στὸν κινηματογράφο βλέπουμε ἑκατοντάδες ἐγκαταστάσεων γιὰ τὰ παιδιά. Στὶς ἐφημερίδες φωτογραφίες καὶ ἄρθρα ὁλόκληρα, ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ ζηλεύουμε.

Ὁ Ἀρχηγὸς συντρώγων μετὰ τῶν ἐργατῶν εἰς Ζούμπερι

Γιατὶ καὶ μεῖς, λέγαμε, μὲ τὴν εὐλογημένη φύση μας καὶ τὸ ὡραιότερο κλίμα τοῦ κόσμου, τὰ πεῦκα μας, τὰ ἔλατά μας, τὴ γαλανή μας θάλασσα, νὰ μὴ μποροῦμε νὰ χαροῦμε τὴ ζωή, νἄχουμε καὶ μεῖς μιὰ πρόχειρη στέγη κοντὰ σ' αὐτά. Νὰ τὰ ζήσουμε. Νὰ τὰ χαροῦμε.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ γοργὰ μᾶς ἔπαιρνε μακρύτερα ἀπὸ κάθε τί ὡραῖο.

Ἂς μὴ θυμόμαστε ὅμως αὐτὲς τὶς μέρες. Ὁ Ἀρχηγός μας ἀπήλλαξε ἀπ' τὴν ἀπαισιοδοξία καὶ μᾶς εἶπε: Δική σας εἶνε ἡ Ἑλλάδα.

Ἔτσι μᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς. Τὸ δικαίωμα τῆς χαρᾶς.

Ὁ ἄξιος συνεργάτης του, ὁ ὑπουργὸς κ. Κοτζιᾶς, ἐξετέλεσε σὲ 56 μέρες ἕνα θαῦμα, γιὰ τὸ ὁποῖον ἡ Νεολαία ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὐγνωμονῇ.

Τῆς χάρισε κάτι ποὺ λίγα χρόνια πρὶν τὸ βλέπαμε μόνο στὸ πανὶ τοῦ κινηματογράφου κα' στὶς φωτογραφίες τῶν ἐφημερίδων.

Τῆς χάρισε μίαν πλήρη παραθεριστικὴ ἐγκατάστασι μὲ τὸ ὄνομα «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Τίτλος, ποὺ εἶνε τὸ ὡραιότερό της στολίδι.

Μιὰ ἀνοιχτὴ σελίδα, ποὺ πάντα θὰ μᾶς λέῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μόνο θυμήθηκε, πὼς ὑπάρχουμε καὶ μεῖς στὴν ὡραία αὐτὴ γωνιά, ποὺ λέγεται ΕΛΛΑΣ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο του πρὸς τὴν Νεολαία γιὰ τὴ Γιορτὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴ γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Στὶς 5 Αὐγούστου τὸ παρέδωσε στὸν κοινό μας Πατέρα, γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ κι' ἐκεῖνος, μὲ τὴν σειρά του, σὲ μᾶς.

Μετὰ ἦρθε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Πρὸς αὐτὸν ἐξεδηλώθη ὅλη ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν Φαλαγγιτῶν.

Καὶ νά, ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ δωρητοῦ:

«Κύριε Πρόεδρε, σήμερον, 5ην Αὐγούστου, ἐγκαινιάζετε τὸ ἔργον αὐτό. Σᾶς τὸ παραδίδω πλῆρες, ἵνα εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ὀργανούμενοι σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἐκηρύξατε ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ ὑπὸ τὴν πνοὴν τὴν ἰδικήν σας, ἀποδώσουν τὸ ἔργον, ὅπως σεῖς τὸ ἐπιθυμεῖτε καὶ ὅπως τὸ εὐχόμεθα ὅλοι. Σᾶς παραδίδω τὰ κλειδιὰ τοῦ στρατοπέδου, διὰ νὰ τὰ παραδώσετε σεῖς μὲ τὰ χέρια σας εἰς τοὺς νέους, ποὺ θὰ παραμείνουν ἐδῶ.»

Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς βαθειὰ συγκεκινημένος ἀπάντησε·

«Ἀγαπητέ μου ὑπουργέ, σὲ εὐχαριστῶ πολύ. Ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἡ ὑπόσχεσίς σου θὰ ἐξετελεῖτο ἀκριβῶς, ὅπως ἐδόθη. Διότι σὲ γνωρίζω καὶ ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ Νεολαία ἀσφαλῶς σὲ εὐγνωμονεῖ».

Ἔπειτα ὁ κ. Κοτζιᾶς ἔδειξε εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τὰς διαφόρους ἐγκαταστάσεις τοῦ στρατοπέδου.

ΑΙΜ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ἀκτὶς τοῦ θανάτου

Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Βουδαπέστης ἐδημοσιεύθη ὅτι δύο νεαροὶ ἠλεκτρομηχανικοὶ ἀπὸ τὸ Σζέγκεντ ἐπέδειξαν εἰς συγκέντρωσιν ἐπιστημόνων μικρὰν μηχανὴν ἰδικῆς των ἐφευρέσεως, δυναμένην νὰ ἐκτοξεύῃ ἀκτῖνας μεγάλης δυνάμεως. Αἱ ἀκτῖνες αὗται, ὀνομαζόμεναι ΔΔΧ, θερμαίνουν τὸ ὕδωρ ἐντὸς 30'' ἀνάπτουν τὸ φωταέριον ἀπὸ ἀπόστασιν τεσσάρων ὑαρδῶν, σταματοῦν τοὺς κινητῆρας καὶ φονεύουν μικρὰ ζῶα. Αἱ ἐφημερίδες προσθέτουν ὅτι εἰς τοὺς ἐφευρέτας ἐδόθη ἐνίσχυσις διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ συνεχίσουν τὰ πειράματά των εἰς μεγαλυτέραν κλίμακα, ἐλπίζουν δὲ οἱ δύο ἐφευρέται ὅτι θὰ κατασκευάσουν μηχάνημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ ἀντικειμένων εἰς ἀπόστασιν ἓξ χιλιομέτρων.

Ὁ Νεῖλος ἀπειλεῖ τὴν Αἴγυπτον

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Καΐρου, μολονότι παρῆλθον ἤδη ἀρκεταὶ ἡμέραι, τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου ἐξακολουθοῦν ἀνυψούμενα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει τρομοκρατήσει τὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι φοβοῦνται ὅτι θὰ γίνουν μεγάλης ἐκτάσεως πλημμύραι. Εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον πολλαὶ γέφυραι ἔχουν κατακλυσθῆ ὑπὸ τῶν ὑδάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλαι αἱ νησῖδες τοῦ Νείλου, αἱ μεγαλύτεραι τῶν ὁποίων συνήθως παραμένουν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Πέριξ τοῦ Καΐρου πολλαὶ νησῖδες ἔχουν ἤδη ἐξαφανισθῆ. Ἐν τῇ προσπαθείᾳ των ὅπως μειώσουν τὴν πίεσιν τὴν ὁποίαν ὑφίστανται αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ, αἱ ἀρχαὶ ἐναποθηκεύουν ὕδωρ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ Ἀσσουάν, διανοίξασαι ταὐτοχρόνως τὸ ἄνοιγμα περισσοτέρων δεξαμενῶν ἀρδεύσεως, πρᾶγμα ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ ὡς ποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν καὶ ἄλλων μεγάλων ποσοτήτων βάμβακος.. Χιλιάδες ἀνδρῶν ἐργάζονται νυχθημερὸν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀδυνάτων σημείων των καὶ συντρέχοντες τοιουτοτρόπως τὸ ἔργον τοῦ Γραφείου Ἀρδεύσεων. Αἱ ἀρχαί, παρὰ τὰς ἐνδείξεις ὅτι τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀνυψώθησαν περισσότερον ἢ ὅσον κατὰ τὸ 1929 ἢ τὸ 1934, δὲν θεωροῦν τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐπικίνδυνον.

Τὸ ρεκὸρ ταχύτητος βενζινακάτου

Ὁ Ἄγγλος ταγματάρχης Κάμπελ, ὁ ὁποῖος, εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἠθέλησε νὰ καταρρίψῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ρεκὸρ ταχύτητος βενζινακάτου εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενεύης καὶ ἀπέτυχε λόγῳ βλάβης τοῦ κινητῆρος, θὰ κάμῃ τώρα νέαν ἀπόπειραν. Ἀφοῦ ἀπέτυχεν εἰς τὴν μεγαλυτέραν λίμνην τῆς Ἑλβετίας, τώρα θὰ δοκιμάσῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μικροτέρας, τὴν λίμνην τοῦ Χαλβίλ. Αἱ σχετικαὶ δοκιμαὶ μὲ τὸ «Κυανοῦν Πτηνὸν» θὰ γίνουν κατ' αὐτάς, ἀλλὰ ἡ ἀπόπειρα, καὶ ἂν ἀκόμη καταρριφθῇ τὸ παλαιὸν ρεκόρ, θὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς τὴν λίμνην τῆς Ζυρίχης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀργανουμένης εἰς τὴν πόλιν ταύτην Ἐθνικῆς Ἐκθέσεως.

Ὁ μεγαλύτερος αὐτοκινητόδρομος τοῦ κόσμου

Κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ ἀρχίσουν αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν προέκτασιν τοῦ μεγαλυτέρου αὐτοκινητοδρόμου τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γαλλικὸν Ἀλγέριον καὶ μέσῳ Σαχάρας, καταλήγει μέχρι σήμερον νοτίως τῆς λίμνης Τσάδ, ἔχων μῆκος 2.770 μιλίων. Τώρα ὁ αὐτοκινητόδρομος αὐτὸς θὰ ἐπεκταθῇ μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, εἰς μῆκος 1000 ἀκόμη μιλίων. Οὕτω θὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ διασχίσῃ τὴν Μαύρην Ἤπειρον ἀπὸ τοῦ βορειοτάτου μέχρι τοῦ νοτιωτάτου ἄκρου της δι' αὐτοκινήτου ἐπὶ ὁδοῦ κατασκευασθείσης εἰδικῶς πρὸς χρῆσιν τῶν αὐτοκινήτων. Τὸ νέον ἔργον ἔχει ὑψίστην σημασίαν, τόσον ἀπὸ ἐμπορικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως, ὄχι μόνον διὰ τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ διὰ τὸ Βέλγιον.

Τί ἐστοίχησαν οἱ τελευταῖοι πόλεμοι

Τὸ σύμφωνον Μπριὰν—Κέλλογκ ὑπογραφὲν πρὸ δεκαετίας ὑπὸ τῶν διαφόρων κρατῶν καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, βέβαια, εἶχε σκοπὸν νὰ θέσῃ τὸν πόλεμον ἐκτὸς νόμου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν αἰωνίαν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀποτέλεσμα: κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς συνάψεώς του, δυόμισυ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐφονεύθησαν εἰς τέσσαρας ἐκραγέντας ἐν τῷ μεταξὺ πολέμους. Οἱ πόλεμοι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς: τοῦ Τσάκο, μεταξὺ Βολιβίας καὶ Παραγουάης, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐφονεύθησαν 100.000 ἀνδρῶν, τῆς Αἰθιοπίας, καθ' ὃν ἐφονεύθησαν 50.000 Αἰθίοπες καὶ 5.000 Ἰταλοί, ὁ Ἱσπανικὸς πόλεμος μὲ ἓν περίπου ἑκατομμύριον νεκρῶν καὶ τέλος ὁ Σινο-Ἰαπωνικὸς μὲ ἐνάμισυ ἑκατομμύριον θυμάτων. Διὰ τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς πολέμους ἐδαπανήθησαν ἐν συνόλῳ ὑπὲρ τὰ χίλια δισεκατομμύρια δραχμῶν.

Ἡ ἐξερεύνησις τοῦ Β. Πόλου μὲ ὑποβρύχιον

Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς Χιοῦμπερτ Οὐΐλκινς ἐδήλωσεν εἰς δημοσιογράφους ὅτι ἐλπίζει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξείδιόν του εἰς τὸν Βόρειον Πόλον τὴν ἄνοιξιν τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν χρημάτων ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἀποστολὴν ἐξευρέθη ἤδη. Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβοῦν τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς κατασκευάζεται εἰς Ἀγγλικὸν ναυπηγεῖον, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι θὰ εἶνε ἐντελῶς ἕτοιμον μετὰ τρεῖς μῆνας. Τὸ σκάφος θὰ ἔχῃ μῆκος 22.80 μέτρων καὶ θὰ εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ παγοθραυστικὰ μηχανήματα. Ἡ ἀναχώρησις θὰ γίνῃ ἐξ ἑνὸς λιμένος τῆς Βορείου Νορβηγίας. Ὁ Οὐΐλκινς θὰ κατευθυνθῇ ἐν πρώτοις πρὸς τὴν Ἀλάσκαν. «Ὁ Βόρειος Πόλος, εἶπεν ὁ Οὐΐλκινς, περιβάλλεται σήμερον ὑπὸ σειρᾶς μετεωρολογικῶν σταθμῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς ἐπαφὴν μόνον μὲ τὴν Γροιλανδίαν, τὴν Γῆν τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσὴφ καὶ τὴν Σιβηρίαν. Εἰς τὴν Ἀλάσκαν δὲν ὑπάρχει μετεωρολογικὸς σταθμός, διὰ τοῦτο προτίθεμαι νὰ σχηματίσω μὲ τὸ ὑποβρύχιόν μου τὸν κρίκον, ὁ ὁποῖος λείπει ἀπὸ τὴν ἅλυσιν αὐτήν, ἐκλέγων ὡς βάσιν σημεῖον κείμενον μεταξὺ τῆς 80ῆς καὶ 90ῆς μοίρας βορείου πλάτους. Μὲ ἠρώτησαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐΐλκινς, διατί ἀπεφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω ὑποβρύχιον. Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὔκολος. Ἕνας μετεωρολογικὸς σταθμός, ἐγκατεστημένος ἐπὶ τῶν πάγων, ἀλλάζει συνεχῶς θέσιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζημιώνει τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις. Ἀντιθέτως, τὸ ὑποβρύχιον δύναται ἄνευ δυσκολίας νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν· Ἡ ἀποστολὴ θὰ διαρκέσῃ τρία ἔτη καὶ θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἑπτὰ πρόσωπα. Τὸ ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου προκαλεῖ γενικὸν ἐνδιαφέρον ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μέχρι σήμερον 4.700 ἄνδρες καὶ 600 γυναῖκες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου μοῦ προσέφεραν τὰς ὑπηρεσίας των διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ ταξείδιον».

ΚΥΡΙΑΚΗ
18
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2
ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛ. 33

Η ΝΕΟΛΑΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία Δρ. 100
» ἑξάμ. » 60
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία £ 1 -|-
Αἱ συνδρομαὶ καὶ πάντα τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΘΗΝΑΙ, 1938 -ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9-ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 52.642
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ: ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ 8 ΤΗΛ. 25.861

ΑΣΧΟΛΙΑΙ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΩΝ

ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ φιλοδοξεῖ νὰ διατηρήσῃ μιὰ σοβαρότητα ἀνάλογη μὲ τὴν ἀποστολή του. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρεται ποτὲ γιὰ τὶς ἀσχολίες ἀνθρώπων (;) γελοίων. Δὲν πταίομεν ὅμως ἡμεῖς, ἂν αὐτοὶ ἐπιμένουν νὰ μᾶς θυμίζουν τὴ θλιβερὰ ἢ καὶ φαιδρά, ἀναλόγως, ὕπαρξί των.

Εἶνε πολλοί; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ὄχι μόνον δὲν εἶνε πολλοί, εἶνε ἐλάχιστοι, ἀπειροελάχιστοι μάλιστα. Ἔχουν ὅμως τὴ θρασύτητα τοῦ δειλοῦ, κακούργου, θὰ ἐλέγομεν, ἀλλὰ ζήτημα εἶνε ἂν τοὺς ἀπέμεινεν ἡ ψυχικὴ ἀντοχὴ τοῦ νὰ ἐξακολουθοῦν τὴν κακουργία των. Ζήτημα ποὺ θὰ μένῃ γιὰ πάντα ἀνεξιχνίαστον, ἀφοῦ ΟΥΔΕΠΟΤΕ πρόκειται νὰ τοὺς ξαναδοθῇ στὸ μέλλον ἡ δυνατότης τῆς ἐγκληματικῆς κακουργίας, στὴν ὁποία μὲ τόση ἡδονὴ ἐνετρύφησαν εἰς τὸ κακὸ παρελθόν. Ὥστε ἂς περιορισθοῦμε στὸ νὰ τοὺς χαρακτηρίσουμε κακοποιούς.

Οἱ κακοποιοὶ λοιπὸν αὐτοί, σὲ κάθε Κοινωνία ὑπάρχουν τέτοιοι, ἔχουν πάρει πολλὰ μαθήματα. Τελευταῖα πάλι ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς συνέτριψε καὶ τοὺς ἔθεσε σὲ κοινὴ περιφρόνησι κατὰ τὸ μνημειῶδες κήρυγμά του τῆς Λαμίας. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τοὺς ἐτσάκισε στὰ Χανιά. Καὶ ἔπεται συνέχεια ἄνευ τέλους.

Θὰ ἦτο ἀπώλεια χρόνου, ἂν ὕστερα ἀπὸ τόσα ἐπιμέναμε καὶ ἐμεῖς νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ὅλη των δρᾶσι ἀποτελεῖ προδοσία κατὰ τῆς Χώρας. Αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα γνωστὸ εἰς ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἔχει συνείδησι σαφῆ, ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΙ ΑΚΟΜΗ ΣΤΡΕΦΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΕΝΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Θὰ ἠθέλαμε ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἀηδία ποὺ αἰσθανόμεθα, νὰ φέρωμεν εἰς φῶς μία νέα των πρᾶξι χαρακτηριστικὴ τῆς γλοιώδους των ὑποστάσεως καὶ ἀφορῶσαν ἀπ' εὐθείας τὴν Ε.Ο.Ν. ὅπως τὴν ἀφοροῦν ἄλλωστε ὅλαι των αἱ πράξεις, ἐφ' ὅσον αὐταὶ στρέφονται κατὰ τῶν ἰδεολογικῶν ἐκείνων ἀρχῶν, τῶν ὁποίων ἡ Ε.Ο.Ν.—θελήσει τοῦ Ἀρχηγοῦ — ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε εἷς ἐκ τῶν κατ' ἐξοχὴν φορέων.

Εἰς τὰ δεινὰ λοιπὸν τῶν ὑποκειμένων αὐτῶν προσετέθη καὶ ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται βλέποντες τὴν ραγδαία καὶ ἀσυγκράτητο συγκέντρωσι τῶν νέων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ὑπὸ τὴν Σημαίαν τοῦ Διπλοῦ Πελέκεως. Ὡσὰν νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ τίποτε διαφορετικό, ὡσὰν νὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἀμφιβολία, ὅτι στὸ σάλπισμα τοῦ Ἀρχηγοῦ θὰ μποροῦσε νὰ μὴ ξεσηκωθῇ μαζὶ μὲ ὅλο τὸ Ἔθνος, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ὁλόκληρη ἡ νέα Ἑλληνικὴ γενεὰ καὶ νὰ συσπειρωθῇ γύρω ἀπὸ τὴ Σημαία του. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς σαπισμένους ἐγκεφάλους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπῆρχον ἀμφιβολίαι καὶ ὅταν εὑρέθησαν ἀπροόπτως πρὸ τῆς πραγματικότητος (διότι αὐτοὶ πάντοτε ἀπροόπτως εὑρίσκονται πρὸ αὐτῆς) δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν (ὅπως δὲν ἤξεραν ποτέ τους, παρὰ νὰ παραποιοῦν καὶ νὰ ἐγκληματοῦν). Εἶδαν, ὅτι αἱ διαδόσεις των δὲν ἔπιαναν. Ὅτι ἐπὶ ματαίῳ ἐξεμεταλλεύθησαν κατὰ τὸν ἀτιμότερο τρόπο μία γαστροεντερίτιδα 150 (ἑκατὸν πενῆντα) παιδιῶν ποὺ ἐπὶ τέλους δὲν ἀποτελεῖ τίποτε τὸ πρωτάκουστο μέσα στὸ καλοκαῖρι σὲ μία τεραστία συγκέντρωσι (εἰς Ἀθήνας εὑρίσκοντο περὶ τὰς 50.000 ξένων) καὶ ματαίως δὲν ἐδίστασαν νὰ παίζουν μὲ τὸν πόνο γονέων ποὺ ἦσαν μακρυὰ ἀπὸ τὰ παιδιά τους καὶ ποὺ ἐμάθαιναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνεκδιηγήτους, ὅτι ἀπεβίωσαν ἑκατοντάδες νέων!!! Ἀλλὰ γιατὶ νὰ διστάσουν οἱ ἴδιοι ἀδίστακτοι ποὺ ἐξεμεταλλεύθησαν ἕνα τραγικὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα εἰς συνεχεῖς μεταφορὰς χιλιάδων μεταφερομένων μὲ τάξι καὶ πειθαρχία, ποὺ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι τῶν μᾶλλον ἐμπείρων, διὰ νὰ διαδώσουν καὶ πάλιν, ὅτι ἐφονεύθησαν δεκάδες μὴ σεβόμενοι, ὅ,τι καὶ τὰ θηρία σέβονται: τὸν ΠΟΝΟ τῆς ΜΑΝΝΑΣ. Καὶ ἐτόλμησαν τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θηρία νὰ ΑΣΕΛΓΗΣΟΥΝ ἐπὶ τῶν τριῶν ἀλησμονήτων Νεκρῶν πλέον συναγωνιστῶν μας, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν μᾶς ἄφησαν οὔτε νὰ πενθήσουμε ἀπερίσπαστα τὸν ἄδικο χαμό τους. Γιατὶ οὔτε καὶ τὸν θάνατο ἀκόμη εὐλαβοῦνται, ἀλλὰ προσπαθοῦν οἱ κατάπτυστοι καὶ αὐτὸν ἀκόμη νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν.

Εἶδαν, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὁρμὴ τῆς νεότητος, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὴ πίστι καὶ τὴ λατρεία της στὸν Ἀρχηγό. ΕΙΔΑΝ ΟΤΙ ΜΙΑ ΜΟΝΗ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ: Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ!

Τὰ εἶδαν ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ ἀνεπανόρθωτα πεπωρωμένοι, δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμορφωθοῦν καὶ πάλι, δὲν κατώρθωσαν νὰ συνέλθουν.

Καὶ τότε, ἀφοῦ ἐσκέφθησαν ἐμβριθῶς καὶ ἐπισταμένως καὶ ἀφοῦ ἐβασάνισαν πολὺ τὸ ἀγύριστο κεφάλι τους συνέλαβαν τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιό των καὶ χωρὶς καμμιὰ καθυστέρησι ἄρχισαν νὰ τὸ ἐφαρμόζουν:

Τὸ σχέδιο, ἀντάξιο τῶν συλλαβόντων αὐτό, συνίστατο εἰς τὴν ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ!

Τί περιέχουν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί; Τὰ πάντα. Ὅ,τι μπορεῖ νὰ περιέχῃ ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ἑνὸς δειλοῦ κακοποιοῦ, ὅ,τι μπορεῖ νὰ γεννήσῃ ἡ νοσηρὰ φαντασία ἑνὸς χρεωκοπημένου καὶ σαπισμένου παρασίτου. Ἂν δὲν ἐσεβόμεθα τὸ χῶρο τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐδιστάζαμε νὰ τὸν μολύνουμε, θὰ ἀναδημοσιεύαμε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα γιὰ νὰ δώσουμε ἄλλο ἕνα αὐτούσιο δεῖγμα τῶν ὑποκειμένων αὐτῶν ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ὁποίων ἀπέσπασε τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐθνικὴ Ἐπανάστασι. Ἄλλα ἀπευθύνονται σὲ ἐντίμους Ἕλληνας γονεῖς, ἄλλα σὲ ἡγετικὰ στελέχη, ἄλλα σὲ φαλαγγίτας καὶ φαλαγγίτισσας, ἄλλα ἀκόμα σὲ μικρὰ ἀγόρια καὶ κοριτσάκια. Καὶ ἔχουν περιεχόμενο ἀναλόγως τοῦ εἰς ποῖον ἀπευθύνονται. Ἢ «ἀποκαλύπτουν» συνταρακτικὰ αἴσχη ποὺ λαμβάνουν χώρα μέσα στὴν Ὀργάνωσι, καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν ὁποίων εἶνε ὄντως πολὺ ζωντανή, ὅσο ζωντανὴ μποροῦν νὰ τὴν περιγράψουν μόνο ἐκεῖνοι ὅσοι καθ' ὅλη τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή των δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ περιγράφουν καὶ «ἀποκαλύπτουν» ὡς δῆθεν συμβαίνοντα. Ἢ προσπαθοῦν νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς παραλήπτας δι' ἀπειλῶν περὶ τρομερῶν πραγμάτων, ποὺ θὰ τοὺς συμβοῦν ἂν δὲν ἀποχωρήσουν τῆς Ὀργανώσεως. Ἢ περιέχουν «ἀποκαλύψεις» εἰς βάρος στελεχῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μελῶν τῆς Κυβερνήσεως. Ἢ ἐπικαλοῦνται τὸν Πατριωτισμό (!) τῶν παραληπτῶν διὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσι. Ἢ τέλος περιέχουν ὅ,τι ρυπαρογράφημα εἶνε δυνατὸ νὰ διατυπωθῇ στὴν πλούσιά μας γλῶσσα!!!

Αὐτὸς ὁ βρωμερὸς χαρτοπόλεμος ἀποτελεῖ τὸ σχέδιο διὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται ν' ἀνασταλῇ ἡ ἀκάθεκτη ἐξάπλωσι καὶ ἀνάπτυξι τῆς Ε.Ο.Ν. Μὲ αὐτὰ τὰ κουρελόχαρτα ἀντιμετωπίζουν τὴν χαλύβδινη ὁρμὴ καὶ θέλησι τῶν κυανῶν φαλάγγων, ποὺ εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἑνιαία καὶ ἀδιάσπαστος θέλησι ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους. Μὲ αὐτὰ τὰ ἀπορρίμματα προσπαθοῦν νὰ σταματήσουν τὴν Νεολαία τοῦ Ἔθνους στὸν δρόμο ποὺ ὑπερήφανα, σταθερὰ καὶ γενναῖα βαδίζει, στὸν δρόμο ποὺ εἴτε τὸ θέλουν, εἴτε δὲν τὸ θέλουν θὰ βαδίζῃ ΠΑΝΤΑ ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία καὶ ὅλες ἡ γενεὲς ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν, στὸν δρόμο ποὺ μιὰ γιὰ πάντα ἔδειξε καὶ ἐχάραξε ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ!!!

Καὶ νομίζουν ἀκόμη ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ μέσα θὰ πείσουν τοὺς Ἕλληνας γονεῖς νὰ παύσουν να ἐμπιστεύωνται ὅ,τι ἔχουν πολυτιμότερο, τὰ παιδιά τους στὸ Νέο Κράτος, στὸ Κράτος τῆς Ἠθικῆς καὶ τοῦ Δικαίου, στὸ Κράτος φορέα τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ πραγματοποιητὴ τῶν Ἐθνικῶν Ἰδανικῶν, στὸ Κράτος ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Καὶ νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦν ποῦ; Στὰ χέρια αὐτῶν τῶν ἀγυρτῶν, αὐτῶν τῶν τυχαρπάστων, αὐτῶν τῶν διεθνοῦς φήμης ἀνισορρόπων καὶ διεφθαρμένων ἐκμαυλιστῶν ποὺ ἐπρόδιδαν τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ θέσι ἑνὸς κλητῆρος καὶ θὰ τὴν ἔσβυναν ἀπὸ τὸν χάρτη ἂν δὲν τοὺς προελάμβανε τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς!

Ἰδοὺ διὰ μίαν ἀκόμα φορὰν ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀνωνυμογράφοι ποὺ διοικοῦσαν τὸν τόπο αὐτὸ ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μὲ τοὺς πουλημένους πράκτορας τῆς Γ' Διεθνοῦς «ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ» τοῦ τότε δούλου καὶ σήμερα ἐλευθέρου, τοῦ λαοῦ ποὺ δολοφονοῦσαν καὶ ἀλύπητα ἀπομυζοῦσαν.

Στρατιῶται ἡμεῖς τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, στρατιῶται δηλαδὴ τῆς Ἑλλάδος, μία ἔχομε φιλοσοφία: νὰ κάμωμε τὸ καθῆκο μας ἀφιεροῦντες ὅλας τὰς ἠθικάς, πνευματικὰς καὶ σωματικάς μας δυνάμεις εἰς τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ, νὰ ἐμπιστευθῇ δηλαδὴ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας νέους καὶ ὅλας τὰς Ἑλληνίδας νέας, καὶ τοῦ ὁποίου Αὐτὸς εἶνε ὁ Δημιουργός, ὁ Ἐμπνευστής, καὶ Ἀρχηγός. Καὶ ἔτσι ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰς προσδοκίας Αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους νὰ συντελέσωμε καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ ὑπερτάτη δύναμι εἰς τὴν ὅλη προσπάθεια διὰ τοῦ τομέως εἰς ὃν ἐτάχθημεν, προσπάθεια, ποὺ ἀρχίζει καὶ τελειώνει στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀξία τοῦ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μεγάλη καὶ ἱστορικὴ εἰς τὸ κόσμο ἀποστολή της, εἰς τὸ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικὰ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ Ἔθνος στὰ μεγάλα του πεπρωμένα. Ἐμπρός, ζωοδότης καὶ Ἀρχηγός, Πατέρας καὶ Δημιουργός, Ἐμπνευστὴς καὶ Πραγματοποιητής, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Πίσω του, ἑνιαῖο, ἀδιαίρετο, ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἱστορία του ἀλλὰ καὶ γιὰ πάντοτε ἑνωμένο ἀπόλυτα στὴ μεγάλη κοινὴ προσπάθεια, στὰ μεγάλα κοινὰ ἰδανικά. Φορεὺς μόνος καὶ αὐθεντικὸς τῆς θελήσεώς του, τῆς πίστεώς του, τῶν ἰδανικῶν του, τῶν ὀνείρων του καὶ τῶν πόθων του, σύμβολον καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Κράτους: Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Προχωροῦμε ζῶντες τὰς ἀρχὰς ποὺ συνιστοῦν τὸ ἰδεολογικό μας περιεχόμενο καὶ μὲ ἀπόλυτη συνέπεια πρὸς αὐτάς, μὲ βαθειὰ καὶ πλήρη συνείδησι τῶν εὐθυνῶν μας καὶ τῶν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας ὑποχρεώσεων προχωροῦμε λόγο καθημερινῶς δίδοντες στὸ Θεό, στὸ Ἔθνος, στὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴ συνείδησί μας, ὑπεύθυνοι κυρίαρχοι τῆς ζωῆς καὶ δημιουργοὶ Ἱστορίας, τείνοντες κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν εἰς τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος καὶ πληρότητος τῆς ζωῆς, ποὺ τὴ βλέπουμε σὰν ἕνα χρέος καὶ μιὰ ἀποστολή, ποὺ ἔχουμε ὅλοι καθῆκο μὲ ὅποια θυσία νὰ τὴν ὑψώσουμε στὸ πιὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο.

Μπροστά μας κανένα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο. Για-

ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀμπελοφύτου-Γαργαλιάνων μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ της, Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Κυριακοπούλου.

τὶ εἴμαστε ὅλοι μαζὶ ἡ 4η Αὐγούστου καὶ ἡ 4η Αὐγούστου εἶνε ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάς. Καὶ μπροστὰ στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ ὅταν τὴν Ἑλλάδα αὐτὴ ὁδηγῇ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ζοῦμε, προχωροῦμε, ἀγωνιζόμεθα ὑπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡλίου, τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Ἡλίου μέσα στὶς χρυσὲς ἀκτῖνες τοῦ ὁποίου χιλιάδες χιλιάδων, ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ἕως τὸ ἄλλο τῆς Ἑλλάδος, λαμποκοποῦν Τσεκούρια, σύμβολα παραδόσεως καὶ ἰσχύος, σύμβολα ἀγῶνος καὶ μεγαλείου, σύμβολα πίστεως καὶ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν βαθυτάτων αἰώνων.

Ὑπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ φῶς ἂν τολμοῦν ἂς προβάλουν ἐκεῖνοι οἱ ἐλάχιστοι, οἱ ἀμετανόητοι. Αὐτοὶ ποὺ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ τρέμουν ὅσο δὲν τρέμουν οὔτε τοῦ λαοῦ τὴν ὀργή, οὔτε τῆς Ἱστορίας τὴν κρίσι, οὔτε τῶν ἐγκλημάτων των τὴν ἀνάμνησι, οὔτε τῆς θείας Δίκης τὴν τιμωρία.

Τοὺς προκαλοῦμε νὰ προβάλουν ἂν τολμοῦν ἀπὸ τὸ σκότος στὸ ὁποῖον μόνοι των ἐκρύφθηκαν γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ...ἀνωνυμογραφοῦν!!!

Ἂν τολμοῦν οἱ θρασύδειλοι ἂς ἔλθουν νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν. Τοὺς προσκαλοῦμε καὶ τοὺς προκαλοῦμε! Εἴμεθα καὶ τώρα, θὰ εἴμεθα καὶ εἰς τὸ μέλλον ΠΑΝΤΟΤΕ ἕτοιμοι νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε καὶ νὰ τοὺς συντρίψουμε, ὅπως θὰ εἴμεθα ΠΑΝΤΟΤΕ ἄγρυπνοι καὶ ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε κάθε προδότη καὶ κάθε παράφρονα, ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ διανοηθῇ ὅτι δύναται νὰ ὑψώσῃ τὸ ἀνάστημα τῆς οἰκτρᾶς του ὑπάρξεως ἔναντι τῆς Ἑλλάδος! Ἂς ἔλθουν, ἂς τολμήσουν! Ἕνας μόνο τρόπος συμπεριφορᾶς ὑπάρχει ἔναντι ἐκείνων ποὺ θὰ ἐπιβουλευθοῦν τὴ Χώρα καὶ τὸ Λαὸ αὐτό, εἴτε ὡς ἐχθροί, εἴτε ὡς προδόται, εἴτε ὡς παράφρονες: ἡ ΕΞΟΝΤΩΣΙ!

Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀπὸ καιροῦ ἔχουν παύσει νὰ εἶνε ὄχι μόνο Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ κανένα δὲν τοὺς μένει ἴχνος ἀνδρισμοῦ, γνωρίζομε πολὺ καλά, ὅτι οὐδέποτε θὰ παρουσιασθοῦν παρὰ μόνο ποῦ καὶ ποῦ... ἀνωνυμογραφοῦντες!

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ μὲν ὑπῆρχαν πολλοὶ ποὺ ἀμφέβαλλον, πολλοὶ ποὺ δειλιοῦσαν, πολλοὶ ποὺ δὲν εἶχαν ξυπνήσει ἀκόμα. Γι' αὐτοὺς ὑπῆρξε ὅλη ἡ ἐπιείκεια, καὶ ὅλη ἡ συγγνώμη, διότι βαρειὰ ἦτο καὶ ἀποπνικτικὴ ἡ κληρονομία τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἀνένηψαν ἀπὸ αὐτοὺς οἱ πλεῖστοι, σχεδὸν ἡ ὁλότης. Αὐτοὶ ποὺ ἔμειναν ἀμετανόητοι καὶ ἀνωνυμογραφοῦντες ἀκόμη καὶ σήμερον, αὐτοὶ δὲν ΗΘΕΛΗΣΑΝ νὰ ἀνανήψουν, ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΑΝ νὰ ἰδοῦν αὐτὸ ποὺ βλέπει κατάπληκτη καὶ θαυμάζουσα ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρη ἀδιαφόρως ἀποστάσεων. Αὐτοὶ θέλουν νὰ εἶναι ἀντίδρασι, ἀντίδρασι κατὰ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἔθνους, ἀντίδρασι κατὰ τῆς ὑποστάσεώς του, ἀντίδρασι κατὰ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξι ἐπιβουλεύουνται. ΕΙΝΕ ΛΟΙΠΟΝ ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΤΑΙ, προδόται ἐκ προθέσεως καὶ ἐνσυνειδήτως.

Ὥστε δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς ἀναμένωμε. Δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ ἀναμένωμε αὐτό, ποὺ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ, δηλαδὴ νὰ βγοῦν ἀπὸ τοὺς κρυψῶνας των καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ φῶς διὰ νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν. Ἡ ὕπαρξι προδοτῶν δὲν εἶνε ἀνεκτή.

Γι' αὐτὸ χρέος ἔχομε νὰ τοὺς ξετρυπώσουμε. Νὰ τοὺς φέρωμε εἰς τὸ φῶς καὶ νὰ τοὺς συντρίψωμε, παραδίδοντες αὐτοὺς εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὴν Ἱστορία καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸ λαό.

Ἀνεχόμενοι τὴν περαιτέρω ὕπαρξί των παραβιάζομε τὸν ἠθικὸ νόμο καὶ ἀμελοῦμε τὸ καθῆκον μας. Οὔτε καὶ ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς ἀσχολίας τῶν ἀμετανοήτων. Συνεπῶς πρέπει να τεθῇ τέρμα ὁριστικὸ εἰς αὐτάς.

Εἶνε ἐπιταγὴ ἠθικὴ ἡ συντριβὴ τῶν προδοτῶν, ὅπου τοὺς συναντοῦμε, ὅπου τοὺς βρίσκομε.

ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ νὰ τοὺς εὕρωμε.

Ὅ,τι δὲ χαρακτηρίζει τὴν Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησι εἶνε ὅ,τι τὸ δέον γενέσθαι πάντοτε γίνεται!

ΑΛ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΠΑΣΙΜΟ ΤΩΝ ΔΕΣΜΩΝ

Η ΗΡΩΪΚΗ ΕΓΕΡΣΙΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

Αἱ μεγάλαι ὧραι τῶν ἱστορικῶν λαῶν, αὐταὶ αἱ ὁποῖαι κρίνουν καὶ τελεσιδίκως ἀποφασίζουν περὶ τοῦ μέλλοντός των καὶ τῶν πεπρωμένων των ἀνήκουν κατὰ νόμον τῆς Ἱστορίας ἀπαράγραπτον καὶ ἀναλλοίωτον εἰς ὀλίγα διακεκριμένα καὶ φωτισμένα ἄτομα. Εἰς τὴν τολμηρὰν διακεκριμένην καὶ ὑψιπετῆ αὐτὴν μειοψηφίαν τῆς κοινωνικῆς συνθέσεως, πολλάκις εἰς τὴν πνευματικὴν ζωτικότητα τοῦ ἑνός, ὁ ὁποῖος ἀνίσταται, οἰστρηλατεῖται καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν πολύτιμον παρακαταθήκην τῆς πνευματικῆς γονιμότητος τῶν μεγάλων καὶ ἱστορικῶν ὁραμάτων καὶ παραλλήλως ἐμπνέει, προχωρεῖ ἀδυσωπήτως πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ παρασύρει... δημιουργεῖ τὴν εὐρεῖαν τροχιὰν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ παρέκκλισις ἢ ἡ ἐκφυγὴ θὰ ἦτο ματαία ὅσον καὶ καταστρεπτική. Τὴν πρώτην Ἐθνικὴν ἔγερσιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς τοῦ 1821 δὲν τὴν ἔκαμαν πολλοί. Τὴν ἔκαμαν ὀλίγοι, μία δρὰξ φωτισμένων καὶ ἐμπνευσμένων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐνσυνειδήτως ἐπίστευον εἰς κάποιαν ἀνωτέραν αἰτίαν, εἰς τὸν ἀνώτερον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὑψώθησαν ὑπὲρ τὸ κοινὸν μέτρον, ἔγιναν φάροι τηλαυγεῖς διὰ νὰ καταυγάσουν ὁλόκληρον τὸ ὑπόδουλον Ἔθνος καὶ πρωτοπόροι ὁδηγοὶ τῆς συνειδητοποιηθείσης ρυθμιστικῆς ὁμαδικῆς ἐνεργείας, ὅπως ἀργότερον ἔγιναν ἀθάνατοι ἥρωες.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐθνικῆς ἐγέρσεως τοῦ 1821 μέχρι τοῦ ἱστορικοῦ φαινομένου τῆς ἐπανεγέρσεως τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 εἶνε δυνατὸν νὰ συρθῇ μιὰ σταθερὰ παράλληλος. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μετὰ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη οἱονεὶ πολιτικοῦ ἐλευθέρου βίου ἦτο καὶ πάλιν δοῦλον. Δοῦλον τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀσυμμετρίας, δοῦλον τῶν δῆθεν νεωτεριζουσῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι τὸ μὲν ἐκαλλιέργουν τὴν παρακμὴν τῆς πνευματικῆς γονιμότητος, τὸ δὲ ὑπέσκαπτον τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους καὶ προδιέθετον τὴν ψυχικὴν κατάπτωσιν τοῦ Λαοῦ, δοῦλον τέλος ἑαυτοῦ. Ἀπὸ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτὴν δουλείαν τίμημα ἀνάξιον μιᾶς ἑκατονταετίας ἐλευθέρας ζωῆς, ἐχρειάζετο νὰ εὑρεθῇ βραχίων ἰσχυρὸς διὰ νὰ τὸ ἀναστήσῃ, ἔμπνευσις ὑψηλὴ διὰ νὰ τὸ ἐμπνεύσῃ, πηδάλιον σταθερὸν διὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λιμένα σωτηρίας καὶ σκέψις ἀντοχῆς διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἁπλώσῃ τὰ ἠθικοπολιτικά της πορίσματα ἐπάνω εἰς τὴν διχασθεῖσαν ἀπὸ τὸν κοινοβουλευτικὸν βερμπαλισμὸν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

Ἀπὸ τὸ πνιγηρὸν νοσογόνον τέλμα τῆς πολιτικῆς ἀπρεπείας καὶ καταπτώσεως ποὺ συνταίριαζε μὲ τὴν ἐξασθένησιν τῆς ἐθνικῆς ζωτικότητος καὶ ἰδίως μάλιστα μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἐλάττωσιν τῆς πνευματικῆς γονιμότητος, τέλος δὲ ἀπὸ τὴν ἠθικήν, πνευματικήν, ψυχικὴν καὶ πολιτικὴν δυσωδίαν τῆς προαυγουστιανῆς κομματικῆς ἀποσυνθέσεως εὑρέθη εἰς κατάλληλον στιγμὴν ὁ νοῦς, ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, εὑρέθη ὁ φωτισμένος Εἷς. Τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἦτο πράγματι Εἷς. Σήμερον εἶνε σύσσωμον ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος. Διότι ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθεῖ τὴν τιτανικήν, πολυσχιδῆ καὶ πολύμοχθον προσπάθειαν τοῦ κοινωνικοῦ Μεταρρυθμιστοῦ, ἥτις δύναται νὰ συμβολισθῇ μὲ κυματιστὴν ἀνιοῦσαν καμπύλην ποὺ ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν παρακμὴν ἐκκινήσασα ἐκτείνεται ἀδιάκοπα καὶ ὁλοένα πλατύτερα ἐφάπτεται μὲ τὸ ἀπέραντο νεφέλωμα τοῦ δημιουργουμένου τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ποὺ τὴν ἐνισχύει διὰ τῆς αὐθορμήτου θελήσεώς του, τῆς προθύμου ἐπικουρίας του καὶ εἰλικρινοῦς συμβολῆς του εἰς ἔργα μεγάλα καὶ ἀληθῶς Ἐθνικὰ καὶ τέλος ὡς πλαίσιον ἡ πηγαία χαρὰ τοῦ Λαοῦ ἀνεπιφύλακτος παντοῦ καὶ πάντοτε ξεσπᾶ εἰς μίαν ἀποθέωσιν ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὰς ἠθικάς, πνευματικὰς καὶ ὑλικὰς κατακτήσεις καὶ διὰ τὴν ταχεῖαν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ εὐρὺ πεδίον τοῦ συντελεσθέντος ἔργου.

Οἱ νέοι τῆς πόλεως τοῦ μόχθου καὶ τῆς τιμίας ἐργασίας γνωρίζουν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου 1936 εἶνε κατ' ἀναμφισβήτητον ἱστορικὸν τρόπον μία δευτέρα 25η Μαρτίου διὰ τοὺς ἑπομένους βασίμους, ἀληθεῖς καὶ οὐσιαστικοὺς λόγους. Διότι διὰ τῆς 4ης Αὐγούστου τὸ πολιτικῶς δοῦλον Ἔθνος ἐλυτρώθη διὰ τῆς ὡραιοτέρας λυτρώσεως—τῆς πνευματικῆς, Ψυχικῆς, ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς.

Διότι τὰ πτερὰ καὶ πάλιν ἐγιγαντώθησαν. αἰσθήματα δὲ ὑψηλόφρονα κολπώνουν τὰ στήθη. Διότι ἡ φυσικὴ ἀντοχὴ καὶ ἡ πνευματικὴ δύναμις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν βλαστάνει ἀκμαία καὶ ἄνθη τους προβάλλουν τὰ θετικὰ καὶ ἐκπολιτιστικὰ ἔργα τῆς διετίας πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ἐκτυφλώσεως. Διότι ἀνυψώθη ἡ στάθμη τοῦ ἐργαζομένου Λαοῦ καὶ ἐξησφαλίσθη κατὰ τρόπον διαρκῆ καὶ μόνιμον διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη, καὶ διότι ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδος δεσπόζει κατὰ φρένα καὶ θυμόν.

Οἱ νέοι τῆς πόλεως τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς προσπαθείας εἴτε ὡς ἐργάται τῶν ἐργοστασίων καὶ τοῦ λιμένος, εἴτε ὡς ὑπάλληλοι, εἴτε ὡς ναυτίλοι, εἴτε ὡς μαθηταὶ καὶ σπουδασταὶ ἀποτελοῦν ἀναντιρρήτως τὴν συνειδητὴν πρωτοπόρον καὶ φαντασμαγορικὴν φάλαγγα μέσα εἰς τὴν λεωφόρον τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας.

Οἱ νέοι τῆς πόλεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, μὲ τὴν ἀνανήψασαν σκέψιν καὶ τὴν ἐξυγιανθεῖσαν ἠθικὴν συνείδησιν γνωρίζουν καὶ διακρίνουν ὅτι παραλλήλως μὲ τοὺς καπνεὺς καὶ ὑδρατμοὺς τῶν ἐργοστασίων ποὺ σιγὰ καὶ ἀδιάκοπα ὑψώνονται καὶ ἁπλώνονται εἰς τὸν εὐρὺ ὁρίζοντα τῆς πόλεώς των, ἀθόρυβα ἀνεβαίνουν καὶ κάποια ἀόρατα σύννεφα ἐθνικῶν στοχασμῶν, πόθων καὶ ἐλπίδων. Τὰς ὥρας δὲ ποὺ οἱ ἐργάται γιομίζουν τὴν ψυχήν τους μὲ τὸν μόχθον τῆς τιμίας δουλειᾶς οἱ φαλαγγῖται καὶ οἱ σκαπανεῖς μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμὸν βοηθοῦνε συνειδητὰ καὶ πρόθυμα τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀθόρυβα συντελοῦν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησίν του. Οἱ φαλαγγῖται καὶ οἱ σκαπανεῖς ποὺ μέσα εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἶνε οἱ πρωτοπόροι καὶ συνειδητοὶ μαχηταὶ τῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν τῆς πολιτικῆς δυνάμεως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ φορεῖς τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος σκορπίζουν μὲ ἐθνικὴν δεξιοτεχνίαν τὴν φλόγα τῆς σφριγηλῆς νεότητος καὶ ἀλκῆς των εἰς ὅλον τὸν τὸ ἀναπεπταμένον καὶ εὐρὺ περιβάλλον τῆς μοχθούσης πόλεως καὶ σφίζοντος ἀπὸ δημιουργίαν κάμπου καὶ γιομίζουν τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, τὴν ἀπηλλαγμένην οἱασδήποτε παραφωνίας, μὲ τὸν ἀνυπόκριτον καὶ ἐγκάρδιον ἐνθουσιασμόν των.

Ἡ τιμία καὶ φωτισμένη Νεολαία τῆς πόλεως τοῦ ροζασμένου ἀπὸ τὴν τιμίαν δουλειὰν χεριοῦ πρὸς ἐξαγνισμὸν τοῦ κακοῦ καὶ ὀλεθρίου ψυχοφθόρου παρελθόντος προσφέρει εἰς τὸ Νέον Κράτος τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἰσχύος μὲ πλήρη αὐτοπεποίθησιν τὸ ὑγιὲς σῶμα της ὡς πρότυπον διὰ νέα καλλιτεχνήματα, τὸν φωτεινὸν νοῦν καὶ τὴν ἐθνικῶς διαμορφουμένην ψυχήν της διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἱστορικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος.

Ἀκάθεκτοι καὶ μὲ ὁρμὴν ξεχύνονται πάντοτε εἰς τοὺς δρόμους τῆς Μητροπόλεως τῆς ἐργασίας τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς ἀθλήσεως, τῆς πνευματικῆς ἐκδηλώσεως καὶ τῆς ναυτιλίας καὶ μὲ φανατισμὸν καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πλατειῶν πνευμόνων των φωνάζουν καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ διακηρύσσουν ὅτι τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου τὸ ἀπρόσβλητον κάστρον τῆς κοινωνικῆς, πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς μεταρρυθμίσεως ἐντὸς τῆς διετίας ἐπραγματοποίησε τὴν κοινωνικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς ἀποτελεῖ τὸ ἐθνικὸν φυτώριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς καλλιεργεῖται ἡ χαρά, ἡ αἰσιοδοξία, τὸ σῶμα καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐφορεύει ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ νοῦ καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Νέου σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς τὰ ἤθη καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, καὶ σφυρηλατεῖ μὲ ἐθνικὴν τεχνοτροπίαν τὴν πίστιν διὰ Βασιλέα καὶ Πατρίδα, δι' Ἀρχηγὸν καὶ ἰδεολογίαν, ὅπως οἱ Νέοι δυνηθοῦν καὶ περιφρουρήσουν τὴν πολιτικὴν ἰδέαν καὶ τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν τοῦ συστήματος τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπὸ οἱανδήποτε πρωτόγονον ἐπιδρομὴν τῆς ξετσίπωτης λιμπεραλιστικῆς ἀναρχίας!

Τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν σταματᾶ οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ σταματήσῃ, διότι τὸ Κράτος βαδίζει μὲ τὸν ρυθμὸν τῆς γιγαντιαίας κινήσεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ πρωτοπόρον πάντοτε τὴν φύσει καὶ θέσει Ἑλληνικὴν Νεολαίαν τῆς πόλεως, τοῦ κάμπου καὶ τοῦ πελάγους.

Ι. Γ. (Τῆς Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς)

Η Ε. Ο. Ν. ΕΥΒΟΙΑΣ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας κ. Ε. Παπασχοινόπουλος, συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Νομαρχιακοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας κ. Κ. Ρεγγούκου, τοῦ Ὑπασπιστοῦ του κ. Ι. Πανταζῆ, τοῦ Ἐπιτελοῦς κ. Ι. Σωτηρίου, ὡς καὶ τοῦ Τελετάρχου κ. Ι. Παπαχαραλάμπους, ἐπιθεωρεῖ τὰ Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς στέψεως τοῦ Ἡρώου τῶν Πεσόντων, γενομένην τὴν παραμονὴν τῆς 4ης Αὐγούστου 1938·

ΗΛ. Ι. ΓΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Παῦλος Μελᾶς

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΦΗΓΗΜΑ

4ον

ΙΓ'.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Φτάνει τώρα ὁ Μελᾶς στοὺς πρώτους γηλόφους, ποὺ ἁπλώνονται στοῦ βουνοῦ τὰ πρόρριζα.

Τὸ χωριὸ δὲν ἀπέχει παὰ ἐλάχιστες δεκάδες μέτων, κι' ἐν τούτοις ὁ Τουρκικὸς Στατὸς ἔχει χαθῆ μέσα σ' αὐτό.

Ὁ γενναῖος ὁπλαρχηγὸς βρίσκεται στὸ στοιχεῖο του! Ἀγωνίζεται καὶ πολεμάει γιὰ τὸ μεγαλεῖο, γιὰ τὴ δόξα, γιὰ τὸ μεγάλωμα τῆς Πατρίδας του!

Κι' ἀναγαλιάζει στ' ἀλήθεια ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου ἥρωα, ποὺ εἶχε γιὰ μόνο του σκοπὸ νὰ πέσῃ ἀντρίκεια, πολεμῶντας καὶ νὰ βάψῃ μὲ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τοῦ αἵματός του τὸ ἱερὸ πατριωτικὸ χῶμα!...

Σύντομα δίνει τὶς διαταγές του καὶ παραγγέλνει σ' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν μαζί του, νὰ ταμπουριαστοῦν καλὰ καὶ προσεχτικὰ πίσω ἀπὸ βράχους κι' ἄγρια πουρνάρια καὶ νὰ χτυπήσουν μὲ λύσσα τὸν ἐχθρὸ μόλις φανῇ...

Κι' ὁ ἴδιος, ἀφήνοντας χάμω τ' ὅπλο του, παίρνει στὸ χέρι τὰ ἰσχυρά του «κυάλια» καὶ μὲ μιὰ μεγαλειώδη κίνηση ποὺ ἔκλεινε μέσα της μιὰν ἄφταστη περιφρόνηση πρὸς τὸν θάνατο, ἀφίνει τὸ λεβέντικο παράστημά του νὰ ὑψωθῇ —ἀκάλυπτο στὶς σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ—γιὰ νὰ ἐπισημάνῃ τῶν Τούρκων τὶς θέσεις!

Καὶ στέκετ' ἐκεῖ ὀρθόκορμος, ἄφοβος, μεγαλοπρεπής!

Κι' ἐρευνᾷ ὅλα τὰ γύρω.·.

Μὰ, ξάφνου, μιὰ τρομαχτικὴ ὁμοβροντία, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὰ κοντινὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, τραντάζει μὲ τὸν ἀπαίσιο ἦχο της τὴν ὑγραμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ χειμωνιάτικου πρωϊνοῦ!

Ἡ σφαιρὲς, σὰ δαίμονες μικροὶ ἀπὸ πυρακτωμένο μολῦβι, ἔρχονται μὲ τὸ φριχτό τους σφύριγμα, χτυπᾶνε μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ στοὺς τριγύρω βράχους καὶ στερνὰ σκορπίζονται μὲ μιὰ τρελλὴ μανία πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις...

Οἱ Τοῦρκοι—κρυμμένοι γι' ἀσφάλεια πίσω ἀπ' τὰ σπίτια—κάνουνε τὴν πρώτη τους ἐπίθεση.

Τὰ βόλια τους μὲ φονικὴ ὁρμὴ ὀργιάζουν κυριολεχτικά!

Κι' ὁ Μελᾶς, ἄτρωτος καὶ ἀπαθὴς μέσ' στὸ δαιμονισμένο κρότο τῆς μάχης, ἐξακολουθεῖ νὰ στέκῃ ὀρθὸς καὶ γαλήνιος!

Τὸ ἔδαφος, ποὺ τὸν τριγυρίζει εἶνε' ἐντελῶς ἀκάλυπτο κι' οἱ σύντροφοί του γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν, ἔχουν ἀνεβῆ σὲ ψηλότερα σημεῖα τοῦ ἀπόκρημνου βουνοῦ... Αὐτὸς, ὡστόσο, ἁρπάζει τὸ τουφέκι του καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ στόχο γιὰ νὰ πυροβολήσῃ—γιατὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔχουνε τὴν τόλμη νὰ βγοῦνε ἀπ' τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουνε σὲ μιὰ λεβέντικη κι' ἡρωϊκὴ γιγαντομαχία.. Κι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δολοφονικὲς σφαῖρες τους μανιάζουν, μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐρεθίζει τὸν γενναῖο πολεμιστή...Ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποτραβιέται πρὸς τὰ πίσω, σκαρφαλώνοντας στοὺς τρομεροὺς βράχους τοῦ βουνοῦ.... Μπροστά του προχωρεῖ ὁ Φίλιππος Καπετανόπουλος, τοῦ ὁποίου εἶν' ἔκδηλος ὁ κόπος, στὸν τρόπο ποὺ ἀναρριχιέται.

Ἀσυνήθιστος, ὁ καϋμένος ὁ φαρμακοποιὸς, σὲ τέτοιες περιπέτειες καὶ κακουχίες, ὑποφέρει ἀληθινά, στὸ μαρτυρικό του ἐκεινο ἀνέβασμα, κάτω ἀπ' τὴ θύελλα τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν·.. Δὲν τὸν συγκρατεῖ παρὰ ἡ θέλησή του ἡ πελώρια. Ὁ Μελας τὸν καταφθάνει, τὸν ἐμψυχώνει μὲ δυὸ - τρεῖς λόγους καὶ τὸν βοηθεῖ στὸν δύσκολο δρόμο του...

Οἱ Τοῦρκοι, βλέποντας τὴ σκόπιμη ἐκείνη ὑποχώρηση τῶν γενναίων Μακεδονομάχων, τὴ νομίζουν γιὰ ἧττα καὶ φυγὴ καὶ παίρνοντας θάρρος, ἀφήνουν τὸ κρησφύγετό τους καὶ, προχωροῦνε λίγο πυροβολῶντας σὰ λυσσασμένοι!

Μὰ τώρα ὁ γενναῖος Ὁπλαρχηγὸς κρίνει πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ τὴν τελικὴ ἐπίθεση. Σταματάει, ὀχυρώνεται καὶ δίνοντας τὸ σύνθημα νὰ κάνουνε κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο, ἀρχίζει νὰ βάλλῃ μ' ἀσυγκράτητη ὁρμὴ ἐναντίον τῶν Τούρκων.

Τὰ λεπτὰ νεφύδρια, ποὺ ξεφεύγουνε ἀπ' τῶν ὅπλων τὰ στόμια θαμπώνουν τὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὴ σκίζουν ἡ τρομερὲς ἀναλαμπὲς τῶν πυροβολισμῶν.·.

Ὁ Μελᾶς τώρα μαίνεται! Ὁ ἡρωϊσμός του φτάνει τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης. Δὲν ὑπολογίζει κανένα κίνδυνο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σηκώνεται ὀρθὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸν τρομάζῃ ἡ σκέψη ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα στόχο περίφημο, μάχεται κι' ἀγωνίζεται πεισματικά· Πολεμάει ἔτσι δυὸ μονάχα λεφτά, κι' ἐν τούτοις—ὅπως ὁ ἴδιος βεβαιώνει—πάνω ἀπὸ διακόσιες σφαῖρες ἔχουν πέσει τριγύρω του. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔχουν δῆ καὶ συγκεντρώνουν τὰ πυρά τους ἐναντίον του.

Μ' αὐτὸς, ἄτρωτος πάντα, γενναῖος, ἡρωϊκὸς, ἀκατάβλητος, μάχεται καὶ σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ δέος, ἐμπνέοντας καὶ παρασύροντας πρὸς τὴν ἐπικράτηση τοὺς Μακεδονομάχους·.

Κι' οἱ Τοῦρκοι κάμπτονται!..

Συντεταγμένοι, ἀρχικὰ, ὑποχωροῦν, μὰ σὲ λίγο τρέχοντας ζητοῦνε νὰ κρυφτοῦν καὶ νὰ ταμπουρωθοῦν καὶ πάλι στὰ σπίτια μέσα τοῦ χωριοῦ...

Ἡ φρίκη τῆς μάχης φτάνει στὸ κατακόρυφο!

Χειροπιαστὰ κρατημένη ἡ Δόξα μὲ τὸ Θάνατο ,χορεύουνε στὸ πεδίο τῆς Τιμῆς, τὸν μακάβριο χορό τους!

Κι' ἄξαφνα, πάνω στὴν ἀχαλίνωτη καὶ ξέφρενη ἐκείνη ὁρμὴ πρὸς τὸ θάνατο, ὁ Μακεδονικὸς οὐρανὸς ἀνοίγει τοὺς πελώριους κρουνούς του!

Τὰ σύννεφα, ποὺ σὰν μαῦρα κρέπια στιβάζονταν τόσην ὥρα στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφή,—πένθιμο περιθώριο τῆς φρικαλέας μάχης—ἀναλυθήκανε τώρα σ' ἀληθινοὺς καταρράχτες βροχῆς.·.

ΙΔ'.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΤΑΙ ΗΡΩΪΚΑ

Πάνω στὴν παραζάλη τῆς μάχης, ἡ ἀφάνταστη ἐκείνη βροχὴ—ἕνας χείμαρρος ἀληθινὸς ποὺ ἐξαπολύθηκε ἀπ' τὸν οὐράνιο θόλο—ἦρθε νὰ δυσχαιράνῃ καὶ νὰ βαρύνῃ τὶς κινήσεις τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δὲν μπορούσανε νὰ καλυφθοῦν καὶ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν ὀργὴ τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως...

Σιγὰ - σιγὰ τὰ πυρά τους ἀραιώνουν...

Οἱ Τοῦρκοι, ὕστερ' ἀπ' τὴ φριχτὴ δοκιμασία ποὺ πέρασαν, οὔτε σκέφτονται νὰ τολμήσουν καινούργια ἔξοδο ἀπ' τὰ σπιτάκια ποὺ εἶνε κλεισμένοι.

Ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὅμως, μαίνονται μὲ τοὺς πυροβολισμούς των.

Ἡ θέση τῶν Ἑλλήνων γίνεται δύσκολη.

Παλεύουν τώρα μὲ τὴν ἀνυπόταχτη κι' ἀδάμαστη ἐπίθεση αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Δημιουργίας—ποὺ μὲ τὴν καταρρακτώδη βροχὴ της δημιουργεῖ μικροὺς χειμάρρους ποὺ κατεβαίνουν μ' ἀλάλητην ὁρμὴ καὶ θόρυβο τὶς ἀπότιμες πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ, παρασύροντας τὸ κάθε τί στὸν τρελλό τους δρόμο.

Ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴ μάχη, βρεγμένοι μέχρι τὰ κόκκαλα, κουρασμένοι καὶ ξενυχτισμένοι, ἀρχίζουνε μιὰ ἡρωϊκὴ—στ' ἀλήθεια — καὶ κοπιώδη ἀναρρίχηση πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἐνῷ οἱ φυγάδες Τοῦρκοι, ὠχυρωμένοι στὰ σπίτια μέσα, τοὺς χτυποῦν μὲ τὰ λυσσασμένα βόλια τους·

Φορτωμένος μὲ τὴ χοντρή του κάπα καὶ σέρνοντας τὸν βαρύ του ὁπλισμὸ, ὁ Καπετανόπουλος, ἔχει τελείως ἀποκάμει!

Ὁ Παῦλος Μελᾶς, τὸν πλησιάζει καὶ πάλι καὶ τὸν βοηθεῖ, ἐνῷ οἱ Τοῦρκοι βλέποντας τὸ σύμπλεγμα ἐκεινο, τὸ κάνουν στόχο στὰ πυκνὰ καὶ ἔξαλλα πυρά τους. Ὁ νεαρὸς φαρμακοποιὸς, δὲν μπορεῖ τώρα σχεδὸν διόλου νὰ βαδίσῃ κι' ὁ ἡρωϊκὸς Ἀρχηγός του τὸν σέρνει ἀπὸ τὸ χέρι μὲ ἀπόγνωση, κάτω ἀπ' τὴ βροχή... Βλέπει λίγο πιὸ 'κεῖ ἕνα φυσικὸ ὀχύρωμα ἀπὸ πέτρες καὶ τρέπεται πρὸς τὴ διεύθυνσή του, ὅταν, ξάφνου, μιὰ σφαῖρα φονική, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τ' ἀπαίσιο βουητό της, ἔρχεται σὰ λυσσασμένη καὶ διατρυπᾷ τὸν ἀριστερὸ μηρὸ τοῦ γενναίου Καπετανόπουλου. Διασχίζει ἀμείλικτα τὶς σάρκες τοῦ ἥρωα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, πολὺ κοντὰ στὴν ἄρθρωση τῆς λεκάνης μὲ τὸ μηριαῖο κόκκαλο!

Ἡ αἱμορραγία εἶν' ἀκατάσχετη!.·.

Ὁ ἄτυχος νέος κυλιέται στὸ μουσκεμμένο ἔδαφος, καλῶντας σὲ βοήθεια...

Ὁ ἴδιος ὁ Μελᾶς, σχεδὸν ἐξαντλημένος κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τὸν ἁρπάζει στὰ στιβαρά του μπράτσα καὶ τὸν φέρνει πίσω ἀπὸ τὶς πέτρες, ὅπου ἔχουνε ἀσφάλεια ἀπὸ τὰ δολοφόνα πυρὰ τῶν Τούρκων.

Ἀπὸ τὴ θέση ἐκείνη καλεῖ τοὺς συντρόφους του νὰ ἔλθουνε νὰ τὸν βοηθήσουν στὴν περιποίηση τοῦ τραυματίου. Ἡ ἀντάρα ὅμως τῆς βροχῆς κι' οἱ πανωτοὶ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν, πολλαπλασιασμένοι ἀπ' τὴν ἠχὼ τοῦ βουνοῦ, κάνουν ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀκουστὴ ἡ φωνή του· Ἕνας μονάχα τὸν ἀκούει καὶ σπεύδει στὴν πρόσκλησή του: εἶνε ὁ γενναῖος Λαμπρινὸς Βρανᾶς, ποὺ καὶ γι' αὐτὸν ἡ Μοῖρα ἐπεφύλαξεν ἕνα θάνατον ἀσύγκριτον τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τοῦ 1905, ὁπόταν ἔπεσε ἡρωϊκὰ πολεμῶντας ἔξω ἀπὸ τὴ Μπελκαμένη...

Ὅσα πρόχειρα μέτρα εἶνε δυνα, λαμβάνονται γιὰ τὸ τραῦμα τοῦ Καπετανόπουλου. Ὅμως ὁ Μελᾶς δὲν ἔχει μαζί του φάρμακα.

Σηκώνεται σκυθρωπὸς καὶ μὲ βλέμμα βλοσυρὸ ἀτενίζει τὸ Νερέτι ποῦνε ξαπλωμένο στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ. Σιγὰ-σιγὰ, μιὰ καταχνιὰ φοβερή, ἕνας ἀληθινὰ ἀδιαπέραστος λευκόφαιος πέπλος ἀπὸ πάχνη, ἀνοίγει τὴν παγερή του ἀγκαλιὰ καὶ τυλίγει σ' αὐτὴν ὁλόκληρο τὸ βουνό...

Τὸ γρήγορο σουρούπωμα τῆς μικρῆς καὶ συννεφιασμένης χειμωνιάτικης ἡμέρας πλησιάζει.

Ὁ Μελᾶς τὸ περιμένει μ' ἀδημονία....

Ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασή του:

Τὴ νύχτα θὰ κατεβῇ καὶ πάλι στὸ χωριὸ, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἀτιμώρητους τοὺς Βούλγαρους κομιτατζῆδες!

Μὰ, καθὼς ἐβράδυαζε μιὰ ἀδόκητη ἐπίσκεψη ἀπὸ γυναῖκες Ἑλληνίδες τοῦ Νερετιοῦ, τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη, γιατὶ πληροφορήθηκε πὼς οἱ Τοῦρκοι στρατοπεδέψανε μέσ' στὸ χωριὸ καὶ βάλανε καὶ τοὺς φρουρούς τους...

Ἀμέσως, τὰ σχέδιά του ἀλλάξανε ἀστραπιαῖα:

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Λαμπρινοῦ Βρανᾶ, σηκώνει τὸν πληγωμένο Καπετανόπουλο καὶ τὸν κατεβάζει στὴ διπλανὴ χαράδρα, ποὺ ἦταν ἐντελῶς κατακλυσμένη ἀπὸ μιὰν ἄγρια, ὅσο καὶ πλούσια βλάστηση· Ἐκεῖ, πάνω σ' ἕνα πρόχειρο κρεββάτι ἀπὸ πολλοὺς θάμνους ἀποθέτει καὶ κρύβει τὸν πληγωμένο φαρμακοποιὸ, ποὺ ἦτανε ἀδύνατο νὰ περπατήσῃ, κι ὕστερα παίρνοντας μαζὺ τὸ Σῶμά του, φεύγει γιὰ κάποιο διπλανὸ χωριό, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ στείλῃ βοήθεια...

Μὰ ἡ Μοῖρα ἡ ἀμείλικτη δὲν εἶχε πῆ τὴν τελευταία της λέξη τὴ φριχτή:

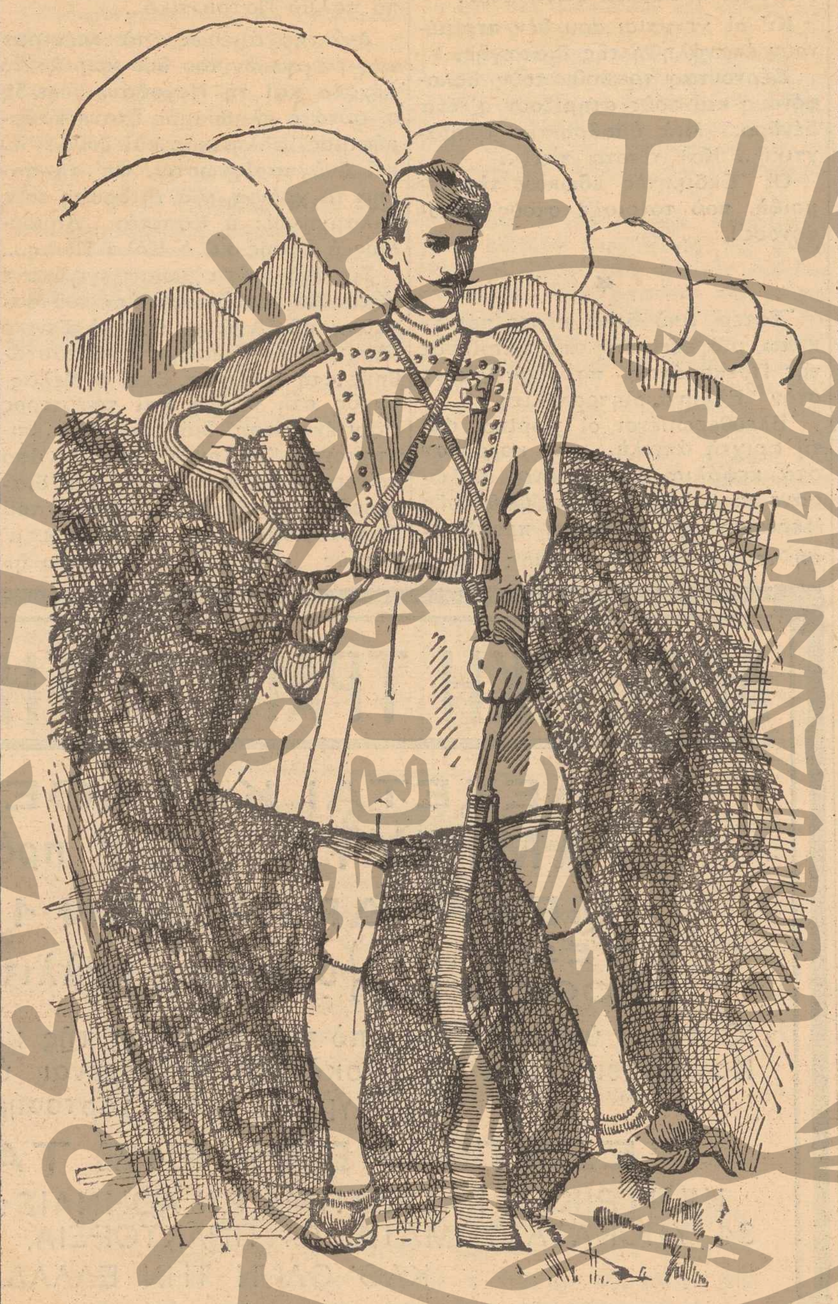

Ὁ Παῦλος Μελᾶς, ὅπως ἦταν ἀντάρτης στὰ Μακεδονικὰ βουνά, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1904.
(Σκιτσο τοῦ κ. Ἀντώνη Θεοδωρίδη)

Σύμπτωση σατανικὴ — σκηνοθετημένη, θάλεγες, ἀπὸ χίλιους δαίμονες τῆς κολάσεως—ὡδήγησε ἕνα μικρὸ Τουρκικὸ ἀπόσπασμα νὰ περάσῃ δυὸ ὧρες πιὸ ἀργά, ἀπ' τὴν ἀπάτητη αὐτὴ χαράδρα!

Ὁ ἄτυχος Καπετανόπουλος, ἀνακαλύφτηκε κι' ἐσφάγηκε ἀνηλεῶς!

Κι' ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸ παγερὸ ξεψύχισμα τῆς Σεπτεμβριανῆς ἐκείνης Κυριακῆς—ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ ταπεινὰ δεσμὰ τῆς ὕλης—πέταξε ἡ ἀπαράμιλλη ψυχὴ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου νεανία, πρὸς τὸν Οὐρανό, ποὺ σκέπαζε τὴν ἀγαπημένη του Πατρίδα, τὴν ὑποδουλωμένη. Κι' ἴσως, ἀκόμα τώρα, ἐκεῖ ψηλά, νὰ σκιρτάῃ ἀπὸ ἀγαλλίαση, βλέποντας τὸ αἰθέριο τ' ὄνειρό του πραγματικότητα, κι' ἀντικρύζοντας τὸν ἴδιο τὸν Οὐρανὸ νὰ σκεπάζῃ φιλόστοργα, ἐλεύθερη πιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία!

ΙΕ΄.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΡΕΚΟΠΑΝΑ

Κρατῶντας σκυφτὸ τ' ὤμορφο κεφάλι, μὲ τὴν ψυχὴ πνιγμένη, κυριολεχτικά, στὸ πέλαγος τῆς θλίψης γιὰ τὸν ἀναπάντεχο χαμὸ τοῦ Καπετανόπουλου, βάδιζε ὁ γενναῖος κι' εὐγενικὸς Παῦλος, τὸν ἀνηφορικό του δρόμο πρὸς τὴν κορυφογραμμὴ τοῦ μοιραίου βουνοῦ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ θρυλικό του Σῶμα.

Ἀβάσταχτος ὁ πόνος πίεζε τὴν καρδιὰ τοῦ Μεγάλου Ἀνθρώπου. Κι' αὐτὴ ἡ καταχνιά, πηχτή, πένθιμη, παγερὴ σὰ νεκρικὸ σάβανο τοὺς τύλιγε μ' ἐπιμονὴ κάνοντάς τους νὰ χάνουν τὸ δρόμο. Τρεις ὧρες ὁλάκερες περπατοῦσαν στὰ στενά, τ' ἀπόκρημνα καὶ δύσβατα μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, κι' ὅμως ἀκόμη βρισκόνταν στὸν ἴδιο τόπο!

Μά, κάποτε, ἡ Μοιρα, ποὺ τόσο ἀδυσώπητα τοὺς εἶχε πλήξει, θέλησε νὰ τοὺς ἀποτείνῃ κι' ἕνα φτωχὸ χαμόγελο συμπόνιας:

Μερικὲς γυναῖκες ντόπιες, ποὺ τυχαῖα περνούσανε ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, δείξανε στοὺς γενναίους Μακεδονομάχους τὸ δρόμο γιὰ τὴν Πρεκοπάνα.

Κι' ἐκεῖνοι τὸν ἀκολουθήσανε...

Εἶχε νυχτώσει πιὰ γιὰ καλά, ἐνῷ τὸ Σῶμα τῶν Ἐκδικητῶν περνοῦσε ἕνα πυκνὸ καὶ τεράστιο δάσος ἀπὸ δένδρα γιγαντόκορμα.

Κάποια στιγμὴ ὁ Παῦλος Μελᾶς τοὺς διέταξε νὰ σταματήσουν:

— Κρίνω καλὸ—τοὺς εἶπε—νὰ σταθμεύσουμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος γιὰ λίγες ὧρες, γιὰ ν' ἀναπαυθοῦμε κάπως καὶ μετὰ συνεχίζουμε ὅλη τὴ νύχτα τὸ δρόμο μας...

Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρηση!

Ὅλοι τους ἦσαν πτώματα ἀπ' τὴ σωματικὴ κούραση καὶ τὴν ψυχικὴ συντριβή. Κι' ἔπεσαν, πραγματικά, στῶν δέντρων τὶς ρίζες γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, κατ' ἀπ' τὴ ραγδαία βροχὴ μὲ τὴν ὁποία τοὺς μαστίγωνε ὁ Μακεδονικὸς Οὐρανός. Τυλίχτηκαν ὅλοι τους μὲ τὶς χοντρὲς κι' ὁλόμαλλες «κάπες» τους, γιὰ ν' ἀποφύγουν κάπως τὸν κίνδυνο τῆς φοβερῆς ὑγρασίας καὶ μονάχος ὁ γενναῖος Ὁπλαρχηγός, ἔγειρε σ' ἕνα λιθάρι ξέσκεπος ἐντελῶς...

Τότες, ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες του —ὁ Πύρζας—ἔβγαλε τὴ δική του «κάπα» καὶ ζήτησε νὰ σκεπάσῃ μ' αὐτῆνε τὸν πολύτιμο Ἀρχηγό.

Μ' αὐτὸς ἀρνήθηκε πεισματικά, γιατὶ ἡ εὐγενικιὰ ψυχή του, ποὖταν γεμάτη ἀλτρουϊσμό, ποτὲ δὲ θὰ τὸν ἄφηνε νὰ φροντίσῃ ἔστω κι' ἐλάχιστα γιὰ τ' ἀτομικό του συμφέρον. Κι' ἔτσι, ὁ Πύρζας, ὑποχώρησε...

★

...Ὅταν τὸ Σῶμα μπῆκε στὴν Πρεκοπάνα ξημέρωνε.

Θὰ θυμᾶται, δίχως ἄλλο, ὁ ἀναγνώστης ἐκεινο ποὺ στὴν ἀρχὴ ἐτούτης τῆς ἀφήγησης εἴχαμε ἀναφέρει, ὅτι, δηλαδή, στὸ χωριὸ αὐτὸ οἱ κάτοικοι εἴχανε διὰ τῆς βίας ἀσπασθῆ τὸ σχίσμα τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Δυὸ Βούλγαροι θηριώδεις, δυὸ βρωμερὰ κι' ἀκάθαρτα τέρατα ἔμεναν μονίμως ἐγκατεστημένοι στὸ χωριό, γιὰ νὰ παρακολουθοῦνε τὴν πορεία τῆς ἀντιθρησκευτικῆς τους προπαγάνδας καὶ νὰ χτυποῦν ἀνάλγητα μὲ τὰ φονικά τους ὅπλα, κάθε ξύπνημα τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς!

Ἦταν ἕνας Βούλγαρος παπᾶς κι' ἕνας δάσκαλος.

Ἀποφασιστικὸς ὁ Μελᾶς, μὲ τὴν ἀσύγκριτη συνείδηση ἐπαναστατημένη ἀπ' τὶς ἄνανδρες κι' ὕπουλες δολοφονίες τῶν θρασυδείλων ἐκείνων ὄντων, μπαίνει στὴν Πρεκοπάνα, πολιορκεῖ τὰ σπίτια τους καὶ τοὺς συλλαμβάνει!

Μὲ τὴ σφραγῖδα τοῦ τρόμου ἀποτυπωμένη στὰ συχαμερὰ κι' ἀναμαλλιάρικα μοῦτρα τους στέκονται, τώρα, τρεμουλιάζοντας οἱ κακοῦργοι ἀπέναντι στὸν Μελᾶ.

Ἡ Ἐκδίκηση βρίσκεται ἀντιμέτωπη μὲ τὴ Δολοφονία!

Γιγαντόκορμος, ὡραῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς τοὺς ἀτενίζει ὁ ἄφθαστος Μακεδονομάχος, σιωπηλός.

Καὶ πόσο παράξενη ποὺ εἶνε ἡ ματιά του!

Δείχνει ὅλη τὴν πάλη ποὺ διεξάγεται στὸ βάθος τῆς γεμάτης ἀπὸ προνόμια κι' ἀνθρωπισμὸ ψυχῆς του. Νοιώθει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕναν οἶχτο γι' αὐτὰ τὰ ὄντα τὰ ἀνθρώπινα, ἀμέσως ὅμως ξεπηδάει ἀπ' τὸν ἄσβεστο πατριωτισμό του στυγνὸ κι' ἐπιβλητικὸ τὸ Καθῆκον!

Σὰν ταινία κινηματογραφικὴ περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό του ὅλες οἱ ματοβαμμένες καὶ γεμάτες σπαραγμὸ ἱστορίες, ποὖχαν γιὰ θύματα ἀποκλειστικὰ ἄντρες, γυναῖκες καὶ βρέφη, ἀκόμη, Ἑλληνικά, κι' εἶχαν γιὰ δράστες τοὺς ἀπαίσιους ἐκείνους δολοφόνους, ποὺ τρέμοντας στεκόνταν τώρα μπροστά του...

Οἱ οἰμωγὲς τῶν σκοτωμένων, σὰν μιὰ ἀόριστη ἠχώ, δονοῦν τ' αὐτιὰ τοῦ εὐγενικοῦ Ὁπλαρχηγοῦ καὶ τὸν κάνουν νὰ λυσσᾷ ἀπὸ δίψα ἐκδικήσεως.

— Νὰ τουφεκισθοῦν, ἀμέσως!... διατάζει ἡ βαρειὰ φωνή του...

Κι' οἱ γενναῖοι του δὲν περιμένουν ἐπανάληψη τῆς διαταγῆς.

Σέρνοντας τραβοῦν τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς στηρίζουν σ' ἕνα δένδρο... Μιὰ ὁμοβροντία τρομαχτική... Καὶ τίποτα πιά!...

Οἱ Ἐκδικητὲς ἔδωκαν τὴν ἀμοιβή, ποὺ ταίριαζε στοὺς δολοφόνους!

★

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα μέρες πάνω-κάτω, μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ κατοίκους τῆς Πρεκοπάνας παρουσιαζότανε στὸν Ἕλληνα Μητροπολίτη

Ἐλευθερωμένοι οἱ χωρικοὶ ἀπ' τὴ φριχτὴ ἀπειλή, ποὺ κρεμόταν στὰ κεφάλια τους ἐπάνω, δηλώσανε συγκινητικὰ στὸν Ὀρθόδοξο Ἱεράρχη τὴν ἀκλόνητη προσήλωσή τους στὴν Ἐθνική μας Θρησκεία.

ΙΣΤ΄.

Ο ΜΕΛΑΣ ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ

Ἡ φήμη τοῦ Μελᾶ, ξάπλωνε τώρα τ' ἀπέραντα φτερά της ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Μακεδονίας...

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ μιὰ εἴχανε ἐπιθυμία, ἕνα σκοπὸ ἐκδηλώνανε: Ν' ἀτενίσουν τὴ Μορφὴ τοῦ ἀσύγκριτου Ἥρωα!

Γιατί, μαζὶ μ' ἐκεῖνα ποὺ λεγόντουσαν γιὰ τὸν ἀφάνταστο ἡρωϊσμό, γιὰ τὴν ἀπίστευτη φιλοπατρία, γιὰ τὴν τρελλὴ αὐτοθυσία τοῦ Μακεδονομάχου, κυκλοφοροῦσε μὲ τὴν ἴδια ἔνταση ἡ περιγραφὴ τῆς πονετικῆς ψυχῆς του, ποὖταν γεμάτη ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο προτέρημα καὶ τοῦ τύλιγε τὴν Ὑπόσταση μὲ τὸν ἀκτινοβόλο φωτοστέφανο τοῦ Ἁγίου...

Γιὰ τοῦτο, μάλιστα, συχνὰ τοὖγραφαν καὶ τοὖστελναν γράμματα—γράμματα ἀνθρώπων ἁπλοϊκῶν—ποὺ ἔκρυβαν ὡστόσο μιὰ δυνατὴ συγκίνηση ποὖφερνε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Μελᾶ:

> «...Καταλάβαμε τὴν καλωσύνη σου, καὶ εἴδαμεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν... Παιδεύεστε διὰ τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν!.... Καὶ 'γὼ δοῦλος δικός σου εἶμαι...».

Αὐτὲς ἡ ἐκδηλώσεις τῶν χωρικῶν καὶ τῆς λατρευτῆς γυναικούλας του ἡ ἀνάμνηση, ἦταν ἡ μοναδικὴ δροσιὰ στὴν κόλαση, ποὺ ζοῦσε ὁ ἀτρόμητος Ὁπλαρχηγός, συνεχίζοντας τὴ δράση του ἀκατάβλητα.

Μὲ τὴ βαθειά του παρατηρητικότητα ἐξέταζε προσεχτικὰ τὴν κατάσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴ Μακεδονία· μὲ τὴ λεπτότατη ἀντίληψή του ἔνοιωθε καὶ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, καὶ στὸ τέλος, μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ διοργανωτικὸ πνεῦμα ἔδινε τὶς δέουσες κατευθύνσεις, χτυπῶντας ἀλύπητα κάθε ἐμπόδιο ποὺ θὰ τοποθετοῦσε ὀγκολίθους στὸ εὐγενικὸ καὶ ἡρωϊκό του Ἔργο, τὸ γιομᾶτο ἀπὸ παλμὸ Πατριωτικό...

Διάλεξε ἀμέσως γιὰ «κέντρα» τῶν ἐνεργειῶν του δυὸ χωριά: τὸ Λέχοβο καὶ τὴ Νεγοβάνη, ἐπειδὴ σ' αὐτὰ ὁ πληθυσμὸς ἦτανε καθαρόαιμος Ἑλληνικὸς καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ δυὸ πασίγνωστοι, ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χρόνια, γιὰ τὴ δράση τους ὁπλαρχηγοί: ὁ Καπετὰν Δημουλιὸς ὁ Ζήσης κι' ὁ Κόλα Πίνας....

Τὰ δυὸ τοῦτα χωριά, γινήκανε κάτι σὰν «ὑποδιοικήσεις» τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, ἐνῷ τὸ Γενικὸ Ἀρχηγεῖο—νὰ ποῦμε—ἐγκαταστάθηκε στὴ Νέβεσκα. Ἐκεῖ ὁ Μελᾶς, ταχὺς στὴ σκέψη καὶ ταχύτερος στὴν ἐκτέλεση, διάλεξε πέντε ἐπιστήμονας Ἕλληνας, πέντε ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διατηροῦσαν ἄσβεστη τὴ φλόγα τοῦ Πατριωτισμοῦ, καὶ ἀποτέλεσε μ' αὐτοὺς «Πενταμελῆ Ἐπιτροπὴ» τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦταν νὰ συνεργάζεται μὲ ἄλλες τέτοιες, ποὺ ἦσαν στὴ Φλώρινα, στὸ Μοναστῆρι, στὴν Καστοριά, στὸ Σόροβιτς κι' ἀλλοῦ, καὶ νὰ κατευθύνῃ ἀπὸ κοινοῦ τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα τῆς Ἀπελευθερώσεως, ποὺ ἀνέλαβαν οἱ εὐγενικὲς ἐκεινες φυσιογνωμίες.

Μὰ ὅλες τοῦτες οἱ ἐνέργειες, τὶς ὁποῖες παραλαμβάνουμε ἀπὸ ἔκθεση τοῦ ἴδιου τοῦ Μελᾶ πρὸς ἀνωτέρους του, δὲν ἀρκοῦσαν στὸν ἀκάματο Ἐργάτη τῆς Γιατρίδος...

Γιομᾶτος ζωὴ κι' ἐμπνευσμένος, θάλεγες, ἀπὸ κάποιαν ἀόρατη δύναμι τριγύριζε στὰ χωριὰ καὶ μιλοῦσε σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες μὲ λόγια θερμὰ γιὰ τὸ Ἔθνος τους, γιὰ τὴ θρησκεία τους, γιὰ τὶς οἰκογένειές τους...

Ὡραῖος κι' ἐπιβλητικός, εὔγλωττος καὶ γεμᾶτος ρητορικὴν ἔξαρσιν,— τώρα γλυκὸς καὶ μειλίχιος καὶ παρηγορητικὸς κι' ὕστερα σκληρός, αὐστηρὸς καὶ ἄγριος,— μιλοῦσε μὲ τὴ θερμὴ φωνή του καὶ τὰ λόγια του κυλοῦσαν καὶ καταστάλαζαν εὐπρόσδεκτα στὶς ψυχὲς τῶν ἀκροατῶν του...

Γνώριζε νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ γοητεύῃ...

Τὰ λόγια του—σοφές, στ' ἀλήθεια, ὑποθῆκες,— ἦταν ἕνα πραγματικὸ Πατριωτικὸ Εὐαγγέλιο!...

... Κι' ὅταν ἡ προπαγάνδα ἡ Εἰρηνικὴ τελείωνε, ὅταν ἡ Διαφώτισι τῶν ἄλλων ὡλοκληρωνότανε,— τότε χούφτιαζε καὶ πάλι τὸ τουφέκι του κι' ἐξωρμοῦσε σ' ἀπάτητα βουνά, συνεχίζοντας μ' ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ τοὺς θρυλικούς του ἄθλους...

★

Ετσι καὶ τώρα...

Ἀφοῦ τόσο σκληρά, ἀλλὰ καὶ τόσο δίκαια, τιμώρησε τοὺς δύο Βούλγαρους κακούργους στὴν Πρεκοπάνα, ξεκίνησε ὁ Μελᾶς μαζὶ μὲ τοὺς ἀνδρείους του γιὰ τὸ Λέχοβο...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ γιὰ καλά,— κι' ἐρχότανε μιὰ χαραυγὴ μουντὴ καὶ σκοτεινιασμένη. Μὲ τὸν ταχύ τους βηματισμὸ οἱ ἀντάρτες δὲ βράδυναν νὰ φτάσουνε στὸ χωριὸ κοντά. Ἀμέσως στήθηκε λημέρι στὸ διπλανὸ δάσος κι' ὁ Μελᾶς βιάστηκε νὰ συναντήσῃ ἔμπιστά του πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦδιναν πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν ὀργάνωσι τῆς «Μακεδονικῆς Ἀμύνης» καὶ θάπαιρναν ἀπ' αὐτόνε ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς γιὰ τὸ πρακτέο... Κι' ὅταν κι' αὐτή του τὴν ἀποστολή, τὴν ἔφερε σὲ πέρας, γύρισε πάλι στοὺς γενναίους του:

— Ἐμπρὸς παιδιά, γιὰ τὴ Νεγοβάνη!

Πάλι πορεία;!..

Θὰ νόμιζε κανείς, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀπὸ σάρκες καὶ ὀστᾶ μὰ ἀπὸ σίδερο κι' ἀτσάλι...

Κόντευε πιὰ νὰ κλείσῃ μῆνας,— κι' αὐτοὶ ἀδιάκοπα πολεμοῦσαν, τιμωροῦσαν, προπαγάνδιζαν καὶ περπατοῦσαν πορεῖες ἀτέλειωτες, σκληρές, βασανιστικὲς κάτω ἀπ' τὴν ἀμείλικτη βροχὴ ποὺ εἶχ' ἐξαπολύσει ὁ βαρὺς κι' ἀσάλευτος ἐκεῖνος ὄγκος ἀπ' τὰ σύγνεφα ποὺ κατέκλυζαν τὸν οὐρανό..

Δὲν ἔμεναν παρὰ λίγες, ἐλάχιστες ὧρες γιὰ ὕπνο, ποὺ κι' αὐτὸς γινότανε κατὰ κανόνα στὸ ὑγραμένο χῶμα τοῦ δάσους,— καὶ ἡ τροφή τους ἦτανε ἀτελεστάτη!

Γιὰ τοῦτο στὸ ἄκουσμα τῆς διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν ἐπικειμένη νέα πορεία,— τῶν ἀνταρτῶν ἡ σάρκα ἐπαναστάτησε... Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θελήσανε νὰ παραπονεθοῦν. Στρέψανε τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸ Μελᾶ, κι' ἀνοίξανε τὸ στόμα τους γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἀλλά... δὲν εἶπαν τίποτα!

Δὲ μπόρεσε οὐδὲ μιὰ λέξι νὰ κυλίσῃ ἀπὸ τὰ χείλη τους, γιατὶ ἀντικρύσανε τὸν Ἀρχηγὸ γλυκό, ἀνθηρό, ἐνθουσιασμένο,— μολονότι κι' αὐτός, ὄχι μονάχα μοιαζότανε μαζί τους τὰ βάσανα, ἀλλὰ ὑπέφερε περισσότερες κακουχίες ἀπ' αὐτούς...

Κι' ὅμως! Ἡ Μεγάλη Ἰδέα, ὅτι ἀγωνιζότανε γιὰ τὴν Πατρίδα του, τὸν τύλιγε μὲ τὴ θωπευτική της θαλπωρὴ καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχνάῃ τοὺς πόνους τοὺς σωματικούς... Πῶς θὰ μπορούσανε, λοιπόν, αὐτοί,— ποῦ θάβρισκαν τὴν τόλμη νὰ ἐκφράσουνε παράπονο σὲ τέτοιο ἀσύγκριτο Ἀρχηγό; Τὸ βλέμμα του μιλᾷ κι' εὔγλωττα ἐπαναλαμβάνει τὶς φράσεις ἐκεῖνες, ποὺ ὁ ἴδιος ἔγραφε ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς Θεσσαλίας — κατὰ τὸν πόλεμο 1897 πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα:

«Ζήτω ἡ μνήμη τῶν πεσόντων στὸν
»Ἱερὸ βωμὸ τῆς πατρίδος! Ὁ Θεὸς
»νὰ παρηγορήσῃ τοὺς συγγενεῖς
»τῶν... Ὅλοι μας ποθοῦ-
»μεν καὶ ζηλεύομεν
»ἕνα τέτοιο τέλος!
»Παρὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς
»μὲ τὰς ἀπογοητεύ-
»σεις τοῦ βίου κι' ἴ-
»σως-ἴσως ν' ἀποθάνῃ
»ἀπὸ καμμιὰ παληο-
»ασθένεια, προτιμότε-
»ρον ν' ἀποθάνῃ γιὰ τὴν
»Πατρίδα του!...»

... Αὐτὲς τὶς ἴδιες σκέψεις φωνάζει, τώρα, τοῦ Μελᾶ τὸ βλέμμα κι' οἱ γενναῖοι του, ριγῶντας μπροστὰ στὸ τόσο μέγεθος τοῦ πατριωτισμοῦ, σηκώνονται, ἁρπάζουν τὰ ὅπλα των καὶ τὸν ἀκολουθοῦν!

ΙΖ΄.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ!...

Μὲ τὰ λεβέντικα κορμιά τους σκυφτά, βαδίζαν τώρα προφυλαχτικὰ οἱ Μακεδονομάχοι μέσ' τὸ δάσος ποὺ τριγύριζε τὴ Νεγοβάνη. Ἡ νύχτα εἶχε ξαπλωθῆ σκοτεινὴ καὶ μαύρη,— κατάμαυρη σὰν πίσσα...

Ὁ ἄνεμος μανιασμένος φυσοῦσε καὶ σφύριζε μὲ μιὰν ἀφάνταστην ὁρμὴ ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων,— κι' ἐκεῖνα ἀπαντοῦσαν στὴν ξέφρενη ἐπίθεσί του μ' ἕνα βαθὺ καὶ βουερὸ θρόϊσμα,— ἕνα θρόϊσμα ποὖμοιαζε σὰ στεναγμὸς καὶ σὰν παράπονο μαζί, γιὰ τὴ σκληρὴ δουλειὰ μεσ' τὴν ὁποία σφάδαζε ἡ Γῆ τῶν Μακεδόνων!...

Ὁ Παῦλος Μελᾶς, περπατῶντας σὰν πάντα πρῶτος ἀπ' ὅλους τοὺς συντρόφους του, κυττοῦσε τριγύρω ἐρευνητικά,— κι' ἔμοιαζε πὼς ζητοῦσε κάτι!

Καὶ πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγην ὥρα, τρεῖς σκιὲς ξεπρόβαλαν ξοπίσω ἀπόνα δέντρο καὶ πλησίασαν τοὺς ἀντάρτες: ἦταν ὁ διευθυντὴς τῶν σχολείων τῆς Νέβεσκας Γ. Σούρλας μαζὶ μ' ἄλλους δυὸ Ἕλληνες. Ἀμέσως, τότε, στήθηκε λημέρι μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα δέντρων κι' ἕνας ἀπ' τοὺς Μακεδονομάχους ἔσπευσε ν' ἀνάψῃ λίγη φωτιὰ νὰ ζεσταθοῦνε!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρός 3 3)4 ο)ο
ΜΕΧΡΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 125.000
ΟΨΕΩΣ .....)
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ) ὑπό τούς καλλιτέρους ὅρους

Ὁ τόκος ὑπολογίζεται ἀπό τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεως. Ἅπασαι αἱ Καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΑΧΙΣΤΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: (Πανεπιστημίου 31)
34 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ, 64 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ, 10 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΝΕΟΛΑΙΑΣ»

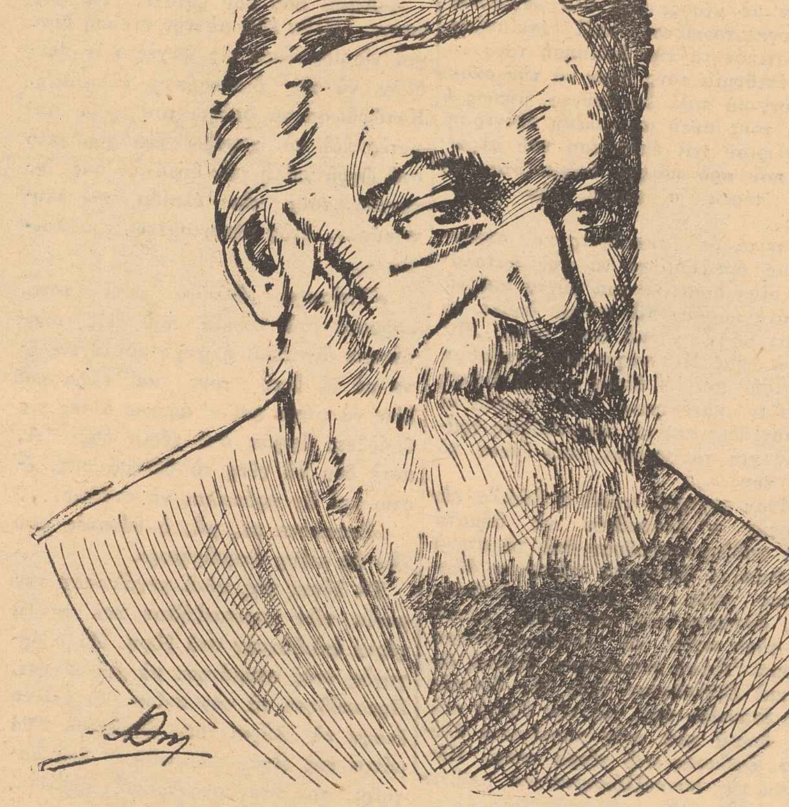

Γεράσιμος Μαρκορᾶς

Ὁ Γεράσιμος Μαρκορας γεννήθηκε τὸ 1826 στὴν Κεφαλληνία. Γόνος οἰκογενείας παληᾶς κι' εὐγενικῆς ἐσπούδασε τὰ νομικὰ εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημία καὶ ἔγινε, ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας, Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου καὶ Ἄρχων τῆς Παιδείας. Ἀργότερα, ὅταν ἡ Ἑπτάνησος ἑνώθηκε μὲ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, ὁ Μαρκορᾶς μπῆκε στὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο ὡς βουλευτὴς Κερκύρας. Τὸ ποιητικό του Ἔργο εἶναι κυρίως λυρικὸ καὶ τὸ λυρικό του ἔπος «Ὁ Ὅρκος» θεωρεῖται, δίκαια, σὰν ἕνα ἀριστούργημα τοῦ εἴδους του καὶ εἶναι ἀληθινὸ διαμάντι στὴ Νεοελληνικὴ λυρικὴ ποίηση.

Φανατικὸς θαυμαστὴς καὶ μαθητὴς τοῦ Σολωμοῦ, ἔχει σ' ὅλα του τὰ τραγούδια τὴ σφραγίδα τῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ μας ποιητῆ. Ἐκτὸς ἀπ' τὸν «Ὅρκο» ἔγραψε τὸν «Βασιλικὸν Ὕμνο», τὰ ἔμμετρα «Διηγήματα», τὰ «Λυρικά», τὰ «Μικρὰ Ταξίδιά», τὸ σατυρικὸ «Ὁ Λέλεκας καὶ Σπαρτσίνης», τὸ «Μητέρα καὶ Παραξενιὲς» καὶ ἄλλα πολλά. Πέθανε γέρος πολύ, ἀλλὰ θαλερός, σὲ ἡλικία 85 χρονῶν στὴν Κέρκυρα.

ΜΑΝΝΑ

Μάννα!— Δὲ βρίσκεται
λέξη καμμία
νάχῃ 'στὸν ἦχο της
τέση ἁρμονία·
σὰν ποιὸς νὰ σ' ἄκουσε
μὲ στῆθος κρύο,
ὄνομα θεῖο;

★

Παιδὶ ἀπὸ σπάργανα
μὲ χάρι ἀνοίγοντας
ζωμένο ἀκόμα,
γλυκὰ τὸ στόμα,
γυρνάει 'στὸν ἄγγελο
ποὺ τ' ἀγκαλιάζει
καί: μάννα κράζει.

★

Στὸν κόσμο τρέχοντας
ὁ νέος διαβάτης
πέφτει 'στ' ἀγνώριστα
βρόχια τσ' ἀπάτης
καὶ ἀναστενάζοντας
μάννα μου! λέει,
μάννα! καὶ κλαίει.

★

Τῆς νειότης φεύγουνε
τ' ἄνθια κ' ἡ χάρη,
τριγύρου σέρνεται
μὲ ἀργὸ ποδάρι,
ὁποῦ στὴν κλίνη του
σὰ βαρεμένος
πέφτει ὁ καϋμένος.

★

Καί, πρὶν τὴν ὕστερη
πνοή του στείλῃ,
ἀργὰ ταράζοντας
τὰ κρύα χείλη,
καὶ μὲ τό: Μάννα μου!
πρώτη φωνή του,
πετᾷ ἡ ψυχή του.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΑΘΩΟΙ ΦΟΒΟΙ

Παιδί: Θέλω τὴ μάννα...

Πατέρας: Ἐπέταξε καὶ στ' ἄστρα πάει νὰ ζήσῃ...

Παιδί: Πῶς τόσο μάκρος ἄρρωστη δυνήθηκε νὰ σχίσῃ;

Πατέρας: Ἔχουν φτεροῦγες ἡ ψυχές...

Παιδί: Γιατὶ δὲν τὶς ἁπλώνει τότε ἡ δική μας, μὴν αὐτὴ τρέξῃ στ' ἀστέρια μόνη;

Πατέρας: Δὲν εἶνε μόνη· γύρω της φτεροκοποῦν ἀγγέλοι...

Παιδί: Ἂν ἄγγελό της μ' ἔλεγε, κοντά της θὰ μὲ θέλῃ...

Πατέρας: Ὤ, δίχως κάλεσμα Θεοῦ ψηλὰ κανεὶς δὲν πάει· κοιμήσου τώρα ἥσυχα...

Παιδί: Καὶ ποιὸς μοῦ τραγουδάει;

Πατέρας: Ἐγὼ παιδάκι μου...

Παιδί: Εσὺ κλαῖς...

Πατέρας: Ὄχι, σὲ μὲ ἀπιθώσου· «Ζάχαρη νἄναι ὁ ὕπνος σου, καὶ μέλι τ' ὄνειρό σου»

Παιδί: Νυστάζω... Ἀπὸ τὸ πλάϊ μου καθόλου μὴ σπαράξῃς· δός μου τὸ χέρι—σκιάζομαι μήπως καὶ σὺ πετάξῃς...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Ἡ «Νεολαία» ἐγκαινιάζει ἀπὸ τὸ φύλλον της αὐτὸ Φιλολογικὴν Σελίδα, σκοπὸς τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἡ παρακολούθησις τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μας κινήσεως καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς εἰς τὸ πεδίον τοῦτο ἐκδηλώσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Εἰς τὴν Φιλολογικὴν σελ. θὰ δημοσιεύονται τὰ ὡραιότερα ποιήματα τῶν Νεοελλήνων ποιητῶν μετ' εἰκόνας καὶ βιογραφικὰς σημειώσεις, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία νὰ γνωρίσῃ καλλίτερα τοὺς νεωτέρους λογοτέχνας καὶ νὰ μελετήσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα των.

Ἐπίσης ἡ «Νεολαία» μὲ στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον θὰ παρακολουθήσῃ τὰς φιλολογικὰς ἐκδηλώσεις τῶν νέων, εἰς τὸν πεζὸν καὶ τὸν ἔμμετρον λόγον.

Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ ἀναγνῶσται μας ποὺ γράφουν, ὅτι τὰ ἔργα των, εἴτε ποιήματα εἴτε πεζογραφήματα, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται πολὺ μεγάλα διότι τοῦτο θὰ παρεῖχε δυσκολίας εἰς τὴν δημοσίευσιν, λόγῳ τοῦ περιωρισμένου χώρου, τὸν ὁποῖον διαθέτει τὸ περιοδικόν μας.

Συνιστῶμεν, ἐπίσης, εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μὴ διαλέγουν τὰ θέματά των ἀπ' τὸ κοινότυπο μοτίβο τῶν αἰσθηματικῶν λυρισμῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, τὰ ἑλληνικὰ βουνὰ καὶ τ' ἀκρογιάλια κλείνουν μέσα τους τόση ποίησι, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν.

Ἡ «Νεολαία» φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὁ ἐμψυχωτὴς μιᾶς κινήσεως, μιᾶς ροπῆς τῶν νέων πρὸς τὴν πατριωτικὴν ποίησιν καὶ λογοτεχνίαν, — ποὺ εἶναι ἄλλως τε τόσον πτωχὴ καὶ ἀνεκμετάλλευτος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη...

Εἰς τὴν τακτικὴν σελίδα τῆς «Ἀλληλογραφίας» θὰ δίδωνται ἀπαντήσεις πρὸς κάθε ἀναγνώστην ποὺ θὰ μᾶς ἀποστέλλῃ τὰ λογοτεχνήματά του, θὰ ἀναφέρωνται τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα δεικνύει οὗτος φιλολογικὰς ἀδυναμίας καὶ θὰ παρέχωνται ἐν τέλει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον αἱ δέουσαι ὁδηγίαι καὶ συμβουλαί.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰς τὸ Περίπτερον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης «4η Αὐγούστου» ἐκθέτει τὰ ἔργα της ἡ Φαλαγγίτισσα τῆς Ὑποδιοικήσεως Φοιτητριῶν — Σπουδαστριῶν δὶς Ἔλλη Δουβλετίδου.

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἔχει μετάσχει καὶ εἰς ἄλλας ἐκθέσεις βραβευθεῖσα ἐπανειλημμένως, ἀνέλαβε δὲ νὰ παραδίδῃ δωρεὰν μαθήματα καλλιτεχνίας στὶς φαλαγγίτισσες τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ λόγος τῆς κ. Κοτοπούλη πρός τούς φαλαγγίτας

Τὴν προπαρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, συνοδευομένη ὑπὸ μελῶν τοῦ θιάσου της, μετέβη εἰς Ζούμπερι καὶ ἐπεσκέφθη τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Προτυπου Στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Τὴν κ. Μ. Κοτοπούλη, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τῶν φαλαγγιτῶν τοῦ Στρατοπέδου, προσεφώνησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ψυχαγωγίας τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Γιαννουλᾶτος, ὅστις καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὴν ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΥ

«Φαλαγγῖται, εἰς τὸ στρατόπεδόν σας εἰδικώτερον καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας γίνεται σήμερον μία μεγάλη τιμὴ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος τῆς Κας Μαρίκας Κοτοπούλη, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς χαρίσῃ μιᾶς ὥρας πραγματικὴν καὶ ἀνωτέραν ψυχαγωγίαν προσφερομένην εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς Ἐθνικῆς ἐργασίας σας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν εἰκοσαήμερον, κατὰ τὸ ὁποῖον προσεπαθήσατε, ἀποβάλλοντες τὰς κακὰς ἕξεις καὶ συνηθείας τοῦ παρελθόντος, νὰ γίνετε νέοι ἄνθρωποι, νέοι Ἕλληνες μὲ νέαν ζωήν, μὲ αὐτοπεποίθησιν καὶ πρὸ παντὸς μὲ φανατικὴν πίστιν ἐπὶ τὸ εὐοίωνον ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς μέλλον τῆς μεγάλης φυλῆς μας.

Εἰς τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν τῆς μεγαλυτέρας καλλιτεχνικῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἀποδώσετε τὴν μεγάλην σημασίαν.

Ἡ Μαρίκα τῆς ὁποίας ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία ἠχρήστευσε ἀπὸ ἐτῶν τὸ ἐπίθετόν της δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ μεγάλη καλλιτέχνις ποὺ συγκινεῖ τὰ πλήθη τῶν θαυμαστῶν τῆς τέχνης της. Εἶναι ἡ συνειδητὴ ἱέρεια τῆς θείας ἐκείνης τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρόγονοί μας προώθησαν τὸν πολιτισμόν των εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης, ἀναδεικνύοντες τὴν χώραν των, ὡς τὴν κοιτίδα τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων συναισθημάτων.

Εἶναι ἡ ἰδεωδεστέρα συνεχίστρια τοῦ μεγάλου παρελθόντος τῆς φυλῆς εἰς τὰς ὡραιοτέρας ψυχικὰς ἐκδηλώσεις της. Δόξα μοναδικὴ τῆς μικρᾶς μας Πατρίδος, ἐπέβαλε εἰς τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὴν ἄφθαστον τέχνην της τὴν ἀδιάσειστον ἀλήθειαν, ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ παρὰ τὴν ἀντιξοότητα τῶν περιστάσεων καὶ τῶν συνθηκῶν εἶναι ἄνωθεν προωρισμένη νὰ δημιουργῇ μεγάλα καὶ θαυμαστά, κορυφὰς καὶ προσωπικότητας, ποὺ κατευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὰς σφαίρας ἐκείνας, ποὺ γειτνιάζουν μὲ τὸ θεῖον.

Εἶναι πρὸ παντὸς Ἑλληνὶς ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλλιτεχνικήν της ἀξίαν, μὲ τὸν ἄσβεστον ἐνθουσιασμόν της, μὲ τὴν βαθεῖαν πίστιν της πρὸς τὸν ἱστορικὸν προορισμὸν τῆς Ἑλλάδος, προβάλλει ζωντανὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἐνώπιον ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας, τοὺς ὁποίους καλεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν μετ' αἰσιοδοξίας εἰς τὰς μεγάλας Ἐθνικὰς κατευθύνσεις, ποὺ ἔταξεν ἀπὸ διετίας ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης.

Κυρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ φανῆτε ἐπιεικὴς διότι τόσον ἀνεπιτυχῶς σᾶς παρουσιάζω ἐνώπιον τῶν νέων αὐτῶν, ποὺ ἡ Μοῖρα τοὺς ἔταξε νὰ γίνουν οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ στυλοβάται τῆς νέας ἱστορικῆς περιόδου τῆς Πατρίδος μας.

Θὰ ἀναγνωρίσετε εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἔργον λίαν δυσχερὲς νὰ ἀναλύσῃ κανεὶς καὶ νὰ κρίνῃ μίαν τόσον ἐξαιρετικὴν γυναῖκα ὅπως σεῖς.

Ἐλπίζω τοὐλάχιστον, ὅτι τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας σᾶς προσφέρει δι' ἐμοῦ, εἶναι ἐπιτυχεστέρα τῶν λόγων μου ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπόν σας καὶ εὐχαριστιῶν διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν κόπον εἰς τὸν ὁποῖον τόσον προθύμως ὑπεβλήθητε σήμερον».

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ κ. Μ. Κοτοπούλη ἐν καταφανεῖ συγκινήσει ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

«Ὅταν προχθὲς ὁ κ. Στ. Γιαννουλᾶτος ἐξ ὀνόματος τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ παρεκάλεσε μὲ πολλὴν εὐγένειαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ θίασος νὰ χαρίσῃ μερικὲς στιγμὲς τέρψεως καὶ χαρᾶς εἰς τὴν κατασκήνωσιν τῶν νέων τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἐγὼ κορδώθηκα στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν μου, πῆρα τὸ ἀνάλογο μὲ τὴν περίσταση μεγαλοπρεπὲς ὕφος καὶ ἀπήντησα ὅτι ὁ θίασος καὶ ἐγὼ μετὰ τιμῆς καὶ χαρᾶς ἀποδεχόμεθα τὴν παράκληση καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσουμε τὸ κατὰ δύναμιν ν' ἀνταποκριθῶμεν πρὸς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς εὐγενοῦς προσκλήσεως. Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ὕφος μου θὰ ἔκαμε ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν συνομιλητήν μου νὰ σκεφθῇ ὅτι ὡρισμένως χρειάζεται ν' ἀπονεμηθῇ καὶ ἕνα παράσημο εἰς τὰ μέλη τοῦ θιάσου καὶ εἰς ἐμένα, γιὰ τὸ μέγεθος τῆς παρεχομένης ἐκδουλεύσεως.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφαντάσθηκα ἀμέσως τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐχάρηκα τὴ χαρὰ ποὺ θὰ ἔδιδε σὲ μᾶς τὸ θέαμα τῆς νειότης καὶ τῆς λεβεντιᾶς σας καὶ ἐσκέφθηκα τὴν ἴδια στιγμή, χωρὶς ὅμως ν' ἀφήσω νὰ προδοθῶ, ὅτι δὲν θἆμαστε ἡμεῖς ποὺ θὰ σᾶς φέρναμε τὴν τέρψη καὶ τὴ χαρά, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐσεῖς μὲ τὰ νειᾶτα, τὴν ξεγνοιασιά, τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν χαρούμενη αὐτοπεποίθησί σας θὰ χαρίζατε σὲ μᾶς βαθυτάτη ἀνακούφισι καὶ ξαλάφρωμα ἀπὸ τὸν καθημερινὸ μόχθο καὶ τὸν ἀνήφορο τῆς ζωῆς.

Φαντάζεσθε, λοιπόν, μιὰ καὶ τὰ καταφέραμε τόσο καλὰ νὰ ξεγελάσωμε ἐκείνους ποὺ μᾶς προσεκάλεσαν, μὲ πόση χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι βρισκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνάμεσά σας. Ἐδῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πυκνόφυτο αὐτὸν πευκῶνα, δίπλα στὴ γαλανὴ θάλασσά μας, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό μας, ἀναπνέοντας τὸν πεντακάθαρο ἀέρα, μαζευτήκατε ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος μας καὶ ὅλοι μαζί, ἀδελφωμένοι μὲ μιὰ καρδιά, μὲ ἐλεύθερη φωτισμένη συνείδησι, ἕνα κοινὸ ἐπιδιώκοντας σκοπό, ἀνοίγετε κάθε μέρα ὅλοι μαζὶ τὰ στερεὰ θεμέλια ποὺ θὰ κτισθῇ ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους τὸ πατρικὸ σπίτι, ἱκανὸ καὶ ἄξιο ν' ἀνθέξῃ σὲ κάθε σεισμό.

Δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου πιὸ ἄξια καὶ πιὸ ἐλεύθερη πρᾶξι ἀπὸ αὐτήν. Νὰ ξέρῃ ὁ καθένας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζί, τί θέλουν καὶ τί ἐπιδιώκουν καὶ νὰ ἐργάζωνται ἔπειτα πειθαρχημένα καὶ ἀδελφωμένα ὅλοι μαζί, μὲ ἀνάλαφρη καρδιὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, νομίζω πὼς ἀληθινὰ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἐλευθερία ποὺ μπορεῖ νὰ χαρῇ ὁ ἄξιος ἄνθρωπος. Καὶ φαντάζεσθε βέβαια πόση μεγάλη εἶνε ἡ χαρὰ ἡμῶν τῶν πρεσβυτέρων ὅταν βλέπουμε ὅτι σεῖς τὰ παιδιά μας, ἡ νειότη καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, βρήκατε, μὲ τὴ φωτισμένη καθοδήγησι τοῦ σημερινοῦ ἡγήτορος τοῦ Ἔθνους Ἰωάννου Μεταξᾶ τὸν τρίτο δρόμο ποὺ ξανα-

(Συνέχεια εἰς 15ην σελίδα)

Ο ΟΡΚΟΣ

Εἶχε νυχτώσει· τ' οὐρανοῦ βαθύτατη μαυρίλα
τὴ χλόη τοῦ κάμπου ἐσκέπαζε καὶ τοῦ βουνοῦ τὰ φύλλα,
μαυρολογοῦσαν τὰ νερὰ κι' οἱ βράχοι τῆς θαλάσσης·
ἄστρο χλωμὸ δὲν ἔφεγγε στὴν ἐρημιὰ τῆς πλάσης,
καὶ μόνον ἔκανε, κρυφὰ περνῶντας, τὸ φεγγάρι,
μιὰν ἄκρη ἀπὸ τὰ σύγνεφα λάμψη ἀργυρῆ νὰ πάρῃ.
Φωνὴ δὲν ἄκουες· πούπετα δὲν ἔβλεπες διαβάτη·
εἶχε τὸν ὕπνο ἀποδεχθῆ καλύβι καὶ παλάτι.
Δὲν ἐσπαρνοῦσαν τὰ πουλιά, ποὺ σύσκοτα εἶχαν βάλει
σκέπη θερμὴ τὴν ἴδια τους φτεροῦγα στὸ κεφάλι.
Ἦταν τὸ χόρτο, τὸ κλαρί, κι' ὁ ἄνθος τὴν ὥρα ἐκείνη
τοῦ μαμμουδιοῦ προσκέφαλο, τῆς πεταλούδας κλίνη
τ' ἀρνὶ στὴ μέντρα ἐπλάγιαζε, τ' ἀγρίμι στὴ μανιά του·
ὅλα τὰ πλάσματα Θεέ, στὸν ἴσκιο σου ἀπὸ κάτου!

(Ἀπόσπασμα)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου

Ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον

Φαλαγγῖται ἐπαρχιακῶν τμημάτων εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου

Τιμητικὴ φρουρὰ φαλαγγιτῶν διὰ τὸν Ἀρχηγὸν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΙΣ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΕΣ

Ἦταν δασκάλα! Μόλις 19 χρονῶν εἶχε διορισθῆ σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόμερο χωριό, τὸ κρυμμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνὰ μὲ τὶς 150 οἰκογένειες.

Στὴν ἄνθισι τῆς νειότης της τὴν ἔστειλαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μορφώσῃ τὰ παιδιά, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὶς λεπτὲς κι' ἀκαλλιέργητες ἐκεῖνες ἑλληνικὲς ψυχὲς μὲ τὰ ἰδεώδη τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς Πατρίδος.

Ἦταν δύσκολο τὸ ἔργο της αὐτό, μὰ τὸ δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό, γιατὶ πάντα ὠνειρευόταν νὰ ἐργασθῆ σ' ἕνα τόπο ποὺ νὰ γινόταν ἡ ψυχή του, ποὺ νὰ ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτὴν ἡ ἀνύψωσί του.

Ἤθελε ν' ἀγωνισθῆ, γιὰ νὰ μεταδώσῃ ὅ,τι στὴν καρδιά της ἔκρυβε, στὰ πλάσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὸ Κράτος θὰ τῆς ἐμπιστευόταν, γιὰ νὰ τὰ κάμῃ ἄξιους πολίτας....

Καὶ τ' ὄνειρό της πέτυχε! Τὸ χωριὸ ἦταν ἀπομεμακρυσμένο, θάλεγε κανείς, ἀπὸ τὸν κόσμο, καὶ τὸ σπουδαιότερο, στόχος τῶν διαφόρων κομιτατζήδων, ποὺ εὕρισκαν εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ πιὸ ἄγρια καὶ αἱμοδιψῆ συναισθήματά τους εἰς βάρος τῶν φτωχῶν του χωρικῶν, ποὺ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα....

Ἤξευραν ἐκεῖνοι, πὼς δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ ζητοῦσαν μιὰ διασκέδασι, διάλεγαν μιὰ νύχτα σκοτεινή, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι ἐκοιμῶντο ἀμέριμνοι, εἰσέβαλαν στὸ χωριουδάκι, ἅρπαζαν, βασάνιζαν, καὶ ὄχι σπανίως, σκότωναν....

Σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, ἡ νεαρὴ διδασκάλισσα στεκόταν σὰν ἄγγελος παρηγοριᾶς γιὰ ὅλους, ποὺ ἔτρεχαν κοντά της ν' ἀκούσουν τὰ λόγια της, ποὺ ἔχυναν βάλσαμο στὶς φτωχὲς ἑλληνικὲς καρδιές τους....

Κι' αὐτὴ τοὺς μιλοῦσε, μὲ τὴν ἔμπνευση καὶ τὴν δύναμη, ποὺ τῆς χάριζε ὁ πατριωτισμός της, ἡ ἐπίγνωσις τοῦ μεγάλου ἔργου της καὶ ἡ ὁρμὴ τῆς ἡλικίας της. Τοὺς ἔλεγε νὰ κάνουν ὑπομονή, ν' ἀναθέτουν τὶς ἐλπίδες τους σ' Ἐκεῖνον, ποὺ τίποτε κακὸ δὲν ἄφηνε ἀτιμώρητο καὶ νὰ ἔχουν τὴν πεποίθησι, πὼς κάποτε — ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἦταν μακρυὰ— θὰ τέλειωναν τὰ βάσανά τους καὶ τότε θὰ ἡσύχαζαν κι' αὐτοί, μαζὶ μὲ τὴν γλυκειά τους τὴν Ἑλλάδα...

Καὶ τότε, ἐλεύθεροι κι' εὐτυχισμένοι πιά, θὰ ἐχαίροντο τὰ ἀγαθά τους καὶ θὰ ζοῦσαν χωρὶς τὸν διαρκῆ φόβο μιᾶς ἐπιδρομῆς...

Τὴν ἀναποῦσαν τόσο πολὺ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ ψυχή, ποὺ μὲ τόση αὐταπάρνηση πῆγε καὶ φυλακίσθηκε στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη μὲ τοὺς τόσους κινδύνους....

Καὶ τὴν πρόσεχαν, μὴ τυχὸν καὶ πάθῃ κανένα κακό. Οὔτε στιγμὴ δὲν τὴν ἄφηναν μόνη....Τὰ πιὸ γενναῖα παλληκάρια ἦταν πάντα γύρω της, ἕτοιμα νὰ τὴν ὑπερασπίσουν ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς τους...

Ἡ προφύλαξις αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου περιττή, γιατὶ ὑπῆρχαν μέσα στοὺς καλοὺς καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα, ποὺ ἔβλεπαν μὲ ἄγριο μάτι τὴν δασκάλα, καὶ ἀνέφεραν κάθε πράξη, κάθε λόγο της στοὺς κομιτατζῆδες... Κι' ἐθύμωναν τόσο πολὺ ποὺ τοὺς χαλοῦσε τὰ σχέδια, ποὺ κατώρθωνε νὰ διατηρῇ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τῶν χωρικῶν, ποὺ ἤθελαν, ἂν ἦταν εὔκολο, νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους...Δὲν θὰ τὴν ἄφηναν ὅμως ἔτσι... Εἶχαν ὁρκισθῆ νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ περίμεναν τὴν κατάλληλη περίσταση.

……

Πλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὁ δεύτερος χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ δασκάλα εἶχε πάει στὸ χωριό. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πολλὲς φορὲς τῆς ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, μὰ δὲν τὸ θέλησε....

Εἶχε ἀγαπήσει ὅλ' αὐτὰ τὰ ἄτομα σὰν ἕνα δικό της πρόσωπο καὶ δὲν τὸ εὕρισκε σύμφωνο μὲ τὶς ἰδέες καὶ τὰ αἰσθήματά της ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀφήνοντάς τους μόνους στὴ δυστυχία τους. Ἄλλωστε, ὁ διαρκὴς κίνδυνος τὴν εἶχε ὡριμάσει, καὶ φαινόταν πολὺ μεγαλύτερη, ἀπὸ ὅ,τι ἦταν. Τὸ βαθὺ καὶ εὐθὺ βλέμμα της, ἡ σοβαρότης, τὸ θάρρος καὶ τὸ χαμόγελό της σκόρπιζαν παντοῦ τὴν χαρὰ καὶ ἦταν περίεργο πῶς κατώρθωνε ν' ἀντιλαμβάνεται, ποῦ ὑπῆρχε μιὰ λύπη ἢ ἕνας πόνος κρυμμένος καὶ νὰ τὸν διώχνῃ μὲ τὴν λεπτότητα καὶ τὰ ὡραῖα της λόγια.

Ὅλ' αὐτὰ οἱ ἀντίπαλοί της τὰ ἔβλεπαν μὲ μῖσος, ποὺ ὅλο μεγάλωνε καὶ συγκεντρωμένοι μαζὶ ἑτοίμαζαν μὲ μυστικότητα τὴν ἐκδίκησή τους...

Ἡ ἐπιθυμία τους ἦταν νὰ τὴν σκοτώσουν, μὰ πάλι ἐφοβοῦντο, μήπως ἡ πράξη τους αὐτὴ προκαλέσῃ ἐξέγερση τοῦ χωριοῦ καὶ ἐπέμβαση τοῦ στρατοῦ, ποὺ πρὸ καιροῦ ἑτοιμαζόταν νὰ δώσῃ τέρμα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση..

Ἔπειτα ἀπὸ συσκέψεις καὶ συνεννοήσεις ἀπεφάσισαν νὰ τὴν καταλάβουν αἰφνιδιαστικὰ μιὰ νύχτα καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ, ὁπότε τὸ ἔδαφος θὰ ἦταν πιὰ δικό τους...Κι' ἦλθε ἡ ὥρα! Μιὰ νύχτα τοῦ Δεκέμβρη σκοτεινή, ποὺ ὁ ἀέρας καὶ ἡ βροχὴ μάνιαζαν, κατέβηκαν στὸ χωριὸ οἱ κομιτατζῆδες καὶ μὲ προφυλάξεις τράβηξαν γιὰ τὸ σπιτάκι, ποὺ ἔμενε τὸ θῦμα τους....

Ἦταν τυχηροί, γιατὶ ἡ θύελλα δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀκουσθοῦν τὰ βήματά τους, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὰ στενὰ δρομάκια... Μπροστὰ πήγαιναν ὁδηγῶντας τους οἱ χωριανοὶ ἐκεῖνοι, ποὺ, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, μισοῦσαν τόσο πολὺ τὸ εὐγενικὸ ἐκεῖνο πλάσμα. Ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἐξήντλησαν ὅλες τὶς βρισιές τους ἐναντίον της, γιὰ τὴν βροχὴ καὶ τὸν βοριᾶ ποὺ τοὺς μαστίγωνε ἀλύπητα, ἔφθασαν στὸ τέρμα τους. Πέρασαν τὴν καγκελλόπορτα καὶ μπῆκαν στὴ μικρὴ αὐλή.

Ἡ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα κλειστὰ ἦταν ἀνίκανα νὰ ὑπερασπίσουν τὴν νεαρὴ ὕπαρξη, ποὺ ἐκοιμόταν ξέγνοιαστη...

Δὲν θέλησαν νὰ εἰσβάλουν μέσα στὸ σπίτι, ἀπὸ φόβο μήπως φωνάξῃ καὶ τρέξουν οἱ χωρικοί, ὁπότε ἡ θέση τους θὰ ἦταν πολὺ ἄσχημη, καθὼς θὰ ἦταν κλεισμένοι μέσα στοὺς τοίχους, ποὺ δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν τὴν φυγή....

Γι' αὐτὸ χτύπησαν τὴν πόρτα....

Ἡ δασκάλα στὴν ἀρχὴ δὲν ἄκουσε. Μὰ ὕστερα, ὅταν ἄκουσε τὰ χτυπήματα, σηκώθηκε βιαστικὴ μὲ τὴν σκέψη, πὼς κάποιος ζητοῦσε ἄσυλο μιὰ τέτοια ἀπαίσια νύχτα...

Μὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας στάθηκε ἀκίνητη...Στὸ φῶς τῆς λάμπας, ποὺ τρεμόσβυνε ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀέρα, ἀντίκρυσε τὴν λάμψη πιστολιῶν καὶ κάτι ἀτσάλινα βλέμματα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάλαβε ποιὰ ἦταν ἡ θέση της καὶ θέλησε νὰ φωνάξῃ...νὰ ζητήσῃ βοήθεια...

Αὐτὸ ὅμως δὲν βάστηξε πολύ· ἡ λογικὴ καὶ ἡ αὐταπάρνησις, ὁ ἀλτρουϊσμὸς καὶ ὁ ἡρωϊσμός, ξύπνησαν μέσα της καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ σκεφθῇ τὶς συνέπειες ἑνὸς τέτοιου διαβήματος...

...Θὰ ἔτρεχαν οἱ χωρικοί. θὰ ἐπακολουθοῦσε συμπλοκή, καὶ θὰ σκοτώνονταν μερικοὶ ἄδικα, γιὰ νὰ τὴν σώσουν....

Ὄχι! Δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ..."Ἂς πέθαινε αὐτή...Εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ἤθελε νὰ ζήσῃ, ὄχι γιατὶ ἐφοβῶταν τὸ θάνατο, ἀλλὰ γιατὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο της...νὰ δῇ τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα πλάσματα, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε, ἐλεύθερα κι' εὐτυχισμένα...

Ἤξερε καλὰ ποιὰ ἦταν ἡ θέση της. Τῆς τὸ φώναζαν τὰ μάτια καὶ τὰ ἀπαίσια πρόσωπα, ποὺ στεκόταν μπρός της.. Μὰ δὲν δείλιασε! Γλυκομίλητη καὶ εὐγενικιά, τοὺς ρώτησε τί θέλουν, τοὺς εἶπε, πὼς ἦταν πρόθυμη νὰ τοὺς φανῇ χρήσιμη, σ' ὅ,τι μποροῦσε...

Ἐκεῖνοι γέλασαν ἄγρια καὶ σαρκαστικὰ καὶ ἕνας ψηλός, ἀναμαλλιασμένος, ποὺ ἔμοιαζε νἆναι ἀρχηγός, τῆς εἶπε:

— Χρήσιμη θέλουμε νὰ μᾶς φανῇς, κοπέλλα μου, μὰ ὄχι, ὅπως ἐσὺ τὸ νομίζεις. Ἐμεῖς τὸ δίκηο μας, καὶ ὅ,τι ἐπιθυμήσουμε, τὸ παίρνουμε μὲ τὸ σπαθί μας... Ἐκεῖνο, ποὺ σὲ διατάζουμε νὰ κάνῃς, εἶναι νὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ χωριό, ἂν θέλῃς τὴ ζωή σου. Ἀρκετὰ τόσον καιρὸ τώρα σὲ ἀνεχόμαστε νὰ σέρνῃς σκλάβους σου τόσους ἀνθρώπους μὲ τὰ χαμόγελά σου... Αὐτὰ μᾶς χαλοῦν τὰ σχέδιά μας· γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ σὲ βάλουμε ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ μὴ νομίζῃς, πὼς σὲ φοβόμαστε καὶ σοῦ ζητᾶμε νὰ κάμῃς τὴ θέλησή μας. Μποροῦμε μιὰ χαρὰ νὰ τελειώνουμε γιὰ πάντα μαζί σου, μὰ ἔχουμε τοὺς λόγους μας νὰ μὴ θέλουμε νὰ τὸ κάνουμε... Λοιπὸν ἑτοιμάσου νὰ φύγῃς...».

Ἤρεμη καὶ σταθερὴ ὑψώθηκε ἡ φωνὴ τῆς δασκάλας:

—Αὐτό, ποὺ μοῦ ζητᾶτε, εἶνε ἀδύνατον. Ἦλθα ἐδῶ μὲ τὴν θέλησή μου, γιὰ νὰ μορφώσω τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν, νὰ τὰς διατηρήσω ἑλληνικές. Κατώρθωσα νὰ διώξω τὸν τρόμο ἀπ' αὐτὲς καὶ νὰ χαράξω ἕνα χαμόγελο στὰ ὠχρὰ χείλη τῶν θυμάτων σας, δίνοντάς τους τὴν ἐλπίδα τῆς λευτεριᾶς... ἑνὸς εὐτυχισμένου μέλλοντος...

»Ὑπέφερα, ἔκλαψα μαζί τους, μπροστὰ στὰ κορμιά, ποὺ σεῖς σκοτώσατε ἄνανδρα, ἡ ψυχή μου ἔγινε ἕνα μὲ τὴ δική τους καὶ τώρα μοῦ λέτε νὰ φύγω καὶ ν' ἀφήσω αὐτὲς τὶς ὑπάρξεις ἔρημες στὰ χέρια σας; Ἄ, ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σας, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω....

»Σκοτῶστε με, μά, ὁ θάνατός μου δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος».

Τὰ λόγια της αὐτὰ μεγάλωσαν τὴν μανία τῶν κομιτατζήδων καὶ πολλὰ χέρια ἁπλώθηκαν στὰ ξίφη. Μὰ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι. Προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ, μὰ ἐκείνη ἔκοψε τὰ λόγια του ἀδιάφορα. Τὰ μάτια της εἶχαν καρφωθῆ σ' ἕνα μαχαῖρι, ποὺ ἦταν στὸ τραπέζι ἐπάνω... Σ' αὐτὸ ἔβλεπε τὴν σωτηρία της...

Μιλῶντας τους γιὰ τὴν ἀπόφασή της νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ, πλησίασε ἀργὰ - ἀργὰ τὸ τραπέζι, καὶ ἀκουμπῶντας δῆθεν σ' αὐτό, ἔπιασε τὸ μαχαῖρι... Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της τὴν πλησίασε καὶ ἔκαμε νὰ τὴν ἐγγίξῃ μὲ τὰ χέρια του. Τρομαγμένη αὐτὴ ἀπομακρύνθηκε κρύβοντας τὸ φονικὸ ὅπλο στὸ φόρεμά της, μά, παραπατῶντας ἔπεσε σ' ἄλλα χέρια...

Τότε κατάλαβε, πὼς ἦταν χαμένη...Ἔβλεπε ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγριανθρώπους νὰ τὴν κυττάζουν ἀπαίσια καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Μὲ μιὰ ὁρμητικὴ κίνηση σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τὸ μαχαῖρι βυθίστηκε στὴν καρδιὰ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ χτυπᾷ γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὸ ἔργο της, καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων...

Οἱ ἐπιδρομεῖς ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Μὰ μιὰ φωνή, ποὺ ἀντήχησε μέσα στὴ μαύρη νύχτα, τοὺς κάρφωσε στὴ θέση τους: «Βοήθεια, χωρικοί, ἡ δασκάλα κινδυνεύει...».

Δὲν πρόφθασαν νὰ βγοῦν στὸν δρόμο καὶ τὸ σπίτι εἶχε περικυκλωθῆ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ποὺ ὡπλισμένοι ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸν ἄγγελό τους...Μὰ ἦταν ἀργά... Ἡ ὡραία της ψυχή, ἀμόλυντη καὶ ἡρωϊκή, εἶχε πετάξει μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, κοντὰ στὸν Πλάστη της....

Ἐπηκολούθησε μιὰ συμπλοκὴ μὲ ἀποτέλεσμα ἀρκετοὺς νεκροὺς καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη.

……

Ἀπαρηγόρητοι οἱ χωρικοὶ σήκωσαν τὸ φτωχὸ σῶμα καὶ κλαίγοντας ζητοῦσαν πληροφορίες ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε φωνάξει.

Μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἤξευρε πολλὰ πράγματα. Περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶδε φῶς, ἄκουσε κουβέντες καὶ παραξενεμένος, κύτταξε ἀπὸ τὶς γρίλλιες. Ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς νεαρᾶς ἡρωΐδος «—ἐδῶ θὰ πεθάνω, δὲν φεύγω—», μὰ δὲν μπόρεσε ἀμέσως νὰ μιλήσῃ, ὁ φόβος τοῦ εἶχε κόψει τὴν φωνή...Ὅταν συνῆλθε φώναξε, μὰ ἦταν ἀργά.

……

Τὴν ἄλλη μέρα μιὰ σεμνὴ πομπὴ ὡδηγοῦσε τὴ δασκάλα στὴν τελευταία της κατοικία....

ΑΙΚΑΤ. Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ
Φοιτήτρια Παιδαγ. Ἀκαδημίας
Ἀρσάκειον

Ἡ κίνησις τῶν ἐπαρχιακῶν τμημάτων

Ὁμὰς φαλαγγιτῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν συνοριακὸν τομέα Βασάνου. Εἰς τὸ μέσον διακρίνεται ὁ λοχίτης κ. Γ. Γεωργόπουλος

Ὁ Διοικητὴς τῆς 200ῆς φάλαγγος Τρικκάλων φαλαγγάρχης κ. Κ. Ὑφαντῆς καταθέτων στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων τοῦ 5ου Πεζικοῦ Συντάγματος κατὰ τὴν τελετὴν τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς

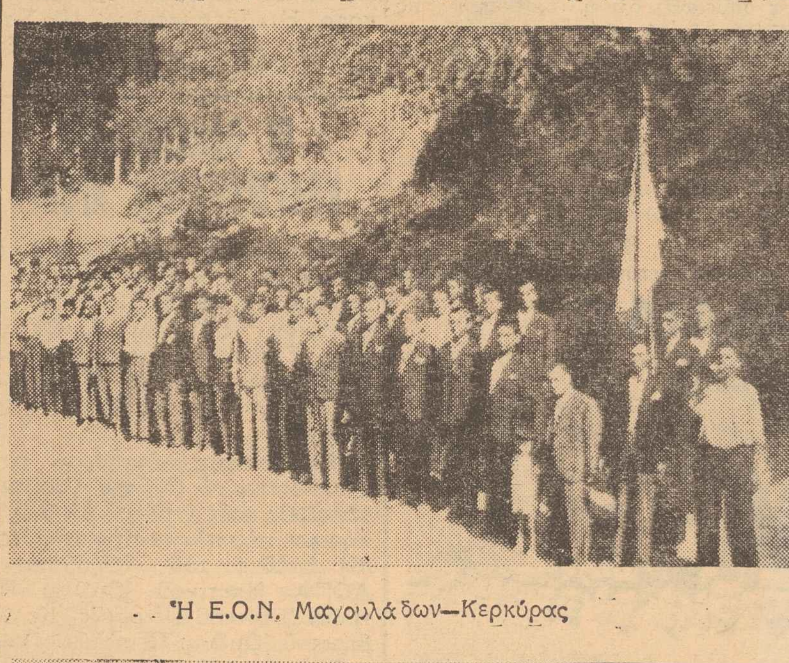

Ἡ Ε.Ο.Ν. Μαγουλάδων—Κερκύρας

Οἱ ἐπιτελεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας

ΕΝΩ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΡΟΝΓΟΥΕΛ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἕνα κακὸ ἐλάττωμα : Δὲν ἀναγνωρίζουν τὶς ἀνιδιοτελεῖς προσπάθειες τῶν ὁδηγῶν τους. Λατρεύουν πάντα τοὺς δημαγωγούς. Τοὺς ἀρέσουν τὰ παχειὰ λόγια, αἱ ἀπραγματοποίητες ὑποσχέσεις. Θέλουν νὰ σφάζωνται ἢ νὰ κλέβωνται μὲ τὸ χαμόγελο. Θέλουν ἀκόμη νὰ διασκεδάζουν μὲ τὶς ἀποκαλύψεις τῶν πολιτικῶν σκανδάλων, τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀρχηγῶν τους. Ἐπιθυμοῦν κι' ἐπιδιώκουν νὰ συνάπτουν προσωπικὲς σχέσεις μὲ τοὺς πολιτικούς. Καὶ κολακεύονται ὅταν λαμβάνουν στὴν ὀνομαστική τους ἑορτὴ ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ κομματάρχη τους.

Στὴν δεκαετῆ δημοσιογραφικὴ ζωή μου γνώρισα ἕνα σωρὸ τέτοιους κομματάρχες. Ὅλοι τους εἶχαν τὸ «σαλόνι» τους, τοὺς «κουμπάρους» καὶ τοὺς «συμπεθέρους» τους, τοὺς «συμπολίτες» των ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ στὰ διάφορα ὑπουργεῖα γιὰ νὰ τακτοποιοῦν καὶ νὰ ἐκπληρώνουν τὶς ἀτομικὲς ἐπιθυμίες τῶν ψηφοφόρων τους. Εἶχαν ἀκόμη καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους γραμματεῖς των. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε πάντα ὡς μόνη ἀσχολία του νὰ προσέχῃ τὸ ἑορτολόγιο ! Κάθε φορὰ ποὺ γιόρταζε ἕνας Ἅγιος ἐξαποστέλλοντο τῇ βοηθείᾳ τοῦ «Ὁδηγοῦ τῆς Ἑλλάδος» πρὸς ὅλους τοὺς Γεώργηδες ἢ τοὺς Δημήτρηδες ἢ τοὺς Κωνσταντίνους τὰ στερεότυπα εὐχετήρια μπιλλιέτα τοῦ πολιτευτοῦ. Κι' ὁ ψηφοφόρος ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ποὺ ὁ ἄλφα ἢ βῆτα πολιτικός του τὸν εἶχε θυμηθῆ καὶ τὸν τιμοῦσε μὲ τὶς ἐγκάρδιες εὐχές του. Κι' ἔσπευδε νὰ τὸν ψηφίσῃ πάλι ὄχι γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν πατρίδα του, ἀλλὰ γιατὶ τσακίζονταν νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ἀτομικές του ὑποθέσεις. Οἱ πολιτευταί μας ἦταν ἀλήθεια οἱ σκλάβοι τῶν ψηφοφόρων τους. Θὰ πῆτε ὅτι βγαίναν ζημιωμένοι ; Κάθε ἄλλο μάλιστα. Οἱ διευθυνταὶ τῶν μεγάλων χρηματιστηριακῶν γραφείων θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς διηγηθοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα, ἔτσι σὰν... παραμῦθι, ὅτι ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ μιὰ χρυσῆ ἐποχὴ γιὰ τοὺς «πατέρας τοῦ Ἔθνους».

Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν σχημάτιζαν κολοσσιαία ἀτομικὴ περιουσία παίζοντας στὸ χρηματιστήριο μὲ τοὺς ἀνθρώπους τους καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὰ μυστικὰ τοῦ κράτους, ὅπως ὁ περίφημος «Φαντομᾶς» κι' ὅλοι οἱ λωποδύτες «Ροκαμβόλ» τοῦ παρελθόντος.

Οἱ λάτρεις τῶν πολιτικῶν συζητήσεων τῶν καφενείων ἐπίσης ποὺ ἀπελάμβαναν τὴν βραδυνὴ δροσιὰ στοῦ «Ζαχαράτου» θὰ μποροῦσαν ἀκόμη νὰ σᾶς εἰποῦν ὅτι διασκέδαζαν ἐξαιρετικὰ στὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων. Κάθε ἡμέρα, στὰ θεωρεῖα της περνοῦσαν τὶς πιὸ εὐχάριστες ὧρες, παρακολουθῶντας τοὺς διαξιφισμούς, τὰ λογοπαίγνια, τὶς καρεκλιὲς καὶ τὶς καπηλικὲς ὕβρεις τῶν πολιτικῶν μας. Καμμιὰ φορὰ λάμβαναν κι' αὐτοὶ μέρος στὴ συζήτησι. Ἄ ! Ἦταν πολὺ ὄμορφη ἐποχὴ γιὰ τοὺς θερμόαιμους νεοέλληνες...

Ὑπῆρχε κι' ὅλας μιὰ περίοδος ποὺ αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῆς χώρας κάναν τὶς ἀσκήσεις τους στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης. Ἔτσι γιὰ νὰ... διασκεδάσουν κατελάμβαναν τὸ ταχυδρομεῖο καὶ τὰ ὑπουργεῖα, κυκλοφοροῦσαν ἐπιδεικτικὰ ἢ ἐν πλήρει δράσει στοὺς δρόμους τὰ «τὰνκς» καὶ τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα καὶ... κλάδευαν μερικὰ κεφάλια ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν... αἰσθητική των, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμφανίζωνται εἰς τὰ κέντρα ἢ τὸ κοινοβούλιο.

Κάθε Ἕλληνας εἶχε τὸ πολιτικὸ σχέδιό του ποὺ ἐπέμενε νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ μ' ὅλα τὰ θεμιτὰ κι' ἀθέμιτα μέσα. Ἀκόμη κι' ὁ πιὸ ἀκίνδυνος ἀπ' ὅλους : ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κυανολεύκων. Ὁ συγγραφεὺς μιᾶς ὀκάδος χειρογράφων. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Ἡ Κοινωνία γελᾷ».

Κι' ἀλήθεια ὅπως λέει ἡ παροιμία «ἀπὸ τὸ παιδὶ καὶ τὸν τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια». Ἡ κοινωνία πράγματι, γελοῦσε.

Ἡ πολιτική, ἡ στρατιωτική, ἡ ἐπαγγελματική, ἡ ἐπιστημονικὴ κι' ἡ βιοτεχνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας ἦταν ἕνα μεγάλο πανηγύρι. Γλεντοῦσε καὶ σὲ γλεντοῦσαν. Ἔκλεβες καὶ σὲ ἔκλεβαν. Ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» ἐφηρμόζετο εἰς εὐρυτάτην κλίμακα. Ὅλος ὁ κόσμος γελοῦσε. Γελοῦσαν ἀκόμη μαζύ μας κι' οἱ σύμμαχοί μας κι' οἱ ἐχθροί. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε μεταβληθῆ εἰς μίαν εὔθυμην χώραν θαυμάτων. Κοιμώσουν φτωχὸς καὶ ξυπνοῦσες πλούσιος. Κοιμώσουν κλητῆρας καὶ ξυπνοῦσες ὑπουργός. Κοιμώσουν ἔνδοξος στρατηγὸς καὶ ξυπνοῦσες μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα καταδικασμένος ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ!

Τὰ πάντα εἰς τὴν χώραν μας ἦταν ἀσαφῆ καὶ ἀβέβαια. Ὅλα ἦταν ζητήματα ἐπιτηδειότητος. Ζήτημα ταχυδακτυλουργίας. Ὅταν συνερχόμεθα... κόβαμε μερικὰ κεφάλια. Ἔπειτα ἀναπαυόμεθα εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας βέβαιοι ὅτι ἐκτελέσαμε τὸ καθῆκον μας.

Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ Ἑλλάδα μίκραινε, φτώχαινε κι' ἐξευτελιζόταν. Ἀπὸ παντοῦ δεχόμαστε σφαλιάρες ! Στὴν ἐξωτερικὴ πολιτική, στὶς διπλωματικές μας σχέσεις, τὶς ἐμπορικὲς καὶ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Καὶ κάθε ἔξη μῆνες, κάθε ἕνα χρόνο, κάθε μιὰ ἑβδομάδα παρουσιάζονταν κι' ἕνας Σωτὴρ τοῦ Ἔθνους, ἕνας ἀρχηγὸς ὀπερέττας, ὁ ὁποῖος φόρτωνε τοὺς ὤμους του μὲ χρυσάφι καὶ ἐξαφανίζονταν σὰν γάτος ποὺ ἔκανε ζημιά!...

Ἔπειτα ἦρθε μιὰ ἐποχὴ πολιτικῆς ἀποχαυνώσεως. Τὰ πάντα εἶχαν λαπαδοποιηθῆ. Ἡ κρατικὴ μηχανὴ εἶχε σκουριάσει. Ἡ πρωθυπουργικὴ ἕδρα πότε μετεβάλλετο εἰς ἱερατικὴν κλίνην καὶ πότε εἰς ἀνακουφιστήριον πολυθρόναν μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ Βουλὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς κέντρον ἀνθρωπίνης κουταμάρας καὶ ἠλιθιότητος. Ἀκούγαμε πολύωρες ἀγορεύσεις πνιγμένοι ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ διερωτώμενοι γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὸν καιρό τους ἐκεῖ πέρα καὶ δὲν πηγαίνουν νά...παίξουν πρέφα στὸ καφενεῖο !...

Καὶ ξαφνικὰ ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴν ἔγκρισιν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως εἶχε τὸ θάρρος ν' ἁρπάξῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους ποὺ διασκέδαζαν εἰς βάρος μας ἀπὸ τ' αὐτί, νὰ τοὺς βγάλῃ στὸ πεζοδρόμιο, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Κρόνγουελ καὶ νὰ κλείσῃ τὸ Κοινοβούλιο ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔχουμε πλήρως συνέλθη καὶ θὰ μποροῦμε νὰ ἐκλέξουμε μίαν ἀληθινὰ ἐθνικὴν κοινοβουλευτικὴν κυβέρνησιν. Ἔπειτα εἶχε τὴν τόλμην νὰ «στραπατσάρῃ» ὅλες τὶς μικροφιλοδοξίες μας, τὶς πολιτικὲς ἀδυναμίες μας, τὶς φιλοχρήματες διαθέσεις μας καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ καταλάβουμε ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, ὅτι ἔχουμε πατρίδα ποὺ εἶναι ἀξία σεβασμοῦ καὶ εὐημερίας. Καὶ μὲ τὴν ἴδια τόλμη, μὲ τὸ ἴδιο θάρρος μᾶς ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε στὸν ἐκπολιτιστικὸ δρόμο του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἦταν δημαγωγός, δὲν ἦταν κανένας στρατηγὸς τῆς εὐκαιρίας, δὲν ἦταν ἕνας ἀργυρώνητος κυβερνήτης τῆς κομματικῆς ἐπιδημίας. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς πατριώτης. Ἕνας ἀληθινὸς στρατηγός. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ μακρὰ πατριωτικὴ οἰκογενειακὴ παράδοσι, ἕνας ἀληθινὸς Ἕλληνας. Ἦταν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Τὸ παρελθόν του, ἡ μόρφωσίς του καὶ ἡ ἀνεγνωρισμένη ἀφοσίωσίς του πρὸς τὰ ἐθνικά μας ἰδεώδη ἦταν ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του. Δὲν ἦτο κανένας πολιτικὸς τυχοδιώκτης. Ἦτο γόνος χιλιετοῦς Βυζαντινῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἔδωσεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν στρατηγούς, διπλωμάτας, ἱερωμένους, πολιτικοὺς ποὺ φρόντισαν πάντα γιὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶχεν ἀρχίσει τὸ ἔνδοξον στάδιό του ὡς ἀξιωματικός. Τὸ 1890 εἶχεν εἰσέλθει στὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ. Μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐτοποθετήθη εἰς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τῆς Θεσσαλίας. Ἀκολούθως ἀπὸ τὸ 1899 μέχρι τοῦ 1903 συνεπλήρωσε τὶς σπουδές του εἰς τὴν πολεμικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου, ὅπου καὶ ἠρίστευσε. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα τοῦ ἀνετέθη σειρὰ μαθημάτων διὰ τοὺς ἐπιτελικοὺς ἀξιωματικούς. Κατὰ τὴν ἄνοδον τοῦ Βενιζέλου στὴν ἐξουσίαν ὁ λοχαγὸς πλέον Μεταξᾶς ἦτο μία ἀπὸ τὶς πλέον ἐξέχουσες προσωπικότητες τοῦ στρατιωτικοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸ κι' ὅλας ὁ Βενιζέλος ὅταν ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ἀπέσπασε τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν ὡς ὑπασπιστήν του. Ὡς τεχνικὸς σύμβουλος τῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Μεταξᾶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διεδραμάτισε σπουδαῖον ρόλον κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις τὶς σχετικὲς πρὸς τοὺς δύο Βαλκανικοὺς πολέμους. Αὐτὸς συνῆψε τὴν Ἑλληνοβουλγαρικὴν συμμαχίαν καὶ αὐτὸς βραδύτερον τὴν Ἑλληνοσερβικήν. Μεταξὺ τῶν δύο φάσεων τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ἤλλαξε τὴν μορφὴν τῶν Βαλκανίων, συνώδευσεν ὡς στρατιωτικὸς σύμβουλος τὴν Ἑλληνικὴν ἀντιπροσωπεῖαν στὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου. Παραλλήλως, ἔλαβε μέρος στὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς ἐπιτελικὸς ἀξιωματικὸς διευθύνας τὸ Γ' Γραφεῖον. Ἡ προσωπικὴ συμβολὴ τοῦ κ. Μεταξᾶ στὴν νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπῆρξε μεγίστη. Ἦτο ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πεδίου ὁ κύριος μοχλὸς τῶν δύο αὐτῶν πολέμων, οἱ ὁποῖοι ἐπέτρεψαν στὴν Ἑλλάδα νὰ θραύσῃ τὴν ἄλυσον τῶν στενῶν συνόρων στὰ ὁποῖα τὴν εἶχε περιορίσει ἡ διπλωματία τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ κατὰ μέγα μέρος τὶς προαιώνιες ἐπιδιώξεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ 1915 ὅμως, ὁπότε τὰ γεγονότα διήρεσαν τὴν Ἑλλάδα εἰς δύο στρατόπεδα, ὁ Μεταξᾶς ἦλθεν εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Βενιζέλου. Τὸ ἴδιο ἔτος ἀπεχώρησε τῆς θέσεώς του ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου στὴν ὁποία τὸν εἶχε ἀναβιβάσει ἡ ἱκανότης του καὶ μετὰ δύο χρόνια, κατόπιν αἰτήσεώς του ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν.

Ἐπακολουθοῦν τὰ γεγονότα τοῦ 1917 : Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἡ ἄφιξις τοῦ Βενιζέλου καὶ ἡ ἐξορία τοῦ συνταγματάρχου Μεταξᾶ.

Τὸ 1920 ὁ κ. Μεταξᾶς ὅμως διὰ στρατιωτικὰ ζητήματα καλεῖται στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄγεται στὴν πολιτικήν. Ἀντιτίθεται στὴν Μικρασιατικὰ ἐκστρατεία, ἀρνεῖται τὴν συμμετοχή του εἰς τὴν κυβέρνησιν Στράτου καὶ ἀγωνίζεται νὰ διαφωτίσῃ τὴν κοινὴν γνώμην διὰ τὸ πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν σφάλμα τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ συντελεσθῇ. Ὁ χρόνος ἐδικαίωσε τὶς προβλέψεις του.

Ἀκολουθεῖ ἡ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις, ἡ ἐκτέλεσις τῶν Ἕξ

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην σελίδα)

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν IX βαλκανικῶν ἀγώνων

Βαθμολογία : Γιουγκοσλαυΐα 40 1)2, Ἑλλὰς 25, Ρουμανία 16, Τουρκία 7 1)2 Ἀλβανία 1

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν εἰς τὸ Στάδιον «Μπεογκράδσκυ» τοῦ Βελιγραδίου μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας οἱ IX Βαλκανικοὶ ἀγῶνες. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἀτυχὴς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα, ἥτις ἐπὶ 6 ἀγωνισμάτων δὲν κατώρθωσε νὰ λάβῃ οὔτε μίαν πρώτην νίκην, ἐνῷ ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ ὁμὰς ἐθριάμβευσε μὲ πέντε πρώτας νίκας.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Τὸ Στάδιον «Μπεογκράδσκυ» πανηγυρικῶς σημαιοστόλιστον ἐδέχθη τοὺς φιλάθλους τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς πρωτευούσης, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν ἐκδηλώσεών των καὶ τὴν ἐξαιρετικήν των ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀθλητάς των.

Ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς κ. Μπούϊτς, ὁ Μέγας Αὐλάρχης τῶν Ἀνακτόρων, ὁ ὑπασπιστὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ὁ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ρωσσέτης καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῶν Βλαλκανικῶν Κρατῶν.

Ἡ παρέλασις ἤρχισε μὲ τὴν ἐμφάνισιν ἓξ Γιουγκοσλαύων ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὰς σημαίας τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν. Ἠκολούθουν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ βαλκανικὴ σημαία, ἡ ὀργανωτικὴ τῶν ἀγώνων ἐπιτροπή, οἱ κριταί, αἱ ὁμάδες Ἀλβανίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Τουρκίας καὶ Γιουγκοσλαυΐας.

Κατόπιν παρήλασε καὶ τριμελὴς ἀντιπροσωπεία τῶν Βουλγάρων ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι τελικῶς δὲν ἐδέχθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Οἱ σημαιοφόροι τῶν ὁμάδων ἐτάχθησαν μετὰ τὴν παρέλασιν ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνῷ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τοὺς ὕμνους τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, ὁ Γιουγκοσλαῦος σημαιοφόρος, τοποθετούμενος ἐναλλὰξ ἐνώπιον τῶν ἄλλων συναδέλφων του, ἐχαιρέτα διὰ κλίσεως τῆς σημαίας του τὰς σημαίας τῶν ἄλλων Κρατῶν, δεχόμενος ἀνταπόδοσιν τοῦ χαιρετισμοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἐκηρύχθη ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς κ. Μπούϊτς, ὑψώθη ἡ βαλκανικὴ σημαία εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταδίου καὶ ἐδόθη ὁ ἀθλητικὸς ὅρκος.

Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἀπολύτως ἱκανοποιητική.

ΔΡΟΜΟΣ 100 ΜΕΤΡΩΝ

Μὲ τὸν προκριματικὸν τῶν 100 μ. εἰς δύο σειρὰς ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος.

Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ὁ Σακελλαρίου, ὕστερα ἀπὸ μίαν πράγματι ἰδανικὴν ἐκκίνησιν, ἐτερμάτισε δεύτερος, σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν Γιουγκοσλαῦον Στεφάνοβιτς. Καὶ οἱ δύο ἐσημείωσαν χρόνον 10.8.

Ἐπιτυχὴς ἐπίσης ἦτο καὶ ἡ διαδρομὴ τοῦ Πηλαβίδη εἰς τὴν β' σειράν. Ὁ Πηλαβίδης ηὐνοήθη πολὺ εἰς τὴν ἐκκίνησιν καὶ ἐξεκίνησεν ἕνα μέτρον περίπου πρὸ τῶν ἄλλων.

Εἰς τὸν τελικὸν καὶ μέχρι τῶν 50 μ. οἱ Ἕλληνες δρομεῖς ἦσαν ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀπ' αὐτοῦ ὅμως τοῦ σημείου ἤρχισαν νὰ ξεχωρίζουν οἱ δύο Γιουγκοσλαῦοι. Ἦσαν πράγματι ἐξαίρετοι καὶ ἄξιοι τῆς νίκης.

Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Α' σειρά : 1) Στεφάνοβιτς (Γ.) 10.8, 2) Σακελλαρίου (Ε.) 10.8, 3) Ντεζενάριου (Ρ.) 11.3.

Β' σειρά : 1) Κλὶγκ (Γ.) 10 /, 2) Πηλαβίδης (Ε.) 10.8, 3) Α. Κρίστεα (Ρ.) 11.3.

Τελικός : 1) Στεφάνοβιτς (Γ.) 10.6, 2) Κλὶγκ (Γ.) 10.8, 3) Πηλαβίδης (Ε.) 10.9, 4) Σακελλαρίου (Ε.) 11, 5) Ντεζενάριου (Ρ.) 11.2.

Βαθμολογία : Γιουγκοσλαυΐα 9, Ἑλλὰς 5, Ρουμανία 1.

ΔΡΟΜΟΣ 800 ΜΕΤΡΩΝ

Εἰς τὰ 800 μ. ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς εἶχε μίαν μεγάλην ἀτυχίαν. Οἱ δρομεῖς ἐνεφανίσθησαν ἐξαιρετικῶς νευρικοὶ εἰς τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἐξεκίνησαν πολὺ ἀνώμαλα. Τὴν στιγμὴν τῆς ἐκκινήσεως ἀκριβῶς ὁ Βελκόπουλος ἐτραυματίσθη εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τὰ καρφιὰ τοῦ παπουτσιοῦ ἑνὸς ἄλλου δρομέως. Τοῦ ἔφυγε καὶ τὸ ἕνα του παποῦτσι καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα πρωτοῦ τὸν ἀρχίσῃ.

Ὁ Στρατᾶτος εὑρέθη κατένωθεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκίνησιν τὴν τετάρτην θέσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν καὶ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς, ἠμποδίζετο ὅμως ὑπὸ δύο ἄλλων καὶ ἠναγκάσθη νὰ κρατηθῇ διὰ τὴν τελευταίαν προσπάθειαν. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὁ Γκόρσεκ ἀνεδείχθη ἀσυναγώνιστος. Διακόσια ἤδη μέτρα πρὸ τοῦ τέρματος ἦτο ἀσφαλὴς νικητής, χάρις εἰς τὸ ὡραῖον ἀμπαλὰζ ποὺ ἀνέπτυξεν. Ὁ Στρατᾶτος περιωρίσθη εἰς τὴν τρίτην θέσιν, σημειώσας χρόνον 1 : 59.9, ἀκριβῶς ἴσον μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἐπέτυχε κατὰ τοὺς ἑλληνοαμερικανικοὺς ἀγῶνας.

1) Γκόρσεκ (Γ.) 1 : 57.8.
2) Κὶς (Ρ.) 1 : 59.7.
3) Στρατᾶτος (Ε.) 1 · 59.9.
4) Γκαλπ (Τ.)
5) Λαπουζὰν (Ρ.).

Βαθμολογία : Γιουγκοσλαυΐα 5, Ρουμανία 5, Ἑλλὰς 3, Τουρκία 2.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ

Οἱ ἄλται μας, καὶ ἰδίως ὁ Λεκατσᾶς, ἐδυσκολεύθησαν εἰς τὰς προσπαθείας των, λόγῳ τοῦ μαλακοῦ στίβου. Ὁπωσδήποτε οἱ ξένοι ἦσαν καλλίτεροι καὶ ἡ νίκη τοῦ Μαρτίνι ἦτο ἀπολύτως καθαρά.

1) Μαρτίνι (Γ.) 1 μ. 85.
2) Σκοὺρ (Γ.) καὶ Πουλὰτ (Τ.) 1. μ. 80.
4) Λεκατσᾶς (Ε.) 1 μ. 80.
5) Πανταζῆς (Ε.) 1 μ. 75.

Βαθμολογία : Γιουγκοσλαυΐα 8 1)2, Τουρκία 3 1)2, Ἑλλὰς 3.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ

Ὁ Στεφανάκης ὑπελείφθη τῆς ἐπιδόσεως ποὺ ἐπέτυχεν ἐσχάτως εἰς τὸ Στάδιον. Μέχρι τῆς 4ης βολῆς ἐν τούτοις ἤρχετο δεύτερος, ἀλλὰ εἰς τὴν 5ην προσπάθειαν τὸν ὑπερέβη ὁ Βούτσεβιτς, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἕκτην ἐπέτυχε 14 μ. 35.

Αἱ βολαὶ τοῦ Στεφανάκη κατὰ σειρὰν εἶχον ὡς ἑξῆς : 13 μ. 93, 13 μ. 95, ἄκυρος, 13 μ. 86, 13 μ. 93, 13 μ. 62.

Ὁ Φλῶρος ἐπέτυχε νὰ καταλάβῃ τὴν πέμπτην θέσιν εἰς τὴν τελευταίαν του βολήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπερέβη τὸν Τοῦρκον Ἀτὲς Ἰμπραήμ. Ὁ τελευταῖος, ἀσθενῶν, ὑστέρησε πολύ. Ὡς γνωστὸν ἐθεωρεῖτο ἀσφαλὴς νικητὴς τῆς σφαιροβολίας μὲ ἐπίδοσιν ἄνω τῶν 15 μέτρων.

1) Κοβάτσεβιτς (Γ.) 14 μ. 58 (νέον βαλκανικὸν ρεκόρ).
2) Βούτσεβιτς (Γ.) 14 μ. 35.
3) Στεφανάκης (Ε.) 13 μ. 95.
4) Γκουρέου (Ρ.) 13 μ. 47.
5) Φλῶρος (Ε.) 12 μ. 99.

Βαθμολογία : Γιουγκοσλαυΐα 9, Ἑλλὰς 4, Ρουμανία 2.

ΔΡΟΜΟΣ 10.000 μ.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκίνησιν ὁ Ρουμάνος Κριστέα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἀπεσπάσθη τοῦ ὁμίλου τῶν ἄλλων δρομέων. Ὁ Κυριακίδης καὶ ὁ Ραγάζος ἐκανόνισαν τὴν ταχύτητα τοῦ διασκελισμοῦ των, συμβουλευόμενοι τὰ χρονόμετρά των. Ἀλλὰ ὁ σύστημά των ἀπεδείχθη αὐτὴν τὴν φορὰν ὀλέθριον. Ὁ Κριστέα εἶχε κερδίσει ἤδη μεγάλην διαφοράν, ὅταν ὁ Ραγάζος, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι ὁ Κυριακίδης δὲν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν κούρσαν, ἀπεσπάσθη καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τοῦ Κριστέα. Ἡ προσπάθειά του ὅμως ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του. Ὁ Ρουμᾶνος δρομεὺς ἔτρεχε μὲ σταθερότητα καὶ τελικῶς ἐτερμάτισε πρῶτος, μὲ νέον βαλκανικὸν καὶ ρουμανικὸν ρεκόρ.

Ὁ Κυριακίδης, ἀνίκανος παραδόξως νὰ τρέξῃ μὲ τὸν γνώριμόν του ρυθμόν, ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Κρέβς χωρὶς νὰ ἀντιδράσῃ καὶ τελικῶς περιωρίσθη εἰς τὴν τετάρτην θέσιν.

1) Κριστέα (Ρ.) 32 : 15.1 (νέον βαλκανικὸν καὶ ρουμανικὸν ρεκόρ), 2) Ραγάζος (Ε.) 32 : 41, 3) Κρὲβς (Γ.) 33 : 06.4, 4) Κυριακίδης (Ε.) 33 : 45.5, 5) Μπρούτσαν (Γ.) 34 : 31.4.

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ 4Χ400

Αἱ τρεῖς πρῶται ὁμάδες κατέρριψαν τὸ ἐθνικόν των ρεκὸρ καὶ συγχρόνως ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ καὶ τὸ βαλκανικόν. Ὁ Στρατᾶτος, πρῶτος δρομεὺς τῆς ὁμάδος μας, ὑστέρησεν ἀρκετά. Ὁ Μάντικας παραλαβὼν τὴν σκυτάλην ἤρχισε τὴν διαδρομὴν πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐκουράσθη καὶ ἔχασε τὴν διαφορὰν ποὺ εἶχε κερδίσει. Ὁ Καραγιῶργος ἔτρεξε πολὺ καλὰ καὶ ὁ Ἀνδρεάδης, τελευταῖος μας δρομεύς, ἔχων ἀντίπαλον τὸν καλλίτερον Γιουγκοσλαῦον, τὸν Δέσποτ, ἐμείωσεν ἀρκετὰ τὴν διαφοράν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διαδρομὴ τῆς Ἑλληνικῆς ὁμάδος, κακῶς μετρηθεῖσα πρὸ τῶν ἀγώνων, ἦτο 3 1)2 μέτρα μεγαλειτέρα τῆς κανονικῆς.

Οἱ χρόνοι τοὺς ὁποίους ἐπέτυχαν οἱ δρομεῖς μας, ἦσαν οἱ ἑξῆς : Στρατᾶτος (390 μ.) 52.5, Μάντικας 51.7, Καραγιῶργος 51.4, Ἀνδρεάδης (410 μ.) 52.4.

4 Χ 400

1) Γιουγκοσλαυϊκὴ ὁμὰς 3:25.9 (νέον βαλκανικὸν καὶ γιουγκοσλαυϊκὸν ρεκόρ).
2) Ἑλληνικὴ ὁμάς : 3 : 27.4 (νέον ἑλληνικὸν ρεκόρ).
3) Ρουμανικὴ ὁμάς : 3 : 32 (νέον ρουμανικὸν ρεκόρ).
4) Τουρκικὴ ὁμάς.
5) Ἀλβανικὴ ὁμάς.

Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Ἡ βαθμολογία τῆς Α' ἡμέρας τῶν ἀγώνων ἔχει ὡς ἑξῆς :

1) Γιουγκοσλαυΐα 40 1)2, 2) Ἑλλὰς 25, 3) Ρουμανία 16, 4) Τουρκία 7 1)2, 5) Ἀλβανία 1.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡ. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς - διοικητὴς τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς Προέδρου τῆς ΕΠΟ ἀνεκοίνωσεν προχθὲς τὴν σύνθεσιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας διὰ τὴν ἀρξαμένην νέαν περίοδον. Τὸ νέον Συμβούλιον ἀπηρτίσθη ἐκ 12 μελῶν, ἐξ τρία θὰ εἶναι ἀναπληρωματικά, ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος Κ. Κοτζιᾶς, α' ἀντιπρόεδρος Κ. Βοβολίνης, β' ἀντιπρόεδρος Ἰω. Σερπιέρης, Γεν. Γραμματεὺς Α. Καμπουρόπουλος, Ταμίας Α. Κουλαμπίδης, Σύμβουλοι Ἐμμ. Παπαδάκης, Κ. Καστρίτσης, Η. Δροσόπουλος, Ν. Σανταμούρης, Γ. Πετρόπουλος, Ι. Σαλεπούλιας καὶ Ἐμμ. Στάης.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Συνεπληρώθησαν ἤδη καὶ αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι διὰ τοὺς ἀρχομένους αὔριον εἰς τὸ Κολυμβητήριον τῆς Ἑλληνικῆς Θαλασσίας Ἑνώσεως Πανελληνίους κολυμβητικοὺς ἀγῶνας. Οἱ ἀγῶνες θὰ συνεχισθοῦν καὶ θὰ λήξουν τὴν Κυριακήν.

Ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον συγκεντρώνουν οἱ ἀγῶνες γουώτερπόλο, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ διεκδικήσουν μὲ πεῖσμα τὴν α' θέσιν αἱ ὁμάδες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ΑΟΠΦ, Ναυτικοῦ Ὁμίλου Πατρῶν, Ἐθνικοῦ Πειραιῶς, Κολυμβητικοῦ Ὁμίλου Πειραιῶς, Ναυτικοῦ Ὁμίλου Μυτιλήνης, Ἡρακλέους καὶ Ἄρεως Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὰ ἀγωνίσματα γυναικῶν ἀπεφασίσθη πως ἡ συμμετοχὴ εἶναι ἐλευθέρα, διὰ τὴν συγκέντρωσιν κατὰ τὸ δυνατὸν περισσοτέρων κολυμβητριῶν.

ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ, ΑΙ ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΡΙΑΙ ΕΙΜΕΘΑ Η ΕΛΛΑΣ
ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Φαλαγγῖται ἀθληταὶ κατὰ τὴν παναθλητικὴν παρέλασιν.

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΝ. Σ. ΜΑΓΙΑΚΟΥ

Ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1821 δὲν ὑπῆρξε δημιούργημα μιᾶς στιγμιαίας καὶ αὐθόρμητης λαϊκῆς ἐξεγέρσεως, ἀλλ' ἔργο τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἀποφασιστικότητος ἐλαχίστων σχετικῶς ἀνδρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ὁ Θανάσης Διάκος.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ὑποδουλώσεως ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται καὶ νὰ ἐξελίσσεται ἔκτοτε, ἀθόρυβα στὴν ἀρχή, μὰ σταθερὰ πάντοτε, ἐπὶ τέσσερες σχεδὸν συνεχεις αἰῶνες. Τὸν τελευταῖο ἰδίως αἰῶνα διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν ραγιάδων καὶ δημιούργησαν μιὰν ἀνταρτικὴ διάθεσι, μιὰ ἐπαναστατικὴ ψυχολογία. Τέτοια γεγονότα ἦσαν οἱ ρωσσοτουρκικοὶ πόλεμοι, ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, οἱ ἐκστρατεῖες τοῦ Ναπολέοντος, ποὺ ὡς ἐπακόλουθα εἶχαν τὴν ἐξέγερσι τοῦ 1770, τὸ κίνημα τοῦ Κατσώνη, τοὺς ἀγῶνες τῶν Σουλιωτῶν, τὴν προσπάθεια τοῦ Ρήγα καὶ τελευταῖα τὴν ἵδρυσι τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ραγιαδισμὸς συνεῖχε τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ καὶ ἡ δουλοφροσύνη κυριαρχοῦσε τὴ σκέψι του. Μάλιστα οἱ σκληρὲς δοκιμασίες τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ ἀναφέραμε οἱ ὁποῖες κατεπνίγησαν κυριολεκτικῶς στὸ αἷμα, ἐκλόνισαν τὴν πεποίθησι καὶ ἐνεστάλαξαν τὸ δέος καὶ τὴν διστακτικότητα στὴν τάξι ἰδίως τοῦ Ἔθνους, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς γιὰ τὴν διεξαγωγὴ ἑνὸς ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος. Καὶ ἐχρειάσθηκε ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑνὸς Παπαφλέσσα στὸ Μωρηᾶ, ἡ πίστι τοῦ Οἰκονόμου στὰ νησιά, ἡ ἀποφασιστικότης τοῦ Θανάση Διάκου στὴ Ρούμελη καὶ μερικῶν ἄλλων ἀλλοῦ γιὰ νὰ παρασύρουν τοὺς πάντας, νὰ ἀνάψουν τὴν ἐπαναστατικὴ φλόγα ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ ἄλλο ἄκρο τῆς σκλάβας χώρας, νὰ δημιουργήσουν χάσμα ἀγεφύρωτο μεταξὺ δυνάστου καὶ δυναστευομένου καὶ νὰ θέσουν δυὸ ἑνότητες ἀντιμέτωπες ἀλλήλων.

Μυημένος στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία ὁ Διάκος, εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν ἔκρηξι τῆς ἐπαναστάσεως στὴν Πελοπόννησο, πιστὸς στὸν ὅρκο του, ὡς φιλικός, δίχως ἀναβολή, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ ἐκείνη θέρμη καὶ ἀποφασιστικότητα τῶν ἁγνῶν ἰδεολόγων, κηρύσσει τὴν ἐπανάστασι στὴν ἐπαρχία τῆς Λιβαδειᾶς, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς ἁρματωλός, τὰ τέλη Μαρτίου τοῦ 1821. Κάθε ἐμπόδιο ὑποχωρεῖ στὴν θεληματικότητά του πλέον. Ἡ διστακτικότης τῶν ἀρχόντων κάμπτεται. Ἡ ὁρμητικότης του παρασύρει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ μεταδίδει τὴν πίστι καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὸν ἀγῶνα εἰς ὅλους. Ἐντὸς ὀλίγου ὁλόκληρη ἡ ἀνατολικὴ Ρούμελη εὑρίσκεται ἐλευθέρα καὶ ἐπὶ τοῦ Κάστρου τῆς Λιβαδειᾶς κυματίζει ἡ σημαία του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν χαραγμένες οἱ λέξεις «Ἐλευθερία ἢ θάνατος», λέξεις ὄχι κενὲς γιὰ τὸν Διάκο, ὅπως τὸ ἀπέδειξε ἀργότερα, στὴ μάχη τῆς Ἀλαμάνας.

Ἡ ἐπανάστασι τῆς Λιβαδειᾶς καὶ ἡ ἅλωσι τοῦ φρουρίου αὐτῆς ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητα τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς κατὰ τὴν ἔναρξι τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐβάρυνε στὴν καθόλου ἔκβασι αὐτοῦ. Ἡ Λιβαδειὰ ἐστάθηκε τὸ προπύργιο τῆς ὅλης ἐπαναστάσεως. Οἱ μάχες τῆς Ἀλαμάνας, τῆς Γραβιᾶς, τῶν Βασιλικῶν, ποὺ καθήλωσαν στὴ Στερεὰ τοὺς ὀθωμανικοὺς στρατούς, ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν Χουρσὶτ πρὸς κατάπνιξι τῆς ἀνταρσίας καὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στοὺς Πελοποννησίους ἀρχηγοὺς νὰ ὀργανώσουν δίχως περισπασμοὺς τὴν πολιορκία τῆς Τριπολιτσιᾶς καὶ ἑδραιώσουν ἐκεῖ τὴν ἐπανάστασι, εἶναι ἐπακόλουθα τῆς ἐπαναστάσεως τῆς πλουσίας αὐτῆς πόλεως. Καὶ ἡ τιμὴ ἀνήκει στὸν ἡρωϊκό της ἀρχηγό, τὸν Διάκο.

Ἡ δρᾶσις αὐτοῦ εἶνε πανελληνίως γνωστή, ὥστε νὰ περιττεύῃ ἡ ἐξιστόρησίς της. Μετὰ τὴν μάχη τῆς Ἀλαμάνας, 22 Ἀπριλίου τοῦ 1821, τὸ ὄνομά του ἔμεινε στὴν ἱστορία ὡς σύμβολο ἡρωϊκῆς αὐτοθυσίας. Οἱ λαοὶ ἐκτιμοῦν τὴ σεμνότητα, θαυμάζουν τὴν ἀνδρεία καὶ ἀγαποῦν ὅσους θυσιάζονται γι' αὐτούς. Ὁ δὲ πολυπαθὴς Ἑλληνικὸς λαὸς ἀγάπησε τὸν ἥρωα καὶ ἡ λαϊκὴ μοῦσα καὶ ἡ ἐθνικὴ συνείδησι ὕμνησε αὐτόν, ὅσο κανένα ἄλλον.

Ἐγεννήθη στὴ Μουσουνιτσα καὶ ἐμαρτύρησε στὴ Λαμία. Μὰ ἡ χώρα ποὺ τόσο τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν θαύμασε εἶναι ἡ χώρα, μὲ τοὺς κατοίκους τῆς ὁποίας συνδέθηκε, ἡ χώρα, ποὺ τὸν ἀνέδειξε καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα γιὰ νὰ μεγαλουργήσῃ. Στὴ Λιβαδειὰ τὸ ὄνομά του συνεχῶς ἀκούεται καὶ ὡς ἀρχὴ χρονολογικὴ τὸ μεταχειρίζονται οἱ γεροντότεροι «τὸν καιρὸ τοῦ Διάκου — ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Διάκου». Ἐκεῖ πολλὰ θρυλοῦνται γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὴ δρᾶσι του καὶ ἐκεῖ φυλάσσονται σὲ ἰδιωτικὴ συλλογὴ πλεῖστα κειμήλια αὐτοῦ καὶ τῶν συναθλητῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ καρυοφύλλι του.

Ὁ λαὸς τῆς Βοιωτίας πιστεύει, πὼς τὸ ντουφέκι ποὺ τοῦ χάρισε τὴν ἀνεξαρτησία, τὸ ὅπλο τοῦ Διάκου, περιμαζεύτηκε στὴν Ἀλαμάνα ἀπὸ τὸν ψυχογυιό του, Δημήτρη Τσαμαλῆ, ὁ ὁποῖος εὐτύχησε νὰ σωθῇ κατὰ τὴν μάχη ἐκείνη συναποκομίζοντας καὶ τὸ καρυοφύλλι τοῦ θρυλικοῦ ἀρχηγοῦ του. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη μάχη, ἐπειδὴ τὰ ντουφέκια «ἐπυρακτώθησαν» ἀπὸ τὴ μεγάλη χρῆσι καὶ ἀχρηστεύθηκαν οἱ μαχηταὶ πολεμοῦσαν στὸ τέλος μὲ τὰ σπαθιά. «Σφαῖρα συνέτριψε παρὰ τὴν λαβὴν τὴν σπάθην τοῦ Διάκου, ἑτέρα συνέτριψε καὶ τὸν βραχίονά του. Καὶ ὁ ἀτρόμητος Διάκος, γράφει ὁ Πουκεβίλ, συνελήφθη στηριζόμενος ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους αὐτοῦ». (Πουκεβίλ, τόμ. Α', σελ. 133). Ὁ δὲ Τρικούπης (Τόμ. Α' σελ. 179), ἐξιστορῶντας τὴν μάχην, μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει: «Τῷ ὄντι ὁ ψυχογυιός του βλέπων λιποτακτοῦντας τοὺς ἄλλους, τὸν παρεκίνει ἐγκαταλειπόμενον νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς εἰς ὠφέλειαν ἐν ἄλλῃ περιστάσει τῆς πατρίδος καὶ τῷ ἔφερε τὸν ἵππον, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη: «Ὁ Διάκος δὲν φεύγει». Ἐν τοσούτῳ ἐπιπίπτουν οἱ ἐχθροί, φονεύεται ἔμπροσθέν του ὁ ἀδελφός του.... φονεύονται οἱ ἀκόλουθοί του, ἐκτὸς τοῦ ψυχογυιοῦ του...». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ παράδοσις προσθέτει ὅτι ὁ ψυχογυιός του φεύγοντας συναπεκόμισε καὶ τὸ καρυοφύλλι τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τὸ καρυοφύλλι αὐτὸ ἐφυλάσσετο στὴ Μονὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐδωρήθηκε ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς τὸ 1901 εἰς τὸν Ἡρακλῆ Λάππαν, στὴν κατοχὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται σήμερον μαζὺ μὲ ἄλλα τοῦ ἀγῶνος κειμήλια. Παραθέτουμε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιμανδρίτου, ποὺ συνοδεύει τὴν δωρεὰ καὶ στὴν ὁποίαν περιέχεται πᾶν ὅ,τι ἡ παράδοσις ἀναφέρει.

«Ἀγαπητὲ φίλε,

Πληροφορηθεὶς παρὰ πολλῶν ὅτι κάμνετε συλλογὴν διαφόρων κειμηλίων τοῦ 1821, ἐθεώρησε καλὸν νὰ σᾶς ἀποστείλω καὶ κειμήλιον τοῦ ἥρωος τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανασίου Διάκου. Τί νομίζετε ; τὸ ὅπλον του! ἵνα καὶ τοῦτο τεθῇ πλησίον τῶν λοιπῶν κειμηλίων τῶν δοξασάντων τὴν ἔνδοξον πατρίδα μας. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀποστελλομένου ὑμῖν ὅπλου ἔχει ὡς ἑξῆς: Ὁ Λεοντόκαρδος Ἀθανάσιος Διάκος μεταξὺ τῶν λοιπῶν παλληκαριῶν του εἶχε καὶ τὸν ἐκ Διστόμου Δημήτριον Τσαμαλῆν. Κατὰ δὲ τὴν ἐν Ἀλαμάνᾳ πολιορκίαν του, ὁ ῥηθεὶς προσέφερεν εἰς τὸν ἀτρόμητον Διάκον ἵππον, ἵνα σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλ' οὗτος συγκινηθεὶς καὶ ῥίψας τὸ ὅπλον του κατὰ γῆς, εἶπε: «Ὁ Διάκος δὲν φεύγει». Ξιφήρης δ' ὁρμήσας κατὰ τῶν Τούρκων συνελήφθη. Τὸ ἔνδοξον δὲ τοῦτο ὅπλον λαβὼν ὁ Δημήτριος Τσαμαλῆς καὶ μαχόμενος περιεσώθη μετὰ πολλῶν διασκορπισθέντων ὀπαδῶν τοῦ Διάκου. Ἔκτοτε τὸ ἐπωνόμαζε «Παπαδιὰ» ὡς ἀνῆκον τῷ Διάκῳ. Ταῦτα κατὰ πιστὴν ἀφήγησιν πρὸς ἐμὲ τοῦ θείου μου Δημητρίου Τσαμαλῆ τοῦ τιμηθέντος διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας του διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ λοχαγοῦ ποβιώσαντος δὲ τὸ 1856 ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν.

Μονὴ Ἱερουσαλὴμ τῇ 24 Μαρτίου 1901

Ἀρχιμανδρίτης Μονῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐτῶν 65

ΓΡΗΓ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ»

Αὐτὰ λέει ἡ παράδοσις γιὰ τὸ καρυοφύλλι, ποὺ πρῶτο ἐκρότησε συνειδητὰ στὴ Ρούμελη κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 21.

ΠΑΝ. Σ. ΜΑΓΙΑΚΟΣ

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΔΩΡΙΔΟΣ

Ὁ κ. Ἰωάν. Παπαϊωάννου, Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δωρικῆς Ἀδελφότητος, διὰ σχετικοῦ ἐγγράφου του πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος κ. Παν. Ζοῦκον, ἐγνώρισεν, ὅτι τὸ ὡς ἄνω Συμβούλιον ἐδώρησε 36 στολὰς διὰ τὴν Νεολαίαν Δωρίδος.

Αἱ στολαὶ αὗται διενεμήθησαν κατόπιν διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ κ. Π. Ζούκου εἰς τοὺς Φαλαγγίτας Λιδωρικίου.

Παρὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δωρίδος κ. Παν. Ζούκου, ἀπεστάλη ἡ κάτωθι εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Δωρικὴν Ἀδελφότητα διὰ τὴν δωρεάν της ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.:

«Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὅπως εἰς τὴν πρώτην συγκληθησομένην Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τῆς «Δωρικῆς Ἀδελφότητος» ἀνακοινώσητε ὅτι ἡ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. δωρεὰ ἐκ 36 στολῶν, αἵτινες διενεμήθησαν ἐν Λιδωρικίῳ ὑπὸ τοῦ Ὑποφαλαγγάρχου Δωρίδος κ. Γ. Πέτρου εἰς τὰ μέλη της, κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 2ας Ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου, μὴ δυνηθέντων τούτων νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὴν Ε.Ο.Ν. Δωρίδος ἐν Ἀθήναις, ἀποτελεῖ σαφῆ ἀπόδειξιν ὅτι τὰ ἐπίλεκτα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Δωρικῆς Ἀδελφότητος» ὑπὸ τὸν ἀκούραστον καὶ ἐνθουσιώδη Πρόεδρον αὐτῆς κ. Ἰωάννην Παπαϊωάννου, παρακολουθοῦν μὲ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ στοργὴν τὸ ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν., τὸ ὁποῖον θεωροῦν καθῆκον νὰ ἐνισχύσουν.

Πρὸς ἅπαντα τὰ ἐνθουσιώδη μέλη ἀπευθύνω, ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος, τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας, εὐχόμενος ὅπως τὸ παράδειγμα τούτων ἀκολουθήσουν ὅλοι οἱ ἁπανταχοῦ Δωριεῖς.

Ἡ ἐπιτελουμένη ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ μας ἐργασία τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τοὺς ἐκλεκτούς μου συνεργάτας καὶ συναγωνιστὰς τῶν διαφόρων τμημάτων ἁπάντων τῶν Κοινοτήτων Δωρίδος, προκαλεῖ δικαίως τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κοινοῦ καὶ ἀποτελεῖ δικαίαν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ συντελουμένου ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως Πατριωτικοῦ ἔργου.

Π. ΖΟΥΚΟΣ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ Ι. ΛΟΥΚΙΔΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΚΡΑΤΟΣ - ΝΕΟΛΑΙΑ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

4ον (τελευταῖον)

Τὸ Νέον Κράτος ἔρχεται ὡς ἄγγελος τοῦ φωτός, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ καὶ θὰ καθοδηγῇ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν σκοτίαν εἰς τὴν Ἐδὲμ τῆς Ἐθνικῆς καὶ πνευματικῆς γηθοσύνης.

Ἑλληνικὴ Νεολαία, βάδιζε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ μπροστὰ στὸν ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει ζωογόνος καὶ θερμὸς σὲ νέας κατευθύνσεις — νέα θεμέλια — καινούργια ἰδανικά. Ἂς κόψουμε τὶς ἁλυσσίδες τοῦ παρελθόντος. Ἂς δείξωμε στὸ πέρασμά μας ὅτι δὲν γνωρίζομε ἐμπόδια οὔτε φραγμούς.

Ὁ ἀγὼν μας αὐτὸς δὲν εἶνε μικρὸς οὔτε εὔκολος. Εἶνε φραγμένος μὲ βουνὰ τὰ ἐμπόδια, μὲ ἀγκάθια καὶ τριβόλους. Ἔχουμε νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴν ὠογανωμένη ἀντίδρασι, ἀπὸ τὸν ἐθνοφθόρο καὶ ψυχοφθόρο κομμουνισμό. Ἔχουμε νὰ παλαίσουμε ἐναντίον τῶν προκαταλήψεων τῶν κακῶν χαρακτήρων, τοῦ κακοῦ παρελθόντος. Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀγωνισθοῦμε σκληρά, νὰ προσφέρουμε τὴ δρᾶσι, ἀλλὰ καὶ τὶς θυσίες μας, νὰ πεθάνωμε γιὰ τὰ ἰδανικά μας.

Εἰς ἕνα ἀγῶνα, ὅπως ὁ ἰδικός μας, ὅταν οἱ ἀγωνισταὶ εἶνε ἕτοιμοι νὰ θυσιασθοῦν, ἡ νίκη εἶνε ἐξησφαλισμένη.

ΛΑΟΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΝΑ ΕΚΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΟΥ, ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΙΝΕ ΑΞΙΟΣ, ΕΙΝΕ ΑΝΑΞΙΟΣ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

Χρειάζεται πίστις, αἰσιοδοξία, ἐργασία, πειθαρχία.

Πειθαρχία καὶ καθῆκον, τιμιότητες, Πατρίς, ἐργασία.

Αὐτὰ νὰ εἶνε ἡ Σημαία σου, αὐτὰ νὰ ἔχῃς ριζωμένα στὴν ψυχή σου. Μὲ αὐτὰ ὅταν ἐμφορῆσαι Ἑλληνικὴ Νεολαία, θὰ βαδίσῃς ἐμπρός, θὰ νικήσῃς.

Χτύπα ἀλύπητα κάθε ἀντίδρασι. Τοὺς ἐκ τῶν συναδέλφων σου μετανοοῦντας διὰ τῆς πειθοῦς καὶ στοργῆς νὰ δέχεσαι καὶ φέρνῃς εἰς τοὺς κόλπους μας. Τοὺς ἀμετανοήτους καὶ ὕπουλα ἢ φανερὰ ἀντιδρῶντας, χτύπα ἀλύπητα, πάτασσε ἀμείλικτα. Γιατὶ αὐτοὶ εἶνε ὄργανα τοῦ κακοῦ παρελθόντος, εἶνε ἐχθροί σου, ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος.

Δεῖχνε πάντοτε τὴν ἀνδρεία καὶ τὸν ἱπποτισμό σου. Νὰ εἶσαι εὐγενὴς καὶ νὰ δείχνῃς μὲ τὴν συμπεριφορά σου ὅτι εἶσαι Φαλαγγίτης ἢ Φαλαγγίτισσα, Σκαπανεὺς ἢ Σκαπάνισσα, ὅτι εἶσαι Ἕλλην ἢ Ἑλληνὶς καὶ νὰ τὸ θεωρῇς τιμὴ καὶ περηφάνειά σου. Εἴμαστε ἀπόγονοι Φυλῆς ἔνδοξης καὶ ἱστορικῆς. Ἂς δείξουμε σὲ ὅλον τὸν κόσμο τί ἀξίζει ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Νεολαία του.

Ἔχετε πάντα ἀναμμένα στὴν ψυχή σας τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικὰ γιὰ τὴ ΘΡΗΣΚΕΙΑ, τὴν ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ!

Ὁ Ἀρχηγός μας ἔσπειρε τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 τὸν σπόρο τῆς Ἐθνικῆς Αναγεννήσεως.

Ὅταν ὁ μέγας Βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔστειλεν ἀγγέλους εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ γῆν καὶ ὕδωρ, ὁ ὑπερήφανος Λαός της ἐκμανεὶς ἔρριψε τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸ βάραθρον, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀσέβεια κατὰ τοῦ θείου. Τότε ἡ Γερουσία τῆς Σπάρτης ἀπεφάσισεν ὅπως δύο νέοι προσφερθῶσι ὡς θυσία πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν Θεῶν. Τότε ἀμέσως προσεφέρθησαν δύο νέοι τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν, ὁ Σπερχείας καὶ ὁ Βοῦλις, ἵνα μεταβῶσιν πρὸς τὸν μέγα Βασιλέα καὶ τοὺς θυσιάσῃ. Ὅταν οὗτοι μετέβησαν ἐγγὺς τοῦ μεγάλου Βασιλέως εἰς ἕνα ὑποτελῆ σατράπην του καὶ ἐδήλωσαν τὴν ταὐτότητα καὶ τὴν ἀποστολήν των, ὁ Πέρσης σατράπης τοὺς εἶπε: «καὶ δὲν λυπᾶσθε τὴν νεότητά σας;». «Ἔχεις ἄδικον, ἀπήντησαν οἱ δύο νεαροὶ Σπαρτιᾶται, διότι δὲν ἔμαθες νὰ ζῇς ἐλεύθερος». Ὅταν δὲ τοὺς παρουσίασεν εἰς τὸν μέγα Βασιλέα του, οὗτος θαυμάσας τὸν ἡρωϊσμόν των τοὺς ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν.

Πολὺ πρὸ τοῦ 1821, διαρκοῦντος τοῦ τότε Ἱσπανικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὁ 18ετὴς τότε Μιαούλης καὶ μετέπειτα ἡρωϊκὸς ναυμάχος, συνελήφθη διὰ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Νέλσωνος, ὡς παραβιάζων τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον ἐπὶ τοῦ πρωραίου ἱστοῦ τῆς Ἀγγλικῆς ναυαρχίδος. Κατὰ τὰ ἀνέκαθεν καθιερωμένα ὁ Ἄγγλος ναύαρχος, ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς του, τοῦ παρεχώρησε τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει. Ὁ νεαρὸς Μιαούλης, ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας του, γονατιστὸς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ λέγει: «Ναύαρχέ μου, δὲν ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴ ζωή, ζητῶ ἀπὸ σένα νὰ μεσολαβήσῃς στὴ μεγάλη σου Κυβέρνησι νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν σκλαβωμένη μου Πατρίδα ἀπὸ τὸν φοβερὸ Τουρκικὸ ζυγό». Καὶ ὁ ναύαρχος κατασυγκινημένος τοῦ ἐχάρισε τὴ ζωή. Τέτοιους, μυριάδες νέους καὶ νέες καὶ ἱστορικὰ παραδείγματα ἔχει νὰ προτάξῃ καὶ νὰ παρατάξῃ ἡ αἰωνία καὶ ἱστορική μας Φυλὴ καὶ τέτοιους νέους καὶ νέες θέλει νὰ δημιουργήσῃ τὸ Νέον Κράτος, ποὺ σοφὰ καὶ πατρικὰ διαπαιδαγωγεῖ καὶ ποδηγετεῖ ὁ Ἰω. Μεταξᾶς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1824, ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις εὑρίσκετο εἰς κρίσιμον σημεῖον κι' οἱ ἀγωνισταὶ της ἀλληλοεσπαράσσοντο, πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας ἦτο τότε ὁ λόρδος Πάλμερστον, τοῦ φιλοτούρκου κόμματος τῶν Τόρεων. Εἰς ἕνα του δὲ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον προσέφερε πρὸς τοὺς βουλευτάς του εἰς μίαν λέσχην, ἕνας φιλέλλην βουλευτὴς τοῦ λέγει: «Διατί κ. Πρόεδρε, ἀντιτίθεσθε εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος;», ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν λιμένα καὶ δείχνει ἕνα πλοῖο καὶ τοῦ λέγει: «Βλέπεις τὸ μικρὸ αὐτὸ πλοιάριο, μόλις 25 τόννων; εἶνε Ἑλληνικόν. Μὲ τὸ πλοιάριο αὐτὸ οἱ ναυτικοί μας μόλις τολμοῦν νὰ διαπλεύσουν τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης. Καὶ αὐτὸ ἀψηφῶν θυέλλας καὶ πειρατὰς ἔρχεται φορτωμένο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας! Ἐὰν τὸν λαὸν αὐτὸν μὲ τέτοιους ἀτρόμητους θαλασσολύκους ἐλευθερώσωμεν, τί θὰ γίνῃ τὸ Ἀγγλικὸν ἐμπορικὸν ναυτικόν;» καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τότε καὶ τώρα.

Ὅπως καὶ τότε, ποὺ ἡνωμένοι οἱ ἐμπορικοὶ στόλοι τῆς Εὐρώπης πλὴν τῆς Ἀγγλίας ἦσαν κατώτεροι ὑποδούλου ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ στόλου καὶ σήμερα τὸ ἐμπορικό μας ναυτικὸ διαπλέει ὑπερήφανο καὶ θαρραλέο τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανοὺς καὶ συναγωνίζεται καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐμπορικὸ στόλο τῆς Ἀγγλίας. Τέτοιος ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ὁ Ἕλλην δαιμόνιος νοῦς, ἔμπορος καὶ ναυτικὸς ἀνώτερος ὅλων. Τέτοιας φυλῆς ἀπόγονοι εἴμεθα καὶ ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν τὴν καταγωγήν μας καὶ νὰ συναισθανώμεθα τὴ βαρειὰ καὶ μεγάλη ἀποστολὴ ποὺ μᾶς ἀνέθεσεν ὁ Ἀρχηγός μας.

Ἴσως Ἑλληνικὴ Νεολαία, αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ἀπὸ μᾶς ὁ Ἀρχηγός μας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους, σοῦ φαίνεται δύσκολο καὶ ἀδύνατο. Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἡρωϊκὸς ἀγωνιστὴς καὶ ἄφθαστος πυρπολητὴς Κωνσταντῖνος Κανάρης, ἠθέλησε νὰ πυρπολήσῃ τὸν Αἰγυπτιακὸ στόλο μέσα στὰ λιμάνια τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ λόγῳ ἐναντίων ἀνέμων ἀπέτυχε, γυρνῶντας πίσω στὴν Ἑλλάδα καὶ μέσα στὸ κανάλι τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐζήτησε ἀπὸ ἕνα πολεμικὸ Αὐστριακὸ τρόφιμα καὶ νερό, ὁ Αὐστριακὸς κυβερνήτης, ὅταν τοῦ τὰ ἔδωσε τοῦ ἐζήτησε χρήματα. Ὁ Κανάρης τοῦ ἔδωσε ὑπογεγραμμένη μιὰ ἀπόδειξι καὶ τοῦ λέγει: «Νά, πάρε αὐτὸ τὸ χαρτὶ καὶ θὰ στὰ πληρώσῃ τὸ Κράτος μου...». Καὶ ἔχετε Κράτος βρὲ Ρωμηέ; τοῦ λέγει. «Δὲν ἔχομε μωρὲ Φράγκο, ἀλλὰ θὰ φκιάξουμε».

Καὶ πράγματι, ὅταν μὲ ὑπερανθρώπους μόχθους, θυσίες καὶ αἷμα, ἡ Ἑλλὰς ἔγινε βασίλειο ἐλεύθερο καὶ μετὰ κάμποσα χρόνια, ποὺ ἦτο Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὁ ἴδιος ὁ Κανάρης, ὁ Αὐστριακὸς κυβερνήτης εὑρέθηκε στὴν Ἑλλάδα, θυμήθηκε τὸ χρέος τοῦ Κανάρη, τὸν ἐπεσκέφθη στὸ Ὑπουργειό του, τοῦ ἔδειξε τὴν χρεωστικὴ ἀπόδειξί του, ὁ Κανάρης ἀμέσως τὸν ἐπλήρωσε εἰς τὸ πενταπλάσιον λέγοντάς του: «Εἶδες, καπετάνιο μου, ποὺ ἐφκιάξαμε Κράτος;». Ἐάν, λοιπόν, ὁ Κανάρης, τότε ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ ἐλευθερία ἐθεωρεῖτο ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς πρᾶγμα ἀδύνατον, σωστὴ οὐτοπία καὶ αὐτὸς νέος σὰν καὶ μᾶς καὶ μαζί του ὅλη ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία τοῦ 1821 εἶχε μέσα της βαθειὰ πιστέψει ὅτι στὸν ὑπεράνθρωπο ἀγῶνα της θὰ νικοῦσε, χωρὶς καμμιὰ ὑποστήριξι, καμμιὰ προετοιμασία, κανένα μέσο, ἀλλὰ μὲ μονάχα τὸ Ἐθνικὸ ἰδανικό, τὴν αἰσιοδοξία, τὴν πίστι καὶ πεποίθησι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα της γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ δούλου Ἔθνους καὶ τὸ ἐπέτυχαν οἱ ἀθάνατοι ἐκεῖνοι μάρτυρες καὶ ἥρωες, ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε καὶ μᾶς δίδει τὸ ἐλεύθερο καὶ διωργανωμένο Κράτος μας ὅλα τὰ μέσα, ἠθικὰ καὶ ὑλικά, ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ γιὰ νὰ φκιάξουμε καὶ δημιουργήσουμε κάτι τὸ νεώτερο, τὸ ἀνώτερο, τὸ ἄφθαστο καὶ ὑπέροχώτερο, ποιὰ ἱερὰ ὑποχρέωσι καὶ ἀποστολὴ ἔχουμε, καὶ τί πρέπει νὰ κάμουμε; Ἔχουμε ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστη ὑποχρέωσι καὶ καθῆκον νὰ τὸ νοιώσουμε βαθειά, νὰ τὸ πιστέψουμε ὅτι εἴμαστε κληρονόμοι καὶ ἀπόγονοι ἐκείνων ποὺ μᾶς ἐχάρισαν τὴν ἀθάνατη ἡρωϊκὴ καὶ πνευματικὴ δόξα, τὴ λευτεριά μας. Ὀφείλουμε νὰ ἐνθουσιασθοῦμε μὲ φλόγα, δύναμι καὶ ζωή, μὲ θυσία ἐν ἀνάγκη καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μας.

Δὲν ἐγγραφόμεθα Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσες τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ νὰ φορᾶμε στολὲς καὶ γαλόνια γιὰ ἐπίδειξι καὶ νὰ παρελαύνωμε στὶς ἐθνικὲς ἑορτὲς μονάχα. Ἡ ἀποστολή μας εἶνε βαρειά, μεγάλη καὶ ἱερή. Δὲν ἀνήκουμε στὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ στὸ Κράτος, γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴ μεγαλουργία του πρέπει νύχτα καὶ μέρα νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ ἀφιερώνουμε τὸ νοῦ καὶ τὴ σκέψι μας, νὰ τὸ μεγαλώσουμε καὶ νὰ πραγματοποιήσουμε τὸ ὄνειρο ποὺ ὡραματίσθηκε ὁ Ἀρχηγός μας καὶ τὸ νεώτερο πολιτισμὸ νὰ τὸν κάμουμε πραγματικότητα.

Τελειώνουσα τὴν παροῦσα μου διάλεξι θὰ ἀναφέρω μερικὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἄρθρο τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1935, τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἐθνικοῦ διχασμοῦ, ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Νεολαία, καὶ λέγει ἐν ἐπικεφαλίδι:

«Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΝΕΑ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ ΤΑ ΙΔΕΩΔΗ, ΠΟΥ ΣΥΝΕΤΡΙΨΕΝ Η ΘΕΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΧΑΣΜΟΥ».

«Νεότης χωρὶς ἰδανικὸν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ. Οἱ νέοι διὰ νὰ ζήσουν καὶ μὴ μαρανθοῦν προώρως ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἔχουν πίστιν εἰς τὰ μεγάλα ἰδεώδη, ἥτις νὰ τοὺς κεντρίζῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, νὰ ἐξουδετερώνῃ μέσα εἰς τὴν ψυχήν των τὰς ἐναντιότητας τῆς τύχης, νὰ τοὺς διατηρῇ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει οὔτε νεότης, οὔτε δημιουργία, καὶ ἐν γένει νὰ δίδῃ νόημα εἰς τὴν ζωήν των καὶ συνείδησιν τοῦ νοήματος αὐτοῦ». Καὶ συνεχίζει: «Ὀφείλομεν νὰ ἐπαναστρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν δρόμον μας. Ἄλλο ἰδεῶδες δυνάμενον νὰ οἰστρηλατήσῃ τοὺς Ἕλληνας, νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχήν των, νὰ δώσῃ σκοπὸν καὶ νόημα εἰς τὴν ζωήν των, καὶ νὰ τοὺς συνδέσῃ ὅλους ἀλληλεγγύως πρὸς τὰ μεγάλα ἔργα, δὲν εἶνε παρὰ τὸ Ἐθνικὸν ἰδεῶδες. Ζῇ καὶ ὑφίσταται ἡ Μεγάλη Ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀρχαίων προγόνων μας ζωντανὸν ἀπαύγασμα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἰδιοφυΐας τῆς Φυλῆς μας. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ νεότης δύναται νὰ τὴν ἁρπάσῃ, πλήρης πίστεως εἰς τὰς χεῖρας της καὶ μὲ αὐτὴν ὡς σημαίαν νὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἄνευ δισταγμοῦ, συγχύσεων καὶ ἀνησυχιῶν, παρασύρουσα τὰ πάντα εἰς τὸν δρόμον της».

Αὐτὰ ἔγραφε ὡς ἐπίλογον ὁ Ἀρχηγός μας πρὸ τεσσάρων ἐτῶν.

Μέσα σὲ τέτοια ἀτμόσφαιρα ἐθνική, πατριωτικὴ πρέπει νὰ βαπτίζεσαι Ἐθνικὴ Νεολαία γιὰ νὰ εὕρῃς τὸ δρόμο σου καὶ νὰ πραγματοποιήσῃς ἐκεῖνο ποὺ ζητεῖ ἀπὸ σένα ὁ μεγάλος μας Ἀρχηγός.

ΣΤΟΡΓΗ — ΠΑΤΡΙΣ — ΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ — ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ
ΚΑΘΗΚΟΝ

μᾶς καλοῦν στὴ Σημαία τῆς Πατρίδος, στὶς φάλαγγες τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἀπὸ μᾶς καὶ μὲ μᾶς, ὄχι ἐκφυλισμένο ἀλλὰ ὑγιές, ἑνωμένο καὶ πειθαρχημένο Κράτος. Ἑλλὰς νέα, ἀνταξία τῶν ἡρώων καὶ ἀγωνιστῶν της, τῶν Μεγάλων Μυστῶν τοῦ ἀθανάτου προγονικοῦ πνεύματος.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!
— Ζήτω ὁ Βασιλεύς μας!
— Ζήτω ὁ Διάδοχος!
— Ζήτω ὁ Ἀρχηγός μας!
— Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου!
— Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΛΟΥΚΙΔΟΥ

Η Ε.Ο.Ν. ΚΙΛΚΙΣ

Φαλαγγῖται Μαυρονερίου—Κιλκὶς ἐν παρατάξει

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ κ. ΤΖ. ΚΑΪΜΗ

Τὸ μεγάλο γεγονός, ποὺ συνέβη ἀπότομα στὴν Ἀνατολή, ἡ κήρυξις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἔλυσε ἀμέσως τὸν ἐφιάλτη τῆς εἰδωλολατρείας. Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὴν πραγματικὴ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινοῦ πατέρα τῶν ἀνθρώπων καὶ δημιουργοῦ τοῦ κόσμου.

Ἡ νέα θρησκεία δὲν ἀπαιτοῦσε οὔτε μεγαλόπρεπους ναούς, οὔτε λαμπρὰ συμβολικὰ εἴδωλα, ἀλλὰ μονάχα τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ ἁπλότης τῆς θρησκείας δὲν ἐμπόδιζε τὴ συνέχεια τῆς Ἑλληνιστικῆς παραδόσεως στὴν τέχνη, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν Χριστιανῶν.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πρώτη Χριστιανικὴ τέχνη δὲν ἤτανε ἁγιογραφική. Εἶχε ἁπλούστατα χαρακτῆρα διακοσμητικό, γιὰ τοῦτο οἱ ζωγράφοι μεταχειριζόντουσαν τὰ συνηθισμένα θέματα τῆς μυθολογίας.

Δείγματα τῆς πρωτόγονης αὐτῆς χριστιανικῆς τέχνης ὑπάρχουν περισσότερα στὴ Ρώμη. Γιατὶ στὰ χρόνια ἐκεῖνα, τῆς πρώτης χριστιανικῆς ζυμώσεως, ἡ Ρώμη ἤτανε τὸ κέντρον τῆς νέας θρησκείας.

Εἴπαμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι σήκωσαν τὴ ξεπεσμένη ἑλληνιστικὴ τέχνη καὶ τῆς ἔδωσαν τὴ σφραγῖδα τους. Μεταξὺ ὅμως τοῦ 1ου καὶ τοῦ 2ου αἰῶνος μ. Χ., ἀφοῦ ξέπεσε καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ τέχνη, παίρνει ἀφετηρία ἡ πρώτη Χριστιανικὴ τέχνη, ποὺ μᾶς εἶναι γνωστὴ σήμερα ἀπὸ τοὺς τάφους τῆς Ρώμης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Πομπηΐας.

Ἀλλὰ πιὸ χριστιανικὴ σφραγῖδα ἔχουνε οἱ ζωγραφιὲς τῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης.

Τὰ πολυάριθμα μωσαϊκὰ καὶ φρέσκα σκορπισμένα σ' ὅλη τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀφρική, μολονότι φανερώνουν μιὰ μέτρια τέχνη, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα, γιατὶ μᾶς δείχνουν, πῶς ἐξελίχθηκε ὁ νέος διακοσμητικὸς ρυθμός.

Ἂν τώρα μελετήσουμε τὰ παραπάνω μωσαϊκὰ καὶ φρέσκα, θὰ δοῦμε, ὅτι ἡ Ἑλληνιστικὴ αὐτὴ παράδοση ἀφωμοίωσε ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰταλικοῦ κλίματος, δηλαδὴ τὴ στρογγυλότητα καὶ τὴ χλιαρὴ μαλακότητα τοῦ τόνου, ποὺ εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸν Ἑλληνικὸ λιτὸ καὶ στεγνὸ τόνο.

Στὴν Πομπηΐα ἀπὸ τὸν 1ο αἰῶνα μ. Χ. ἀρχίζει νὰ ἐπικρατῇ μιὰ καθαρὰ ρεαλιστικὴ ζωγραφικὴ ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἰμπρεσσιονισμὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Μιὰ ζωγραφικὴ δηλαδή, ποὺ πασχίζει νὰ βρῇ τὴ γλυκειὰ καὶ τὴν ἐλεύθερη ἀπόδοση τῶν φωτοσκιάσεων ἀπαράλλαχτα, ὅπως φαίνονται στὴ φύση κατ' ἀντίθεσιν μὲ τὸ βυζαντινὸ σύστημα ποὺ θὰ συστηματοποιήσῃ τὴν φωτοσκίασι αὐτὴ ὅπως θὰ τὸ ἐξηγήσουμε καλλίτερα στὰ ἀκόλουθα κεφάλαιά μας.

Οἱ τοιχογραφίες τῆς Πομπηΐας ἐκδηλώνουν, ὅτι ὑποτάσσονται σὲ μιὰ πολὺ δυνατὴ τεχνικὴ ποὺ ἴσως εἶχε πρωτύτερα διαμορφωθῇ στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ ὁποία θὰ σταθῇ ἀργότερα γερὸ θεμέλιο τῆς βυζαντινῆς τέχνης.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο λοιπὸν αἰῶνα μ.Χ. ἡ Ἑλληνιστικὴ παράδοση τῆς τέχνης καὶ εἰδικὰ ἡ ζωγραφική, ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται στὴ Ρώμη καὶ στὴν Ἰταλία μ' ἕνα πρωτότυπο ρεαλισμό. Ἀλλὰ στὴν Ἀνατολὴ εἶχε πάρει στὸ μεταξὺ τροπὴ πολὺ διαφορετικὴ καὶ θὰ δώσῃ τὴ πρώτη ὤθηση στὴ βυζαντινὴ ἁγιογραφία.

★

Οἱ κατακόμβες τῆς Ρώμης, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν τὰ πρῶτα χριστιανικὰ κειμήλια τῆς τέχνης, εἶναι ὑπόγειες στοές, ὅπου οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ θάβανε τοὺς νεκρούς τους. Αὐτὴ ἡ τέχνη ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 100 μ. Χ. καὶ τελειώνει στὰ 420 μ. Χ. ὅταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκήρυξε τὸν Χριστιανισμὸ ἐπίσημη θρησκεία τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἵδρυσε τὴν Κωνσταντινούπολι. Στὸ μεταξὺ οἱ Γότθοι — βάρβαρες φυλὲς ἀπὸ τὸ Βορρᾶ — εἶχαν καταλάβει τὴ Ρώμη καὶ οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες κατέφυγαν στὴ Ραβέννα. Ἡ νέα χριστιανικὴ τέχνη, ἡ βυζαντινὴ θὰ συγκεντρωθῇ τόσο στὴν Πόλη ὅσο καὶ στὴ Ραβέννα ὅπως θὰ ποῦμε ἀκολούθως.

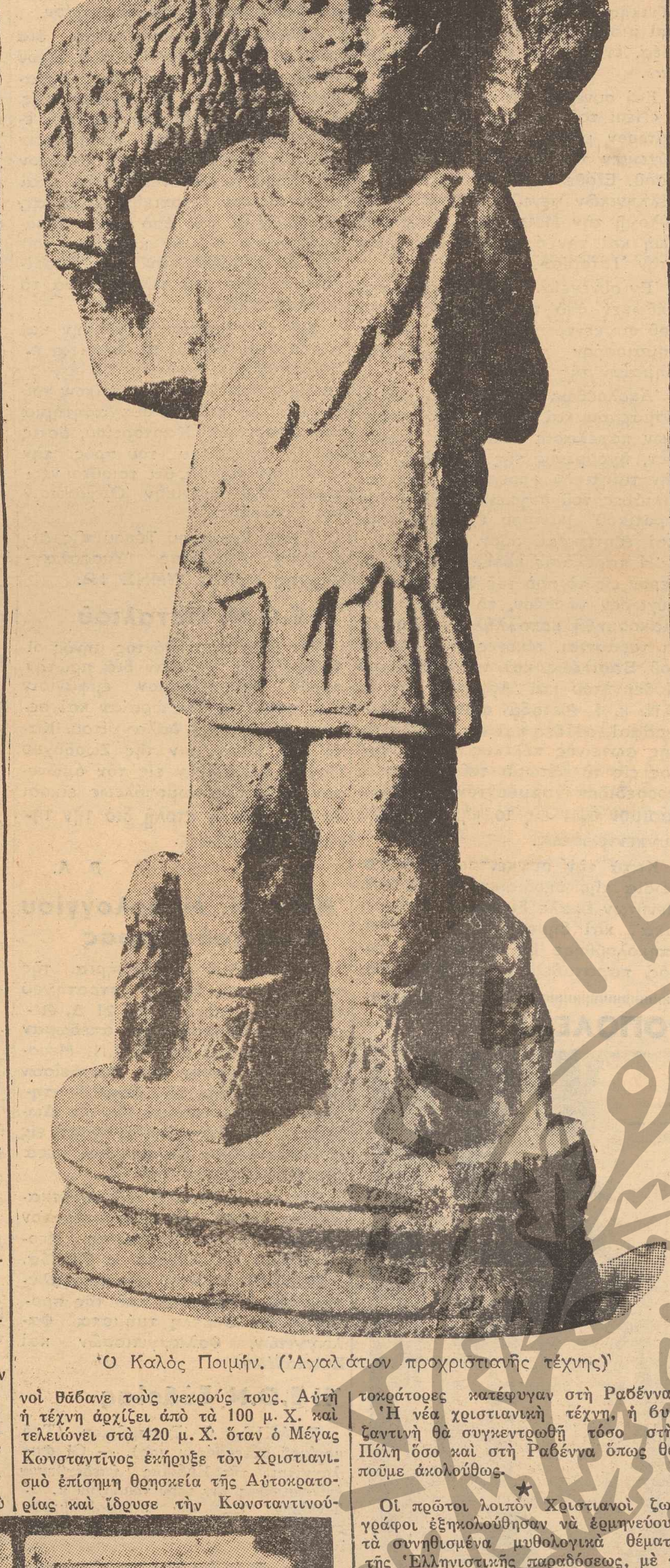

Ὁ Καλὸς Ποιμήν. (Ἀγαλμάτιον προχριστιανικῆς τέχνης)

★

Οἱ πρῶτοι λοιπὸν Χριστιανοὶ ζωγράφοι ἐξηκολούθησαν νὰ ἑρμηνεύουν τὰ συνηθισμένα μυθολογικὰ θέματα τῆς Ἑλληνιστικῆς παραδόσεως, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι καταργοῦσαν ὁλότελα τὸ γυμνό, ἀπέφευγαν νὰ κάνουν ἀγάλματα καὶ περιωρίζονταν μόνο στὴν ἁγιογραφία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀκόμα ὕφος χριστιανικό.

Ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας μυστικῶν συμβόλων τῆς νέας θρησκείας ἐξεδηλώθη ἀμέσως. Ὁ Ὀρφεύς, ποὺ εἶχε πάρει, καθὼς εἴπαμε, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Καίσαρος, μοιάζει τώρα μ' ἕνα καλὸν ποιμένα, ποὺ κάθεται ἀνάμεσα στὸ κοπάδι του. Μὲ αὐτὸ θέλανε νὰ παραστήσουνε τὸ Χριστό.

Τὸ ψάρι ποὺ συμβολίζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐγράφετο στὶς εἰκόνες μὲ τὰ γράμματα (Ι.Χ.Θ.Υ.Σ.). Ἡ περιστερὰ συμβόλιζε τὴν αἰωνιότητα καὶ ἡ ἄγκυρα τὴ σωτηρία. Αὐτὰ στάθηκαν τὰ πρῶτα σύμβολα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ Χριστιανισμὸς ὑπερίσχυσε τῆς εἰδωλολατρείας, οἱ Χριστιανοὶ ἄρχισαν νὰ κτίζουν πλούσιες σαρκοφάγους, ὅπως κάνανε κι' οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, στολισμένες μὲ ὑπέροχα ἀνάγλυφα. Τώρα ὅμως τὰ θέματα δὲν εἶναι μυθολογικά, ἀλλὰ βιβλικὰ ἀνακατωμένα μὲ ὑπολείμματα τῆς εἰδωλολατρείας, ὅπως Μέδουσες, μικροὶ Ἔρωτες κλπ.

★

Στὸ Βυζάντιον ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε ἱδρύσει τὴ Νέα Ρώμη. Γιὰ τοῦτο καὶ ὠνομάστηκε Κωνσταντινούπολη, κι' ἔγινε πρωτεύουσα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου καὶ ἐκηρύχτηκε ἐπίσημα ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία τὸ 420 μ. Χ. Ἀργότερα ὅταν θὰ βασιλέψῃ ὁ Ἰουστινιανὸς ἡ Ἑλληνιστικὴ τέχνη θὰ πάρῃ ἕνα νέο λαμπρὸ χαρακτῆρα, Ἑλληνικό, καὶ θὰ ὀνομασθῇ βυζαντινή.

Τώρα πιὰ ἡ νέα θρησκεία θέλει νὰ φανῇ μὲ ὅλη τὴ δόξα της, μὲ ὑπερήφανους ναοὺς καὶ μὲ λαμπρὲς εἰκόνες.

Πρότυπα τοῦ πρώτου Χριστιανικοῦ ναοῦ ὑπῆρξαν τὰ Ρωμαϊκὰ παλάτια, ἐκεῖνα, ποὺ τὰ λέγανε Βασιλικές.

Ἀρχικῶς οἱ Βασιλικὲς ἐστέγαζαν ἀγορές, στὶς ὁποῖες μιλοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι ἡγήτορες πρὸς τὸ πλῆθος.

Οἱ Βασιλικὲς αὐτὲς εἶχαν σχῆμα ὀκτάγωνο καὶ ἄλλες εἶχαν τρούλλους. Σιγὰ - σιγὰ μὲ τὴν ἕνωση τοῦ ὀκταγώνου καὶ τοῦ τρούλλου διεμορφώθη ἕνας νέος τύπος Χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο στὴν Ἀθήνα μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ τὴν ἐξέλιξη αὐτὴ τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἀνάγκη νὰ διαμορφωθοῦν νέα διακοσμητικὰ σύμβολα γιὰ νὰ στολίζουν μὲ μεγαλύτερη λαμπρότητα τὶς νέες ἐκκλησίες ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐκδηλώνεται. Τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ, ὁ ἄκανθος, τὸ σταφύλι, τὸ τριαντάφυλλο στάθηκαν κατάλληλα μοτίβα γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἐνῷ οἱ ἐνδυμασίες τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ τῶν Εὐπατριδῶν στολίζονται μὲ ἄλλα σύμβολα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν φαντασία τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως πάνθηρες, λεοντάρια καὶ ἄλλα φανταστικὰ ζῷα.

Τότε ἤκμαζε στὴν Περσία ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Σασσανιδῶν ἕνας λαμπρότατος πολιτισμός, ποὺ διεδόθη παντοῦ.

Ἡ μικρογραφία καὶ ἡ κομψοτεχνία ἀκμάζουν. Στὴν ἀρχιτεκτονικὴ ἐπαναφέρεται ἡ χρῆσις τοῦ θόλου.

Μὲ τὴ νέα αὐτὴ ἐπίδραση ἐπὶ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐκτίσθη ὁ πρῶτος ὑπέροχος Χριστιανικὸς Ναός, ἡ Ἁγία Σοφία. Παράλληλα ἔχουν τεθῆ αἱ βάσεις τῆς βυζαντινῆς οἰκονογραφίας.

★

Εἴπαμε, ὅτι ἡ πρώτη μορφὴ τοῦ Χριστοῦ στὴ Ρώμη ἤτανε ὁ Καλὸς Ποιμένας, πολὺ πρωτύτερα ὅμως στὴν Ἀνατολὴ εἶχε διαμορφωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πορτραίτου ἕνας νέος τύπος Χερουβείμ, ποὺ στάθηκε θεμέλιο γιὰ νὰ δοθῇ φυσιογνωμία στὰ πρόσωπα τοῦ βιβλικοῦ μύθου. Στὴ Μεσοποταμία βρέθηκαν προσφάτως ἐρείπια ναῶν μὲ τοιχογραφίας τῶν ἐπεισοδίων τῆς Γραφῆς, μὲ τὴν φυσιογνωμία τῶν Χερουβείμ, ποὺ εἶναι ἀρχαιότερες ἀκόμη τῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης, καὶ ὑποτίθεται, ὅτι ἡ ζωγραφικὴ αὐτὴ παίζει μᾶλλον ρόλο ἁγιογραφικὸ παρὰ διακοσμητικό.

Γιὰ τοῦτο οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ λένε, ὅτι οἱ τοῖχοι ἐκεῖνοι οἱ «γεγραμμένοι», δηλαδὴ κατὰ τὴν ἔκφρασή τους «οἱ μουντζουρωμένοι» βεβήλωναν τοὺς ναούς.

Ὅταν ὅμως ἄλλαξε ἡ κακὴ αὐτὴ νοοτροπία ἡ πρώτη φροντίδα τῶν Ἑλλήνων ἁγιογράφων ἤτανε νὰ καθορίσουν τὴ φυσιογνωμία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ τὸ ὕφος τῶν Χερουβεὶμ ἢ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, ἀλλὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ τύπου.

Καὶ ἔτσι δημιούργησαν τὴν αὐστηρὴ μορφὴ τοῦ Παντοκράτορα, φωτισμένη ἀπὸ τὰ παρακάτω λόγια τοῦ Εὐσέβου:

«Οἱ θόλοι τοῦ κόσμου εἶνε γι' Αὐτὸν Θρόνος, ἡ γῆ εἶνε τὸ σκαμνί του, ὁ Στρατὸς τοῦ Οὐρανοῦ φυλάει ὁλόγυρά του καὶ οἱ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις εἶνε οἱ δορυφόροι του. Εἶνε ντυμένος μὲ ροῦχα φωτοβόλα καὶ ἔχει ὕφος μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητας. Τὸ κεφάλι του ἔχει ἕνα φωτοστέφανο συμβολικὸ καὶ μὲ τὸ δεξί του χέρι εὐλογεῖ τὴν ἀνθρωπότητα».

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Παντοκράτορος διαμορφώθηκε καὶ ὁ τύπος τῆς Παναγίας, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων.

Στὰ ἑπόμενα κεφάλαια θὰ χωρίσουμε τὴ βυζαντινὴ τέχνη στοὺς διαφόρους κλάδους της: Στὴν Εἰκονογραφία, στὴν Ἀρχιτεκτονικὴ καὶ στὴ Διακοσμητική.

Ἡ εἰκονογραφία, ὁ σπουδαιότερος κλάδος τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἔχει πάθει πολλὲς ἀλλαγές, ὅπως θὰ τὸ ἐξηγήσουμε στὰ προσεχῆ κεφάλαιά μας, ἀλλὰ ξεχωρίζει πιὸ χτυπητὰ στὶς δύο κύριες περιόδους: Πρὸ καὶ μετὰ τῆς Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ βυζαντινὴ ζωγραφικὴ τῆς μετὰ τὴν Ἅλωσιν περιόδου φτάνει μάλιστα σὲ ἕνα ἀσκητικὸ καὶ δογματικὸ χαρακτῆρα μοναδικὸ στὴν ἱστορία τῆς τέχνης.

Ἡ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονική, διαμορφώθηκε ὅπως εἴπαμε στὴν περίοδο τοῦ Ἰουστιανεινοῦ ἀλλὰ μετὰ τὶς εἰκονομαχίες θὰ μεταμορφωθῇ λίγο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς Εὐρώπης.

Ἡ διακοσμητική, ὅπως βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὶς εἰκόνες ποὺ παραθέτουμε ἔχει πρωτοτυπία, βασίζεται δὲ εἰς διάφορα ἀρχαῖα μοτίβα. Ξεχωρίζει ἡ διακοσμητικὴ τῶν μαρμαρίνων καὶ ξυλίνων τέμπλων.

Στὰ ἑπόμενα κεφάλαια θὰ περιγράψουμε λεπτομερῶς τὴ χειροτεχνία, τὴ εἰκονογραφία, τὴ βιοτεχνία καὶ τὴ λαϊκὴ τέχνη τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

ΤΖ.. ΚΑΪΜΗΣ

Βυζαντινὰ θωράκια προχριστιανικά

Βυζαντινὰ θωράκια προχριστιανικά

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κον Δ. ΧΑΧΛΑΚΗΝ, ἐνωμοτάρχην. (Ἐνταῦθα): Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς διὰ τὸν πατριωτισμόν σας καὶ τὴν πίστιν σας πρὸς τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Κον Σ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΝ, Φαλαγγίτην (Σταυρούπολιν — Θράκης): Τὸ σταυρόλεξο ποὺ μᾶς στείλατε ἀρκετὰ καλό. Δυστυχῶς ὅμως ἡ «Νεολαία» δὲν δημοσιεύει πρὸς τὸ παρὸν, τοὐλάχιστον, σταυρόλεξα.

Κον Π. ΠΑΓΩΝΗΝ: Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς διὰ τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα. Τὸ ποιηματάκι ποὺ μᾶς στείλατε «Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία» δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμον. Οἱ στίχοι του δὲν εἶνε καθόλου καλοί. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις:

«Νηὲς χῶρες τώρα καὶ παληὲς
βαδίζουνε ἀντάμα
Ἐμπρὸς πηγαίνει ὁ Μωρηᾶς,
τὸν ἀκλουθᾷ ἡ Δράμα!».

Ὅπως βλέπετε αὐτοὶ δὲν εἶνε στίχοι. Διὰ νὰ κάμετε ὁμοιοκαταληξίαν μὲ τὸ «ντάμα» κατασκευάσατε τὸν κακὸ στίχο «...ἀκλουθᾷ ἡ Δράμα!». Τώρα γιατὶ πηγαίνει μπροστὰ ὁ Μωρηᾶς καὶ ἔπειτα ἀκλουθᾷ ἡ Δράμα, αὐτὸ μονάχα ἐσεῖς τὸ ξέρετε. Καὶ μιὰ συμβουλή: Μὴ γράφετε στίχους.

Δίδα ΑΓ. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ, Φαλαγγίτισσαν. (Ἐνταῦθα): Αἱ ἐκθέσεις σας ποὺ μᾶς στείλατε: «Τί ὀφείλω πρὸς τοὺς γονεῖς» καὶ «Ἐκδρομὴ στὴ Βαρυμπόμπη» ἀρκετὰ καλές. Ἔχετε ἀρκετὸ ταλέντο. Μιὰ μέρα, ἂν διαβάσετε πρῶτα πολὺ ξένη καὶ ἑλληνικὴ φιλολογία θὰ γράψετε καλά. Μὴ βιάζεσθε νὰ δῆτε τὰ ἔργα σας δημοσιευμένα.

Κον Α. Ι. ΜΕΛΕΤΗΝ, Φαλαγγίτην: Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς διὰ τὸν πατριωτισμόν σας καὶ τὴν πίστιν σας πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Κον Β. Φ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Φαλαγγίτην (Ἰωλαίνην — Πυλίας): Τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στείλατε «Ἡ Ἑλλὰς μας ξανανειώνει» δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμον. Μὰ πρὸς Θεοῦ! πιστεύετε στὰ σοβαρὰ ὅτι αὐτοὶ εἶναι στίχοι:

«Ἡ Ἑλλάς μας ξανανειώνει.
Ἡ Ἑλλάς μας δὲν μποροῦσε,
νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι,
ἀπ' τοῦ διχασμοῦ τὰ βάρη,
καὶ ἀπ' τοῦ κομμουνισμοῦ τὴ πάλη.
Χρόνια ὁλόκληρα εἶχε πέσει,
εἰς ἕνα λήθαργο μεγάλο,
καὶ εἰς τὸ στῆθος της ἐπάνω,
ἔνοιωθε σπαραγμὸ μεγάλο.
Νὰ ξυπνήσῃ ἐζητοῦσε,
γιὰ νὰ λάμψῃ ὡς ἀστέρας
ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους,
καὶ νὰ ζήσῃ ἐλευθέρως».

Ὅπως βλέπετε καὶ σεῖς αὐτὸ δὲν εἶναι ποίημα.

Κον Β. ΒΟΖΙΚΗΝ, λοχίτην (Αἴγιον): Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια.

Κον Σ. Χ. ΣΙΔΕΡΑΚΗΝ, λοχίτην (Χίον): Τὸ ἄρθρον σας ἀρκετὰ καλό. Ἔχει ὅμως μερικὰς ἀτυχεῖς παρομοιώσεις. Γράψετέ το ἁπλούστερα καὶ χωρὶς ἐξεζητημένας παρομοιώσεις διὰ νὰ δημοσιευθῇ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

◆

Ἡ κοινωφελὴς δρᾶσις τῆς Ε. Ο. Ν. Λακωνίας

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς 11ης Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας κ. Σπῦρος Παπαηλίου δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς βαθμοφόρους τῆς περιφερείας συνιστᾷ ὅπως τῇ μερίμνῃ των οἱ φαλαγγῖται Λακωνίας προβοῦν εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν ἁπάντων τῶν ἀγρίων δένδρων τῆς περιφερείας των

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

Ἡ ὁρκωμοσία τῶν φαλαγιτῶν Νενήτων-Χίου

Ἡ προσέλευσις τῶν νέων εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίζεται μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν.

Τὰ συνθήματα τὰ ὁποῖα ἔρριψε ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος εὗρον εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Νομάρχου, ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Χίου καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ κ. Κ. Βαλαντάση τοὺς ἐνθερμοτέρους κήρυκας καὶ ἐρριζοβόλησαν μὲ ἐλπίδας ἐξαιρετικῆς ἀποδόσεως, εἰς τὴν γόνιμον γῆν, ποὺ λέγεται Χιακὴ νεολαία.

Αἱ ὑποδιοικήσεις Ε. Ο. Ν. Χίου τῆς ὑπαίθρου εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁποίων ἔχει συγκεντρωθῆ ὁλόκληρος ἡ νεότης τῶν χωριῶν, ὀργανώνουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἁμιλλώμεναι εἰς τάξιν καὶ πειθαρχίαν, τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν ὑπ' αὐτὰς Φαλαγγιτῶν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτέρων βαθμούχων.

Οὕτω τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο μὲ μοναδικὴν ἐπιβλητικότητα καὶ μέσα εἰς ἕνα περιβάλλον ἐνθουσιῶντος λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχαίρετο τὴν χαρὰν τῆς νεολαίας καὶ ἠσθάνετο τοὺς παλμοὺς καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν της, ἡ ὁρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς ὑποδιοικήσεως Νενήτων, εἰς ἣν ὑπάγονται οἱ Φαλαγγῖται τῶν Κοινοτήτων Βουνοῦ, Καταρράκτου, Μέσα καὶ Ἔξω Διδύμας, Φλατσίων καὶ Παγίδας.

Τὸ θέαμα τῆς παρατάξεως τῶν ὑπερτριακοσίων Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὑπὸ τὸν Ὑποδιοικητήν, Τετράρχην κ. Δημοσθένην Γρηγοριάδην, μέσα εἰς τὸ θαυμασίως διὰ σημαιῶν καὶ ἀψίδων διακεκοσμημένον γήπεδον ἦτο μεγαλοπρεπές.

Τὴν παράταξιν ἐπεθεώρησεν ἅμα τῇ ἀφίξει του ὁ κ. Νομάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἄλλων βαθμούχων. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἐψάλη ἁγιασμὸς καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν. Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλησαν ὑπὸ χορωδίας τῆς ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Νενήτων, τὸ «Πολυχρόνιον», καὶ οἱ Ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολούθως ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὁ κ. Νομάρχης, ὅστις μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐφράδειάν του, ὕμνησε τὴν νεότητα, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς 4ης Αὐγούστου ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν ὡραίων ἔργων, πρὸς δικαίωσιν τῶν πόθων της καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ Ἔθνους.

«Ὁ λαός, εἶπεν ὁ κ. Νομάρχης, ξαναβρῆκε τὴν αἰσιοδοξίαν του, ξαναδοκίμασε τὴν ὁμαδικὴ συγκίνησι καὶ τὸν ὁμαδικὸ ἐνθουσιασμό, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ἔγινε ἕνας νοῦς καὶ μιὰ καρδιά, ἕνα αἷμα καὶ μιὰ ἰδέα, ἕνας λαὸς καὶ μιὰ Ἑλλάδα».

Καὶ συνέχισεν ὁ κ. Νομάρχης:

«Νέοι τοῦ Ἔθνους! Σεῖς περισσότερον μᾶς ἐβοηθήσατε νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ψυχικὴν ἕνωσιν τοῦ λαοῦ. Εἶσθε ὁ χρυσὸς κρῖκος τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν. Ὁ Θεὸς ἂς εὐλογῇ τὴν Μοῖρα σας μέσα στὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀποστολή σας μέσα στὴν Ἱστορία».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Νομάρχης παρέδωκεν ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ συγκεντρωμένου λαοῦ, εἰς τὸν σημαιοφόον τῆς Φάλαγγος τὴν Σημαίαν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἀκολούθως ἐγένετο πρὸ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων παρέλασις ὅλων τῶν τμημάτων, ἡγουμένης τῆς Σημαίας μὲ τὴν τιμητικὴν φρουράν, ἐνῷ αἱ χιλιάδες τοῦ συγκεντρωμένου ἀγροτικοῦ κόσμου ἐχειροκρότουν καὶ ἐζητωκραύγαζον.

Ἡ παρέλασις κατέληξεν ἀργότερον εἰς τὸ πρὸ τοῦ Σχολείου εὐρύχωρον γήπεδον, τὸ ὁποῖον εἶχε διακοσμηθῆ καταλλήλως. Σημαῖαι τεράστιαι, εἰκόνες τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶ, φωτειναὶ ἐπιγραφαί, ἀψῖδες καὶ εἷς ὑπερμεγέθης φωτεινὸς πέλεκυς τοποθετημένος εἰς τὸ ἀέτωμα τοῦ Σχολείου, προσέδιδον χαρμόσυνον καὶ ἑορτάσιμον ὄψιν εἰς τὸ γήπεδον τῆς συγκεντρώσεως.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἡ χορωδία τῆς ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Νενήτων ἔψαλε διάφορα πατριωτικὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια, ἐπηκολούθησε δὲ γλέντι καὶ χορός, παραταθεὶς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁπότε ὁ κ. Νομάρχης καὶ λοιποὶ ἀνεχώρησαν προπεμφθέντες τιμητικῶς καὶ ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

Σ. ΣΙΔΕΡΑΚΗΣ, Λοχίτης τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ε.Ο.Ν. Χίου

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας

Τὴν νύκτα τῆς 26ης πρὸς τὴν 27ην παρελθόντος μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 1.30' μεταμεσονύκτιον ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ δημόσιον δάσος τοῦ χωρίου Καστανιᾶς, ἀπειλοῦσα ὁλόκληρον τὸ χωρίον.

Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη τοῦτο διὰ τῶν κωδωνοκρουσιῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ χωρίου πρῶτοι ἔφθασαν ἐπὶ τόπου οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Καστανιᾶς, οἵτινες καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς. Μὲ ἀληθῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς των οἱ νέοι αὐτοὶ καὶ μετὰ δίωρον ἐντατικὴν ἐργασίαν, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν προσδραμόντων ὀλίγων κατοίκων τοῦ χωρίου κατώρθωσαν νὰ ἐντοπίσουν τὸ πῦρ καὶ τελικῶς νὰ τὸ κατασβέσουν.

Διὰ τὴν θαυμαστὴν τόλμην καὶ αὐτοθυσίαν των οἱ Φαλαγγῖται ἐδέχθησαν τὴν ἐπομένην τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, ὡς καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Δασονόμου Καστορείου, ὅστις καὶ δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Διοίκησιν τονίζει, ὅτι τοιοῦτοι νέοι τιμοῦν τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας.

Ὁ Δ)τὴς Γραφείου Τύπου τῆς Διοικήσεως Λακωνίας Ὑποφαλαγγάρχης ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ ΙΩ.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Πεταλιοῦ

Τὴν 31ην παρελθόντος μηνὸς οἱ Φαλαγγῖται ἔκαμαν διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν των, φέροντες τὴν ὡραίαν καὶ σεμνὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου. Κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς προσῆλθον εἰς τὸν ὁμώνυμον ναὸν τῆς κωμοπόλεως εἴκοσι Φαλαγγῖται ἐν στολῇ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Β. Α.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Μεσολογγίου τιμᾷ τοὺς ἥρωας

Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἥρωος στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 Δ. Θέμελη εἰς Μεσολόγγιον, ἀπέδωσαν τιμὰς τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Μεσολογγίου. Ἐπίσης τὴν ἀφιχθεῖσαν διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων ἀντιπροσωπείαν τῶν ἐκ Δωδεκανήσου νέων, ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν ἀποβάθραν Φαλαγγῖται μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς των.

Εἰς τὴν προτομὴν τοῦ Δωδεκανησίου ἥρωος κατέθεσε στέφανον καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας διὰ τοῦ λοχίτου κ. Γκούβα.

Μετὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων παρήλασαν πρὸ τῆς προτομῆς τοῦ Θέμελη τμήματα Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανέων.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας

ΧΑΛΚΙΣ, 9 Σεπτεμβρίου. (Τοῦ μονίμου συνεργάτου μας). — Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Εὐβοίας ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν νέον νομάρχην κ. Δ. Τοράκην εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὅπου ἀφίκετο τὴν 9ην πρωΐαν.

Ἅμα τῇ ἀφίξει του, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κατηυθύνθη εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν πεσόντων, ὅπου κατέθεσε δάφνινον στέφανον.

Τὴν ἑσπέραν ὁ κ. Νομάρχης ὡς γενικὸς ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὴν κάτωθι ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον:

«Ἐν Χαλκίδι τῇ 9ῃ Σ)βρίου 1938
Ἡμερησία Διαταγὴ
Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας
Πρὸς ἅπαντα τὰ τμήματα καὶ σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας.

Βαθμοφόροι, Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι,

Ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντά μου ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας, ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς θερμὸν χαιρετισμόν. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἡγοῦμαι μιᾶς Ὀργανώσεως ἐνστερνισμένης τὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, μιᾶς Ὀργανώσεως, ἧς τὰ μέλη θέλουσι μείνει πιστὰ εἰς τὸν ὅρκον, ὃν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὤμοσαν καὶ ὃν μετὰ πίστεως καὶ αὐτοθυσίας θέλουσι τηρήσει.

Κραταιωθῆτε καὶ ἀνδρωθῆτε ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σας, δυνηθῆτε καὶ συνεχίσετε τὸ ἔργον, ὅ, ὁ Μεγάλος μας Ἀρχηγὸς Κύριος Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐχάραξεν. Τὸ καθῆκον, ἡ αὐτοθυσία, ἡ ἀρετὴ καὶ εὐποιΐα κύριον μέλημά σας. Καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ πειθαρχία πρὸς τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Συνιστῶ τὴν τήρησιν τῆς ἀπολύτου πειθαρχίας, ἐξ ἧς οὐδεμίαν παρέκκλισιν θὰ ἀνεχθῶ καὶ δὴ ἐκείνων, οὓς ἡ Ὀργάνωσις Ε.Ο.Ν. ἐτίμησε δι' ἀξιώματος, ἵνα οὕτω ἐπιτύχωμεν πλήρως τοῦ σκοποῦ τῆς Ὀργανώσεως.

Θέλω νὰ πιστεύω, ὅτι ἀπευθύνομαι πρὸς ἰδανικοὺς μαχητὰς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ οὕτω εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία οὔτε νὰ ἐλέγξω κἂν ἐλαχίστην παράβασιν.

Ζήτω ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς.
Ζήτω ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Κύριος Ἰωάννης Μεταξᾶς.
Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Νομάρχης
Ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας
Δ. ΤΟΡΑΚΗΣ».

Ὁ κ. Νομάρχης ἐδέχθη τὴν μεθεπομένην τοὺς βαθμοφόρους τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε διαφόρους ὁδηγίας.

«Ἡ Ὀργάνωσίς μας, εἶπεν ὁ κ. Τοράκης, θέλει ἐκλεκτοὺς νέους. Ἐὰν εἴτε ἐκ λάθους, εἴτε ἐκ προθέσεως, ἄτομα παρεισφρήσαντα εἰς τὴν Ὀργάνωσιν φέρωνται ἀντιθέτως πρὸς τοὺς σκοπούς της, θὰ ἀποκόπτωνται καταδικαζόμενα εἰς κοινὴν χλεύην καὶ περιφρόνησιν. Χαλυβδωθῆτε μὲ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, χαλυβδωθῆτε μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, διότι αὔριον θὰ κληθῆτε νὰ μᾶς ἀντικαταστήσετε».

Ὁμιλῶν ἐν συνεχείᾳ διὰ τὸ τεράστιον ἐνδιαφέρον τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ διὰ τὴν Ὀργάνωσιν, λέγει εἰς μίαν ἐγκύκλιόν του ὁ Ἀρχηγός:

«Ὅλα τὰ ἔργα μας καὶ τὰ πλέον κολοσσιαῖα δὲν θὰ ἔχουν κανένα σκοπόν, ἐὰν δὲν δημιουργήσωμεν μίαν ἰδανικὴν Νεολαίαν. Εἶνε τεράστιον, λοιπόν, λέγει ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας. Ὀνειρεύεται μίαν ἰδανικὴν Νεολαίαν μὲ ἁγνοὺς πατριωτικοὺς σκοποὺς καὶ ἐπιδιώξεις. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐργασθῶμεν ἐντατικά, διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ὑψηλήν μας ἀποστολήν». Τελευτῶν ἐκφράζει τὴν πεποίθησίν του, ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας θὰ γίνῃ πρότυπον Διοικήσεως.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου του ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα. Ἀπήντησε δι' ὀλίγων ὁ κ. Περ. Διοικητὴς καὶ ἔπειτα ὁ κ. Γενικὸς ἐπεθεώρησε τὰ Γραφεῖα ἐκφράσας τὴν ἱκανοποίησίν του. Ἡ ἀναχώρησίς του, ἀργότερον, ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς συγκεντρωμένους βαθμοφόρους καὶ Φαλαγγίτας νὰ τὸν ἐπευφημήσουν ζωηρότατα.

Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Φαλαγγῖται ἐπαρχιακῶν τμημάτων ἐπισκεπτόμενοι τὸν Παρθενῶνα κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ ΣΤΟ
ΦΑΛΑΓΓΙΤΗ ΚΙ'
ΑΥΤΟΣΟΘΑΝΑΤΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΟΙΑ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Ο ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

«Ἡ νεολαία εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους, ἡ νεολαία εἶναι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ παντὸς θέλομεν νὰ δώσωμεν τὴν ψυχήν μας ὅλην καὶ ὅλα μας τὰ μέσα γιὰ νὰ σώσωμεν τὸ μέλλον τῆς χώρας. Ὅταν ἔκανα τὴν 4ην Αὐγούστου εἶχα πρὸ παντὸς ὑπ' ὄψει μου ἐσένα ἑλληνικὴ νεολαία».

Οἱ νέοι εἰς τὴν διαρκῆ, αἰωνίαν, καθολικὴν καὶ φυσικὴν ἀνανέωσιν τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους, ὅπερ εἶνε τὸ μέρος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, εἶναι οἱ αἰώνιοι πρωτοπόροι. Ὁ ἀναλλοίωτος, ἀπαράγραπτος καὶ καθολικὸς φυσικὸς νόμος τῆς ζωῆς ἐπιτάσσει ὅπως οἱ νέοι εἶνε οἱ διαρκῶς πρόγονοι τῶν ἐναλλασσομένων ἀνθρωπίνων γενεῶν.

Οἱ νέοι, ὡς μία ἄμεσος καὶ διαρκὴς ἐκδήλωσις τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε ἀπὸ αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων οἱ πρωτοπόροι τῆς ζωῆς διὰ τοὺς ἑξῆς ἑπομένους τέσσαρας λόγους ἤτοι:

1) Διότι εἰς τὸν νέον ἐγκέφαλον τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη ν' ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὴν πονηρίαν τῆς σκέψεως, ἀπὸ τὴν οἴησιν τῶν γνώσεων, ἀπὸ τὴν ὑπερτροφίαν τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησιν μὲ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, τὰ πάντα ἔχουν τὴν διαύγειαν, τὴν λαμπρότητα, τὴν φαντασμαγορικότητα καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ καινούργιου.

2) Διότι ἡ ψυχὴ τοῦ νέου μὲ τὰ μάτια της αὐθορμήτως ἀνοικτὰ πρὸς τὰ πάντα, εἶνε δέκτης λεπτότατος, εὐπαθέσαττος καὶ ἄφθαρτος οἱουδήποτε μηνύματος ἀπὸ τὸν παραστατικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον.

3) Διότι ἡ ζωὴ διὰ τὸν νέον εἶνε τὸ πρῶτον φαντασμαγορικὸν θαῦμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὅταν εἶνε ὑγιὴς καὶ γερὸς σωματικῶς, ψυχικῶς, πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς εἶνε συντονισμένος. καὶ

4) Διότι ὁ νέος μένει ἐκστατικὸς διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸν θαῦμα τῆς ἰδικῆς του τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας αἰσθάνεται ἀκάθεκτον τὸν ρυθμόν της εἰς τὰς ἀρτηρίας του, εἰς τὴν σκέψιν του καὶ εἰς τὴν ψυχήν του.

Ἡ Νεότης εἶνε ὁ παράγων καὶ ἡ ὁρμὴ τῆς δημιουργίας, ἐὰν διὰ τὴν τελειότητα, ἀρτιότητα, συμμετρικότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς δημιουργίας ἀπαιτῆται ἡ ὡριμότης τῆς ἰσοσταθμίσεως ἄνευ τῆς ὁρμῆς καὶ τῆς συμβολῆς τῆς Νεότητος αὐτὴ ἡ ἰσοστάθμισις εἶναι στατική, ἀδρανής, ψυχρὰ καὶ νόθος. Ὅταν ὅμως τὴν ἔχῃ προκαλέσει ἡ θερμὴ τῆς Νεότητος ὁρμὴ τότε αὐτὴ εἶνε διαρκὴς καὶ πλήρης παλμοῦ, εἶνε ἰσοστάθμισις ὄχι πλέον νεκρά, στατική, ψυχρά, ἀλλὰ ζῶσα καὶ δυναμική.

Ἡ Νεότης τέλος εἶνε ἡ ἀστείρευτος πηγὴ τῆς χαρᾶς, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δροσερότητος.

Οἱ νέοι ὅμως διὰ νὰ ζήσουν καὶ διὰ νὰ μὴ φθαρῶσι καὶ μαρανθῶσι προώρως ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἔχωσι πίστιν εἰς τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη, εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξίας καὶ εἰς τὰς ἀκαταλύτους καὶ αἰωνίας ἰδέας τῆς πνευματικῆς τριλογίας — Πατρίς, Θρησκεία, Οἰκογένεια — ἡ πίστις νὰ παρορμᾷ, νὰ κινῇ καὶ νὰ παρωθῇ τοὺς νέους πρὸς τὰ ἐμπρός, νὰ ἐξουδετερώνῃ εἰς τὴν ψυχήν τους τὰς τυχὸν ἐναντιότητας τῆς τύχης, νὰ τοὺς διατηρῇ εἰς τὸ ἀκέραιον τὸν πηγαῖον ἐνθουσιασμόν τους, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει οὔτε Νεότης, οὔτε δημιουργία, οὔτε δυναμικὴ ἰσοστάθμισις, οὔτε δρᾶσις καὶ κίνησις καὶ γενικῶς νὰ δίδῃ νόημα εἰς τὴν ζωὴν τῶν νέων καὶ συνείδησιν τοῦ νοήματος αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις διὰ τοὺς νέους παρελθὸν δὲν ὑπάρχει. Διὰ τοὺς νέους ὑπάρχει παρὸν καὶ ἕνα ἀπέραντον μέλλον.

★

Αἱ Πολιτεῖαι καὶ τὰ Κράτη, ἅτινα ἔχουσι κρατικὴν καὶ ἐθνικὴν συνείδησιν, ἱστορικὸν περιεχόμενον, ἱστορικὸν ἰδανικόν, ἱστορικὸν προορισμὸν καὶ νέον ἱστορικὸν ἄξονα κατευθύνσεως ἔστρεψαν τὴν προσοχήν των, τὴν στοργήν των καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των πρὸς τοὺς νέους. Ἔστρεψαν τὴν μέριμνάν των πρὸς τὴν νεότητα διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὰς δυνάμεις, ἃς διέθεσαν εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἐπίμοχθον ἀγῶνα τῆς ἱστορικῆς των ἀνελίξεως καὶ νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὴν ἀστείρευτον πηγὴν τῆς νεότητος νέας δυνάμεις καὶ νέαν ὄρεξιν πρὸς δρᾶσιν.

Αἱ Πολιτεῖαι καὶ τὰ Κράτη, ἐκεῖνα, ἅτινα εἰς τὴν διαρκῆ μαιανδρικὴν ἐξέλιξιν ἀπέδειξαν τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα καὶ δύναμιν τῆς ἐξάρσεως καὶ ἀνατάσεως εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕψος τῶν αἰωνίων πνευματικῶν ἰδεωδῶν καὶ διὰ τῆς πολυσχιδοῦς δράσεως των συνέβαλον εἰς διατήρησιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἰδεολογικοῦ παράγοντος τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, ὅστις ἐξηγεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν ἰδεολογικῶς καὶ ὠθεῖ τὰ μέλη τῆς ὠργανωμένης ἀνθρωπίνης κοινωνίας πρὸς τὴν πρόοδον, τὴν τελειοποίησιν τῶν κατακτήσεων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεώς των καὶ τῶν συνθηκῶν ἐπὶ νέων καὶ ὑγιῶν ἀρχῶν, ὅστις πολιτισμὸς πλησιάζει ἤδη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἱστορικῆς τελειώσεως, εἰς τὸ νέο κοινωνικοπολιτικοοικονομικὸν σύστημα τῆς εὐπρεπείας, τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς αὐτοπεποιθήσεως καὶ τῆς προόδου, εἰς τὸ σύστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ κυριαρχῇ ἡ ἑνοποιητικὴ προσπάθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὅπερ σύστημα πλαισιοῦται μὲ τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς κατακτήσεις τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, ὅλας τὰς αἰωνίους ἀνθρωπίνας ἀξίας, ταῦτα ἐπιδιώκουν καὶ θέλουν Νεολαίαν μὲ συνείδησιν, Νεολαίαν μὲ ἐπίγνωσιν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, Νεολαίαν δυνατὴν καὶ ὑγιᾶ ὄχι μόνον μὲ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ μὲ περιεχόμενον ἀνθρώπου, Νεολαίαν μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά, μὲ αἰσθήματα καὶ ἰδέας, Νεολαίαν ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ματεριαλισμοῦ τοῦ ὑποτάσσοντος τὰ πάντα εἰς τὴν στυγνὴν καὶ ἀκαλαίσθητον ὕλην, τοῦ ἀρνουμένου οἱανδήποτε θέσιν εἰς τὸ αἴσθημα καὶ τὴν ψυχήν, Νεολαίαν μὲ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ μὲ τὴν ὕφεσιν πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ ὡραίου, Νεολαίαν, ἡ ὁποία εἰς τὸ μεγάλο θέατρον τῆς Ζωῆς καὶ εἰδικῶς τῆς Ἐθνικῆς Ζωῆς νὰ παίζῃ τὸν ρόλον τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἥρωος καὶ τέλος Νεολαίαν ἀξιοπρεπῆ, ἰσχυράν, ἑνωμένην καὶ πειθαρχημένην.

★

Τοὺς Νέους τὰ Κράτη ταῦτα τοὺς ποθοῦν πολίτας συνειδητούς, ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων καὶ τοὺς θέλουν πάλην καὶ ὄχι ἧτταν ὄχι μόνον σάρκας, ἀλλὰ καὶ νοῦν. Τὰ Κράτη ταῦτα τὰ ἰσχυρὰ καὶ δυναμικά, ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου καὶ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος εἰς τὴν ἐθνικὴν κατεργασίαν τῆς Νεολαίας διὰ νὰ καταστήσουν ταύτην φορέα αὐτῶν τῶν ἰδανικῶν.

Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, ἡμέρα μεγαλοπρεποῦς ἐκδηλώσεως τῆς ἱστορικῆς μοίρας, ἥτις θέλει νὰ φανερώνεται εἰς μεγάλα ἄτομα, τὰ ὁποῖα θέτουν τὴν σφραγῖδα τοῦ προσώπου των παντοῦ καὶ κατορθοῦται νὰ διατηρῆται εἰς τὴν ζωὴν τὸ πνεῦμα πέραν ἀπὸ τὸν φυσικὸν θάνατον τῶν γενεῶν καὶ προσδιορίζει τὴν ἱστορικὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου πέραν ἀπὸ τοὺς θεσμούς, τοὺς ὁποίους θέτει κάθε ἱστορικὴ ἐποχή, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ἡ Ἑλλὰς ἐπιστρέφει εἰς τὸν δρόμον τῆς αἰωνίας πηγῆς.

Ἀπὸ τὴν αἰωνίαν αὐτὴν πηγὴν τῆς ἀπαραμίλλου καὶ ἐκλεπτυσμένης πνευματικῆς ζωῆς θὰ ἀντλήσῃ τὰς ἠθικὰς καὶ πολιτικὰς ἀξίας, τὰς ἀξίας ἐκείνας αἵτινες ἔδωσαν τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὰς εὐγενεστέρας περιόδους τῆς ἱστορίας της, καὶ δι' αὐτῶν ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀναζητήσῃ καὶ πάλιν τὸν ὑψωμόν της, τὴν ἐσωτερικήν της τελείωσιν, τὴν δυνατὴν προσέγγισιν πρὸς τὸ θεῖον καὶ ὡραῖον.

Προσέτι ἡ τιτανικὴ δημιουργικὴ προσπάθεια ἀνέλαβε καὶ τὴν ἐθνικὴν κατεργασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἑλληνικῆς Νεολαίας.

Ἡ 4η Αὐγούστου 1936, ἥτις ὡδήγησε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ πεπρωμένου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν νὰ περιφέρεται ὡς ἀδέσποτον ἄτομον εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ.

Ἀλλ' οὔτε εἶνε δυνατὸν ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία, ἡ νεολαία τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Ἱερολοχιτῶν, νὰ καθυστερήσῃ, νὰ μεταβληθῇ εἰς οὐρανὸν τῆς ματεριαλιστικῆς ὀπισθοδρομήσεως πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς παλαιολιθικῆς περιόδου, νὰ χωρίσῃ τὴν τύχην της, νὰ διαζευχθῇ τὴν ὑπόλοιπον ὑψηλόφρονα νεολαίαν καὶ νὰ προστάξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της «Τυφλωθῆτε!»

Ὅταν πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἤκουσε τὸ ὄνομά της εἰς τὸ σεπτὸν προσκλητήριον τῆς ἐθνικῆς ἐπανεγέρσεως μὲ βροντώδη καὶ ζωηρὰν φωνὴν ἑνωμένην ἀπήντησε: Εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ ἤδη ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία πειθαρχημένη καὶ εἰς πυκνὰς φάλαγγας συντεταγμένη καὶ ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς Ἀρχηγούς της, μὲ θάρρος καὶ ὑπερήφανον βλέμμα ἀτενίζει τὴν προοπτικὴν τοῦ ἀπεράντου Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος τοῦ αἰωνίου Μέλλοντος τῆς Νέας Ἑλλάδος τὸ ὁποῖον σφυρηλατεῖται εἰς τὸ ἀμόνι τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ ἀναδημιουργοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Ὅθεν, Ἑλληνικὴ Νεολαία, πρωτοπόρε τῆς Ἐθνικῆς ζωῆς, διάδωσε μὲ ἐθνικὸν παλμὸν καὶ μὲ νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ φανατισμὸν πιστοῦ τὰς Ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, τὸ ὁποῖον ἀνεστήλωσε τὰς ἠθικάς, ἐθνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας καὶ ἦρε τὴν ὑπάρξασαν ἀντίθεσιν, ἥτις ὑπέτρεφε τὴν ἀναρχίαν.

ΙΩΣΗΦ Γ. ΓΑΛΛΙΑΣ
Βαθμοφόρος Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον διέθεσεν ἐν συνόλῳ διὰ τὰς παραστάσεις τῆς «Ἠλέκτρας» εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ 3.000 θέσεις διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα οἱ φαλαγγῖται καὶ αἱ φαλαγγίτισσαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς Πρωτευούσης.

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης παρηκολούθησαν τὴν πρώτην παράστασιν τῆς «Ἠλέκτρας» 50 φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, 60 φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ 40 φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Τὴν παράστασιν τῆς προσεχοῦς Τρίτης θὰ παρακολουθήσουν 600 φαλαγγῖται, τῆς Τετάρτης 650, τῆς Παρασκευῆς 700 καὶ τῆς Κυριακῆς 400.

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου

Φαλαγγῖται τῶν ἐπαρχιακῶν τμημάτων μεταβαίνοντες μετὰ τῶν σημαιῶν των εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀφανοῦς πρὸς κατάθεσιν στεφάνου.

ΕΝΩ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

πρᾶξις ποὺ ἦτο μᾶλλον πολιτικῆς ἐκδικήσεως παρὰ δικαιοσύνης, καὶ ὁ Μεταξᾶς εὑρίσκεται καὶ πάλιν στὴν πρώτην γραμμὴν τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας, συγκεντρώνων ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τὸ 1923 μετὰ τὴν καταστολὴν τοῦ ἀντεπαναστατικοῦ κινήματος ὁ Μεταξᾶς ἀναγκάζεται διὰ δευτέραν φορὰν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ 1926 ὁ Μεταξᾶς συνεργάζεται μὲ τοὺς Βενιζελικοὺς καὶ μετέχει ὡς ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας τῆς ὑπὸ τὸν Ζαΐμην Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως, κατορθώνει ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπαναφορὰν στὸ στράτευμα βασιλοφρόνων ἀξιωματικῶν ποὺ εἶχον πέσει θύματα τῶν ἐκκαθαρίσεων στὰς ὁποίας εἶχον προβῆ τὰ δημοκρατικὰ κόμματα.

Τὸ 1935 τέλος ὁ Μεταξᾶς ἀκολουθῶν πάντα μίαν θετικὴν πολιτικὴν ἐνεργητικότητος καὶ διαυγοῦς προβλέψεως τοῦ μέλλοντος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς παλινορθώσεως, ἐνῷ ὁ Τσαλδάρης ἀντετάσσετο κρυφίως εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς Μοναρχίας. Κατωρθώνει δὲ ἀκόμη νὰ μεταπείσῃ καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν Κονδύλην νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ τῆς Βασιλείας, αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκαθιδρύσῃ τὴν δημοκρατίαν.

Καὶ αἱ προσπάθειαί του τέλος ἀνταμείβονται διὰ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει σήμερον τὸ ἐθνικὸν ἔργον του ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ τόσον δεινοπαθήσας Ἑλληνικὸς λαός.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐχρειάζετο στὴν Ἑλλάδα. Καὶ δι' αὐτὸ σήμερον οἱ Ἕλληνες τὸν ἀκολουθοῦν μ' ἐμπιστοσύνην κι' ἐνθουσιασμὸν στὸ ἔργον του, γιατὶ εἶναι βέβαιοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἄλλως τε εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγλύτωσε τὸ κράτος ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ ποὺ ἀγωνίζεται σήμερον νὰ τὸ κάμῃ νὰ ὀρθοποδήσῃ.

Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ ἐπιτύχῃ διότι «οὐδὲν πρόβλημα ἄλυτον διὰ τὸν Μεταξᾶν».

Θ. Δ.

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

φέρνει καὶ πάλι τὴ Φυλή μας στὴν μεγάλη Λεωφόρο ἑνὸς νέου καὶ συνεχῶς ἀνανεουμένου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀληθινὰ σᾶς ζηλεύω. Γιατὶ ἐνῷ τόσο μεγάλος εἶναι ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκετε, ὅλη αὐτὴ ἡ σοβαρὴ καὶ σπουδαιοτάτη ἐργασία μας γίνεται ταὐτόχρονα μὲ τόσο ἱλαρό, χαρούμενο καὶ νεανικὸ τρόπο. Ζῶντας κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, ἀνάμεσα στὸ μαγευτικὸ ζωογόνο αὐτὸ τοπίο, τρώγοντας τὸ κοινό σας συσσίτιο, παίζοντας ὅλοι μαζὶ τὰ κοινά σας παιγνίδια, τὰ σπόρ, τὸ κολύμπι, τὴν γυμναστική σας, τραγουδῶντας χαρούμενοι καὶ ἀμέριμνοι τὰ τραγούδια σας, ἀποκτᾶτε ἔτσι σὰν ἀναπνοὴ τὴν συνείδηση τῆς ἀδελφοσύνης τὴν τόσο ἀναγκαία γιὰ ἕνα ρωμαλέο φυλετικὸ σύνολο, μακρυὰ ἀπὸ στεῖρες, σχολαστικὲς καὶ ἄκαρπες ψευτοσοφίες ποὺ μαραίνουν τὰ νειᾶτα καὶ δὲν τ' ἀφίνουν νὰ ζήσουν.

Ζηλεύω καὶ χαίρομαι τὶς χαρὲς αὐτὲς ποὺ ἐμεῖς οἱ πρεσβύτεροι δὲν ἀξιωθήκαμε στὰ νειᾶτα μας νὰ τὶς χαροῦμε. Καὶ νἄσαστε βέβαιοι ὅτι ὅταν θὰ περάσετε τὴν ὤμορφη νειότη, στὶς ὧρες τῆς δυσθυμίας καὶ τοῦ κόπου θὰ σᾶς ξαναφέρνῃ ἡ ἀνάμνησις ὁλοζώντανες αὐτὲς τὶς χαρούμενες στιγμὲς ποὺ περνᾶτε σήμερα καὶ μὲ δροσισμένο χαμόγελο σιγοτραγουδῶντας τὰ σημερινά σας τραγούδια θὰ αἰσθάνεσθε τὸ σῶμα σας πιὸ ἀνάλαφρο γιὰ τὸν κάματο τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἀνάγκη ἆρά γε νὰ προσθέσω τὴν ὥρα ποὺ ἀποτείνομαι σὲ μιὰ τέτοια ἐκλεκτὴ νεολαία, πόσο μεγάλη καὶ παντοτεινὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη της σὲ κείνους ποὺ σᾶς χάρισαν αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο ποὺ χαίρεσθε σήμερα;

Σᾶς χάρισαν στὸν καθένα χωριστὰ τὶς εὐτυχέστερες ἴσως μέρες τῆς ζωῆς σας, στὸ σύνολό σας τὴν ὑπερήφανη συναίσθησι ἑνὸς ἄξιου σκοποῦ καὶ σὲ ὅλους μαζὶ ἐσᾶς καὶ ἐμᾶς τὴν στέρεη πεποίθησι πὼς ἡ Φυλή μας μπῆκε στὸ σωστὸ δρόμο μιᾶς νέας ἀληθινῆς ἀναγεννήσεως. Μόνο μιὰ στεῖρα καὶ ἄγονη καρδιὰ δὲν μπορεῖ νὰ πεταλουδίσῃ ὅταν νοιώσῃ τὸ θεόπνευστο ἔργο ποὺ συντελεῖται σήμερα. Καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιη ὅτι ἀνταποκρίνομαι στὴν ἄφωνη προσταγή σας βροντοφωνῶντας ἀνάμεσά σας.

Ζήτω ὁ μεγάλος μας Βασιληᾶς!
Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης μας!
Ζήτωσαν οἱ ἄξιοι καὶ ἐμπνευσμένοι συνεργάται των!».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη μετὰ τῶν μελῶν τοῦ θιάσου της ἔπαιξαν μίαν ὡραιοτάτην κωμῳδίαν χάριν τῶν φαλαγγιτῶν τοῦ Στρατοπέδου, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς.

Ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῆς ΕΟΝ εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν πρωτεύουσαν

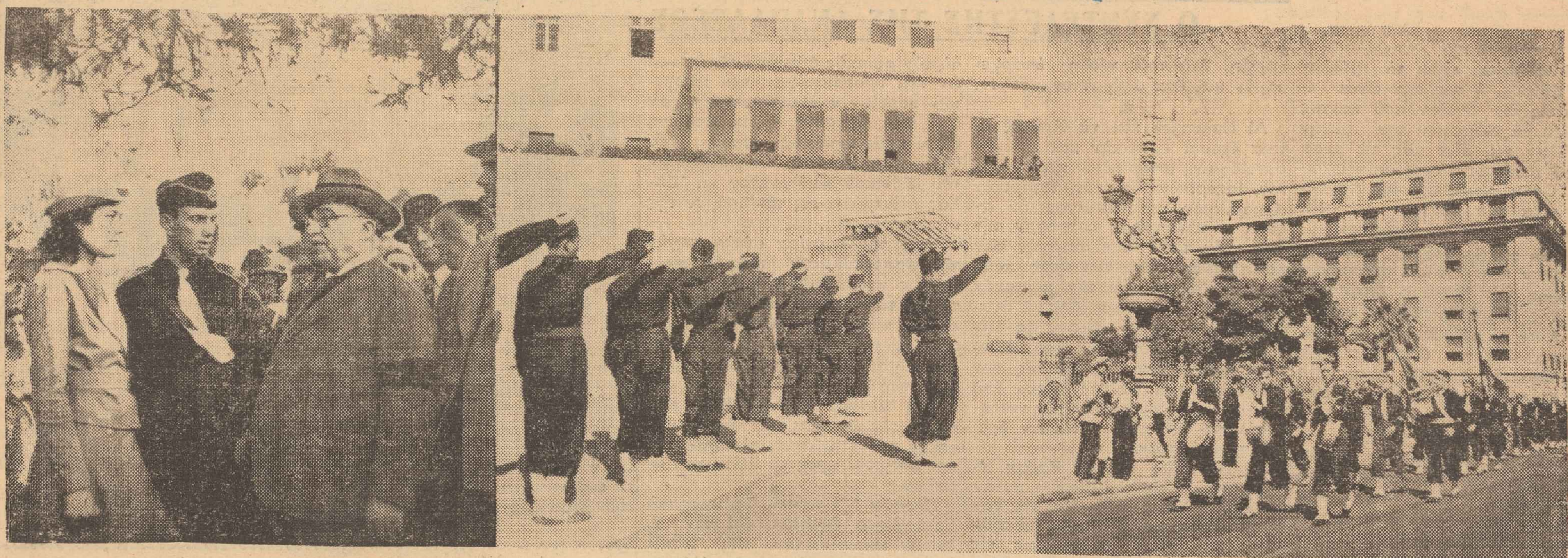

Ἐξ ἀριστερων πρὸς τὰ δεξιά : Ὁ Ἀρχηγὸς συνομιλῶν μὲ φαλαγγίτισσαν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Προτύπου Στρατοπέδου εἰς Ζούμπερι, 2) Ἐπαρχιακὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην, 3) Παρέλασις ἐπαρχιακῶν τμημάτων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης

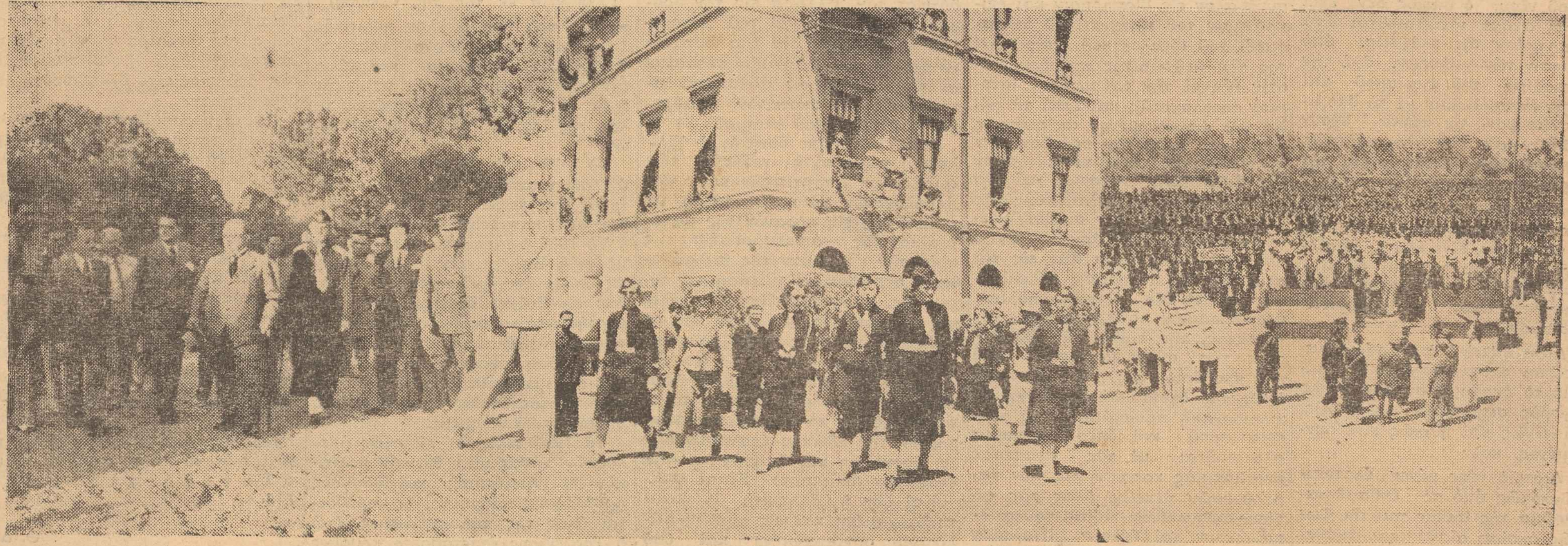

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά : 1) Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς Ζούμπερι, 2) Βαθμοφόροι φαλαγγίτισσαι μεταβαίνουσαι εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀφανοῦς κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, 3) Ἡ μεγαλειώδης συγκέντρωσις τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως

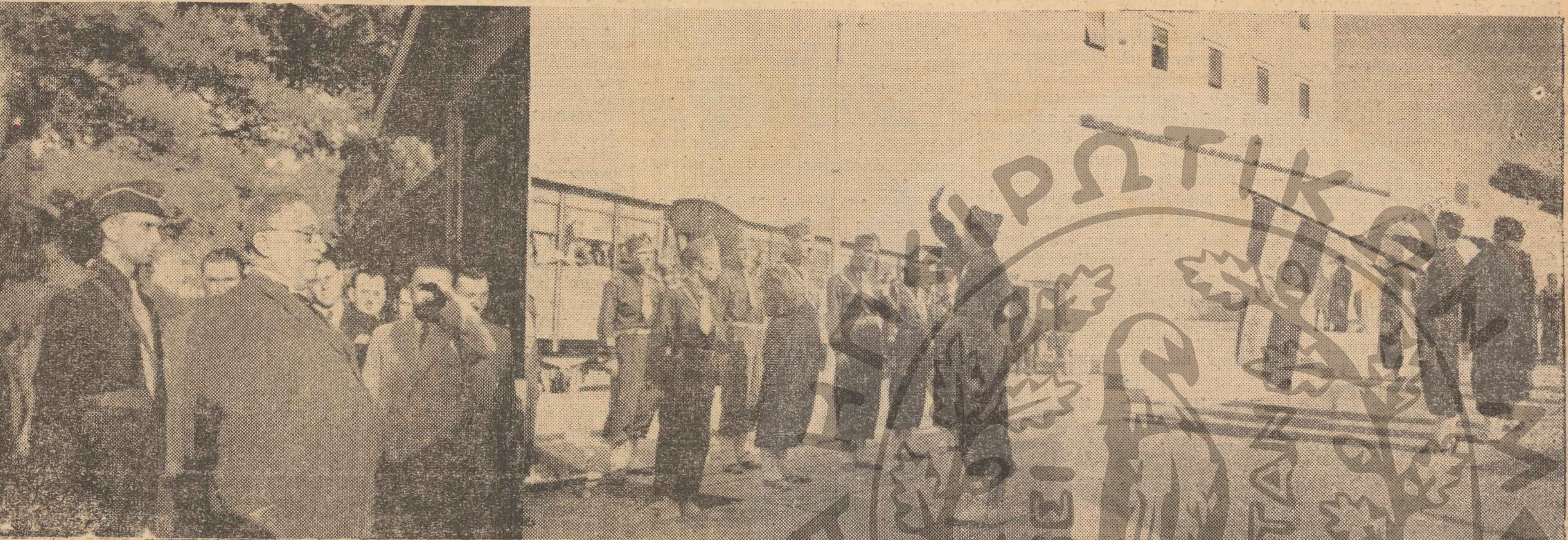

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά : 1), Ὁ Ἀρχηγός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐπισκέπτεται τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Προτύπου Στρατοπέδου εἰς τὸ Ζούμπερι, 2) Ὑποδοχὴ ἐπαρχιακῶν τμημάτων εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, 3) Ὁ χαιρετισμὸς τῆς σημαίας πρὸς τὸν Ἀφανῆ